Columbia University
in the City of New York
THE LIBRARIES

DAVID EUGENE SMITH
COLLECTION
Ms. Or. 323

Lorabyi Pranyi Nadon

♀ △

~~K. J 2.~~

F 2

سرده بیستیدن کرای سوک وشتنا واستر
کردها آرزدن عزیز رخ وسختی علف
مرغ کاسکینه ابوخشست کریوه خشکین مهود
مرغی که تخم میهد معدنها سوراخ جمندگان نفع
آب تنتومه پاداشتی بر ارور موزه ششر
پادیاب مزدور میوه سیاه کفش آب منی
حیوان سخ مرکزان کونه افسوس آز درنی
آب دهان کنایای عظیم رنگ مکروحیله حرص صوری
ارتنگ اندوه مسته کری دسترک همداستان
حد غم ستمکاری جامه هم سخن بودن
پیش سخن پس سخن کهنت مهت سه سروشویره نام
دوروی کردن کودک بزرگ دزه دزه حساب میکنه
فرمان اویرشت انگرفت اره دیش خور
هفت استیر پانزده استیر دوازده استیر سیه استیر شصت استیر

یکی نام خدا

ಕಾಲಿಗೆ ಕಾಲಂದಿಗೆ ಕಡಗ ಕಂಕಣ ಕೈಗೆ ಕೈಬಳೆ ಕಟಿಗೆ ಕಿರುಗೆಜ್ಜೆ ಕಿರುಮಣಿ ಕಿರುಗಂಟೆ ಕೊರಳಿಗೆ ಕೊರಳಂದಿಗೆ ಕಂಠಿ ಕಾಸಿನ ಸರ ಮುತ್ತಿನ ಸರ ಮಾಣಿಕದ ಸರ ಪದಕ ಪಚ್ಚೆಯ ಸರ ಕಿವಿಗೆ ಕಿವಿಯೋಲೆ ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಕಿವಿಯ ಹೂವು ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಕಿವಿಯ ಜುಮುಕಿ ಮೂಗಿಗೆ ಮೂಗುತಿ ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಮೂಗುತಿ ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಮೂಗಿನ ಹರಳು ಹಣೆಗೆ ಹಣೆಬೊಟ್ಟು ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಹಣೆಯ ಹೂವು ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಹಣೆಯ ಜುಮುಕಿ ತಲೆಗೆ ತಲೆಯಂದಿಗೆ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ತಲೆಯ ಹೂವು ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ತಲೆಯ ಜುಮುಕಿ ಮೈಗೆ ಮೈಯಂದಿಗೆ ಮೈಯ ಮೇಲೆ ಮೈಯ ಹೂವು ಮೈಯ ಮೇಲೆ ಮೈಯ ಜುಮುಕಿ ಇಂತೀ ಮೊದಲಾದ ಸಕಲಾಭರಣಂಗಳಂ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದಂ ಆ ಸಮಯದೊಳ್ ಆ ಕಾಮಿನಿಯರ್ ಕಾಮಿಸಿದ ಕಾಮಿನಿಯರ್ ಕಾಮಿಸದ ಕಾಮಿನಿಯರ್ ಕಾಮಿಸಿ ಕಾಮಿಸದ ಕಾಮಿನಿಯರ್ ಕಾಮಿಸದೆ ಕಾಮಿಸಿದ ಕಾಮಿನಿಯರ್ ಕಾಮಿಸಿ ಕಾಮಿಸಿದ ಕಾಮಿನಿಯರ್ ಕಾಮಿಸದೆ ಕಾಮಿಸದ ಕಾಮಿನಿಯರ್ ಕಾಮಿಸಿ ಕಾಮಿಸದೆ ಕಾಮಿಸಿದ ಕಾಮಿನಿಯರ್ ಕಾಮಿಸದೆ ಕಾಮಿಸದೆ ಕಾಮಿಸದ ಕಾಮಿನಿಯರ್ ಕಾಮಿಸಿ ಕಾಮಿಸಿ ಕಾಮಿಸಿದ ಕಾಮಿನಿಯರ್ ಕಾಮಿಸಿ ಕಾಮಿಸದೆ ಕಾಮಿಸಿದ ಕಾಮಿನಿಯರ್ ಕಾಮಿಸದೆ ಕಾಮಿಸಿ ಕಾಮಿಸದ ಕಾಮಿನಿಯರ್ ಕಾಮಿಸದೆ ಕಾಮಿಸದೆ ಕಾಮಿಸಿ

12,8

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಾಠಗಳು. ಗದ್ಯಪದ್ಯಾನುವಾದ ಸಹಿತ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಲೆಂದು ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬರೆಯಲಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದ್ಯಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದವಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಗದ್ಯಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದವಿದೆ.

ومن اسمه عبد الله
وعبد الرحمن وعبد الرحيم
وعبد الكريم وعبد الصمد
وعبد الغفار وعبد الستار
وعبد الوهاب وعبد الحميد
وعبد الحفيظ وعبد الحكيم
وعبد الحق وعبد الحسيب
وعبد الحسن وعبد الحسين
وعبد الحليم وعبد الحفيظ
وعبد الحكيم وعبد الحق
وعبد الحسيب وعبد الحسن
وعبد الحسين وعبد الحليم

ابتدای سورهٔ قل یا ایها الکافرون
الحمد لله رب العالمین ... تمام
کلمات سورهٔ کافرون ... و
ابتدای سورهٔ نصر ... تمام
کلمات سورهٔ نصر ... و
ابتدای سورهٔ تبت یدا ... تمام
کلمات سورهٔ تبت ... و
ابتدای سورهٔ اخلاص ... تمام
کلمات سورهٔ اخلاص ... و
ابتدای سورهٔ فلق ... تمام
کلمات سورهٔ فلق ... و
ابتدای سورهٔ ناس ... تمام
کلمات سورهٔ ناس ...

ولما كان الاسم الاعظم الذي
= : ترجمته بالعربية :: الله
الذي لا اله الا هو . الحي
القيوم . الرحمن الرحيم .
الملك القدوس . السلام
المؤمن . المهيمن . العزيز
الجبار . المتكبر . الخالق
البارئ المصور . له الاسماء
الحسنى . يسبح له ما في
السموات والارض . وهو
العزيز الحكيم ::

ಸಂಸಾರ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುವ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಏಕೈಕ ಮಾರ್ಗವೆಂದರೆ ಭಗವಂತನ ಪಾದಾರವಿಂದಗಳಲ್ಲಿ ಶರಣಾಗತಿ ಹೊಂದುವುದು. ಅಂಥ ಶರಣಾಗತಿಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವ ಸಾಧನವೇ ಭಕ್ತಿ. ಭಕ್ತಿಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವ ಸಾಧನವೇ ಜ್ಞಾನ. ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವ ಸಾಧನವೇ ಕರ್ಮ. ಕರ್ಮವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವ ಸಾಧನವೇ ಯಜ್ಞ. ಯಜ್ಞವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವ ಸಾಧನವೇ ಯಜ್ಞೇಶ್ವರನಾದ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ ಅನುಗ್ರಹ. ಆ ಅನುಗ್ರಹವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಏಕೈಕ ಮಾರ್ಗವೆಂದರೆ ಭಗವಂತನ ಪಾದಾರವಿಂದಗಳಲ್ಲಿ ಶರಣಾಗತಿ ಹೊಂದುವುದು. ಅಂಥ ಶರಣಾಗತಿಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವ ಸಾಧನವೇ ಭಕ್ತಿ. ಭಕ್ತಿಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವ ಸಾಧನವೇ ಜ್ಞಾನ. ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವ ಸಾಧನವೇ ಕರ್ಮ. ಕರ್ಮವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವ ಸಾಧನವೇ ಯಜ್ಞ. ಯಜ್ಞವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವ ಸಾಧನವೇ ಯಜ್ಞೇಶ್ವರನಾದ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ ಅನುಗ್ರಹ.

ಸಕಲ ಜನಸ್ತುತ್ಯ ಸಮಸ್ತ ಸಂ-
ಪದ್ಭರಿತ ಸಿರಿಸಂಪಿಗೆ ಪುರ ಪ
ರಮೇಶ್ವರ ಶ್ರೀಮದ್ರಾಜಾಧಿರಾಜ ಪರ
ಮೇಶ್ವರ ಶ್ರೀಮದ್ವೀರ ಪಾಂಡ್ಯ ದೇವರ
ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕಾವೇರಿ
ಯ ಉತ್ತರ ತೀರದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮದ್ರಾಜಾ
ಧಿರಾಜ ಪರಮೇಶ್ವರ ಶ್ರೀಮದ್ವೀರ
ಪಾಂಡ್ಯ ದೇವರ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಪಶ್ಚಿಮ
ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕಾವೇರಿಯ ದಕ್ಷಿಣ ತೀರ
ದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮದ್ರಾಜಾಧಿರಾಜ ಪರಮೇ
ಶ್ವರ ಶ್ರೀಮದ್ವೀರ ಪಾಂಡ್ಯ ದೇವರ
ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕಾವೇರಿ
ಯ ಪೂರ್ವ ತೀರದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮದ್ರಾಜಾ
ಧಿರಾಜ ಪರಮೇಶ್ವರ ಶ್ರೀಮದ್ವೀರ
ಪಾಂಡ್ಯ ದೇವರ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ದಕ್ಷಿಣ
ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕಾವೇರಿಯ ಪಶ್ಚಿಮ ತೀರ
ದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮದ್ರಾಜಾಧಿರಾಜ ಪರಮೇ

۱۱ (۱۱۲۵ء۔ ۱۲۱۳ھ) اسلامی سنہ کا پہلا مہینہ۔ ۳۰ دن۔ ۲۹ دسمبر ۱۷۹۹ء تا ۲۷ جنوری ۱۸۰۰ء۔ ۲۹ دسمبر ۱۷۹۹ء۔ ۱۲۱۳ھ۔ ۱۱ محرم الحرام ۱۲۱۳ھ۔ ۲۷ جنوری ۱۸۰۰ء۔ ۱۱ محرم الحرام ۱۲۱۳ھ۔ ۲۹ دسمبر ۱۷۹۹ء

ولا يجوز أن يكون الأول مضافا إلى الثاني لأن المضاف إليه لا يتقدم على المضاف
ولا يجوز أن يكون الثاني مضافا إلى الأول لأن المضاف إليه لا يتأخر عن المضاف
ولا يجوز أن يكون الأول مضافا إلى الثاني لأن المضاف إليه لا يتقدم على المضاف
ولا يجوز أن يكون الثاني مضافا إلى الأول لأن المضاف إليه لا يتأخر عن المضاف

ہشت

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ما اسم الله الرحمن الرحيم ::
الحمد لله رب العالمين الرحمن الرحيم
مالك يوم الدين ايك نعبد وايك نستعين
اهدنا الصراط المستقيم صراط الذين
انعمت عليهم غير المغضوب عليهم
ولا الضالين آمين يا رب العالمين
اللهم صل على محمد وعلى آل محمد
كما صليت على ابراهيم وعلى آل ابراهيم
انك حميد مجيد اللهم بارك على محمد
وعلى آل محمد كما باركت على ابراهيم
وعلى آل ابراهيم انك حميد مجيد

ﻣﻦ ﺍﻟﻤﺴﺎﺟﺪ ﻭﺍﻟﻤﺪﺍﺭﺱ ﻭﺍﻟﺮﺑﻂ ﻭﺍﻟﺰﻭﺍﻳﺎ ﻭﺍﻟﺤﻤﺎﻣﺎﺕ ﻭﺍﻟﺨﺎﻧﺎﺕ ﻭﺍﻟﻘﻨﺎﻃﺮ ﻭﺍﻟﺴﺒﻴﻞ ﻭﺍﻟﺨﺎﻥ ﻭﺍﻟﻤﻘﺎﺑﺮ ﻭﺍﻟﺘﻜﺎﻳﺎ

ಕಸ್ತೂರಿ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆ : ಸಂಪುಟ ೧೦ ಸಂಚಿಕೆ ೧೧ ಪುಟ ೧೨೫೯

ಸಂಪಾದಕರು : ಎಸ್. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಮತ್ತು ಎಸ್. ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ

ಪ್ರಕಾಶಕರು : ಎಸ್. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ, ಬೆಂಗಳೂರು

ಮುದ್ರಣ : ಶ್ರೀ ವಿದ್ಯಾ ಮುದ್ರಣಾಲಯ, ಬೆಂಗಳೂರು

ಮುದ್ರಣ ವರ್ಷ : ೧೯೩೫

ಪುಟಗಳು : ೧೨೫೯

ಬೆಲೆ : ೧೨ ರೂಪಾಯಿ

ಕಸ್ತೂರಿ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆ : ಸಂಪುಟ ೧೦ ಸಂಚಿಕೆ ೧೧ ಪುಟ ೧೨೫೯

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದ್ಯಗಳ ಅನುವಾದ

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದ್ಯಗಳ ಅನುವಾದ

28.7

65, 11

ﻣﺎﻧﺪﻩ ﺑﺎﺷﺪ ﺑﺎﻳﺪ ﻛﻪ ﺑﺮ ﺳﺮ ﺧﻂ ﺑﺎﺷﺪ ﻳﺎ ﺑﺮ ﺳﺮ ﺧﻂ ﻧﺒﺎﺷﺪ ﻫﺮ ﺳﻪ ﺻﻮﺭﺕ ﺭﺍ ﺑﻴﺎﻥ ﻛﻨﺪ ﻭ ﺑﺎ ﻫﺮ ﻳﻜﻲ ﻣﺜﺎﻝ ﺑﺪﻫﺪ ﻭ ﺑﻌﺪ ﺍﺯ ﺁﻥ ﺑﻴﺎﻥ ﻛﻨﺪ ﻛﻪ ﺍﻳﻦ ﺳﻪ ﺻﻮﺭﺕ ﺩﺭ ﻛﺪﺍﻡ ﺣﺮﻑ ﺍﺯ ﺣﺮﻭﻑ ﺗﻬﺠﻲ ﺑﻴﺸﺘﺮ ﺍﺳﺖ ﻭ ﺩﺭ ﻛﺪﺍﻡ ﺣﺮﻑ ﻛﻤﺘﺮ ﺍﺳﺖ ﻭ ﺩﺭ ﻛﺪﺍﻡ ﺣﺮﻑ ﺑﺮﺍﺑﺮ ﺍﺳﺖ

ـــــ . ـــــــ

ﻣﺎﺭﺍﺑﺎﺩ ﺩﺭ ﺳﻪ ﻓﺮﺳﻨﮓ ﺍﺯ ﺷﻴﺮﺍﺯ ﺑﻄﺮﻑ ﺍﺻﻔﻬﺎﻥ ﻭﺍﻗﻊ ﺷﺪﻩ ﺍﺳﺖ ﻭ ﺩﺭ ﺍﻳﻦ ﻣﻮﺿﻊ ﺑﺎﻏﻬﺎﻱ ﺧﻮﺏ ﻭ ﻧﻬﺮﻫﺎﻱ ﺟﺎﺭﻱ ﺑﺴﻴﺎﺭ ﺍﺳﺖ ﻭ ﺩﺭ ﺑﻌﻀﻰ ﺍﺯ ﺑﺎﻏﻬﺎ ﻋﻤﺎﺭﺍﺕ ﻭ ﺗﻜﻴﻪ ﻫﺎ ﺑﻨﺎ ﻛﺮﺩﻩ ﺍﻧﺪ ﻭ ﺩﺭ ﺑﻌﻀﻰ ﺍﺯ ﺍﻳﻦ ﺑﺎﻏﻬﺎ ﺩﺭﺧﺘﺎﻥ ﺳﺮﻭ ﺑﺴﻴﺎﺭ ﺍﺳﺖ ﻭ ﺩﺭ ﺑﻌﻀﻰ ﺍﺯ ﺍﻳﻦ ﺑﺎﻏﻬﺎ ﺩﺭﺧﺘﺎﻥ ﺳﺮﻭ ﻛﻢ ﺍﺳﺖ ﻭ ﺩﺭ ﺑﻌﻀﻰ ﺍﺯ ﺍﻳﻦ ﺑﺎﻏﻬﺎ ﺩﺭﺧﺘﺎﻥ ﺳﺮﻭ ﻧﻴﺴﺖ ﻭ ﺩﺭ ﺑﻌﻀﻰ ﺍﺯ ﺍﻳﻦ ﺑﺎﻏﻬﺎ ﺩﺭﺧﺘﺎﻥ ﺳﺮﻭ ﻫﻴﭻ

ترجمہ

ہے۔ جس کے ہاتھ میں میری جان ہے۔ اس کی قسم
کھا کر کہتا ہوں کہ جو شخص اس گھر میں داخل
ہوا اور اس نے اس گھر کے مالک کو قتل کیا
ہے۔ اس کو بھی وہی عذاب پہنچے گا جو اس
گھر کے مالک کو پہنچا۔ اور اس کے بعد
اس نے اس گھر کے مالک کی بیوی کو
بھی قتل کیا ہے۔ اس کو بھی وہی عذاب
پہنچے گا جو اس گھر کے مالک کی بیوی کو
پہنچا۔ اور اس نے اس گھر کے مالک کے
بیٹے کو بھی قتل کیا ہے۔ اس کو بھی
وہی عذاب پہنچے گا جو اس گھر کے
مالک کے بیٹے کو پہنچا۔ اور اس نے
اس گھر کے مالک کی بیٹی کو بھی
قتل کیا ہے۔ اس کو بھی وہی عذاب
پہنچے گا جو اس گھر کے مالک کی
بیٹی کو پہنچا۔ اور اس نے اس گھر
کے مالک کی بہو کو بھی قتل کیا
ہے۔ اس کو بھی وہی عذاب پہنچے گا
جو اس گھر کے مالک کی بہو کو
پہنچا۔ اور اس نے اس گھر کے
مالک کی بھتیجی کو بھی قتل کیا
ہے۔ اس کو بھی وہی عذاب پہنچے گا
جو اس گھر کے مالک کی بھتیجی
کو پہنچا۔ اور اس نے اس گھر کے
مالک کی بھانجی کو بھی قتل کیا
ہے۔ اس کو بھی وہی عذاب پہنچے گا
جو اس گھر کے مالک کی بھانجی
کو پہنچا۔ اور اس نے اس گھر کے
مالک کی بھتیجی کو بھی قتل کیا
ہے۔ اس کو بھی وہی عذاب پہنچے گا
جو اس گھر کے مالک کی بھتیجی
کو پہنچا۔ اور اس نے اس گھر کے
مالک کی بھانجی کو بھی قتل کیا
ہے۔ اس کو بھی وہی عذاب پہنچے گا
جو اس گھر کے مالک کی بھانجی
کو پہنچا۔ اور اس نے اس گھر کے

ممه . ١٢٥٤ . كسرمحمدكمسكر . كحلا . دمم .
١٢٥٤ . ٥٤٠٠ . ٥٤٠٠ . ١٢٥٤ . ٥٤٠٠ .
دمم . ١٢٥٤ . كسرمحمدكمسكر . كحلا . دمم .
١٢٥٤ . ٥٤٠٠ . ٥٤٠٠ . ١٢٥٤ . ٥٤٠٠ .
دمم . ١٢٥٤ . كسرمحمدكمسكر . كحلا . دمم .
١٢٥٤ . ٥٤٠٠ . ٥٤٠٠ . ١٢٥٤ . ٥٤٠٠ .

شانزده

ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಅವರಿಗೆ ಸಂದಿರುವ ಬಿರುದುಗಳು ಅನೇಕ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಹೀಗಿವೆ: ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಚಕ್ರವರ್ತಿ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾರ್ವಭೌಮ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಿಂಹ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಶಿರೋಮಣಿ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಶಿಖಾಮಣಿ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಮ್ರಾಟ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾರ್ವಭೌಮ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಚಕ್ರವರ್ತಿ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸಾರ್ವಭೌಮ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸಿಂಹ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಶಿರೋಮಣಿ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಶಿಖಾಮಣಿ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸಾಮ್ರಾಟ

ꠀ꠰ ꠇꠞꠣꠛꠣꠞꠣꠘꠣꠞꠣꠛꠣꠞꠣꠘꠣꠞꠣꠛꠣꠞꠣꠘꠣ

نوزده

ولي آخر معتمد ولاسطلا
ولاسطلا : ر. ولاسطلا ولاسطلا
ولاسطلا . ولاسطلا ولاسطلا
ولاسطلا ولاسطلا . ولاسطلا
ولاسطلا ولاسطلا . ولاسطلا
ولاسطلا ولاسطلا . ولاسطلا
ولاسطلا ولاسطلا . ولاسطلا
ولاسطلا ولاسطلا . ولاسطلا
ولاسطلا ولاسطلا . ولاسطلا
ولاسطلا ولاسطلا . ولاسطلا
ولاسطلا ولاسطلا . ولاسطلا

پشت

و ۲ کراسی ۱ مطبوعی کاغذ ۱ مقوی
۲ ر. کاغذ ۱۰۰ رسمی ۱۰ کاغذ
۲ ر. کاغذ ۱۰۰ رسمی ۱۰ کاغذ
۲ ر. کاغذ ۱۰۰ رسمی ۱۰ کاغذ
۲ ر. کاغذ ۱۰۰ رسمی ۱۰ کاغذ
۲ ر. کاغذ ۱۰۰ رسمی ۱۰ کاغذ
۲ ر. کاغذ ۱۰۰ رسمی ۱۰ کاغذ
۲ ر. کاغذ ۱۰۰ رسمی ۱۰ کاغذ
۲ ر. کاغذ ۱۰۰ رسمی ۱۰ کاغذ
۲ ر. کاغذ ۱۰۰ رسمی ۱۰ کاغذ

* ...

...ه ...ه ...ه

پست ویک

jit 6/1.

ما لم تكن قسمة عن تراض
ـــــــ

پیتیجی

ft 6,2

ﻣﻮﻟﻮﺩ ﺷﺮﻳﻒ . ﻛﺘﺎﺏ ﺍﻟﻤﻮﻟﺪ . ﻛﺘﺎﺏ ﻣﻮﻟﺪ ﺍﻟﻨﺒﻲ . ﻛﺘﺎﺏ ﻣﻮﻟﺪ ﺍﻟﻨﺒﻲ ﺻﻠﻌﻢ . ﻛﺘﺎﺏ ﻣﻮﻟﺪ ﺍﻟﻨﺒﻲ ﺻﻠﻌﻢ ﻭﺍﻟﻤﻮﻟﺪ ﺍﻟﺴﻌﺪﻱ . ﻛﺘﺎﺏ ﻣﻮﻟﺪ ﺍﻟﻨﺒﻲ ﺻﻠﻌﻢ ﻭﺍﻟﻤﻮﻟﺪ ﺍﻟﺴﻌﺪﻱ ﻭﺍﻟﻤﻮﻟﺪ ﺍﻟﻌﺰﻳﺰﻱ . ﻛﺘﺎﺏ ﻣﻮﻟﺪ ﺍﻟﻨﺒﻲ ﺻﻠﻌﻢ ﻭﺍﻟﻤﻮﻟﺪ ﺍﻟﺴﻌﺪﻱ ﻭﺍﻟﻤﻮﻟﺪ ﺍﻟﻌﺰﻳﺰﻱ ﻭﺍﻟﻤﻮﻟﺪ ﺍﻟﻤﺴﻤﻰ ﺑﺎ

ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಪಡೆದಿದೆ. ಆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ
ಮೂಲ ಆಶಯಗಳು ಮತ್ತು ಅಂತಃಸತ್ವವನ್ನು ಅರಿಯಲು
ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಮುಖ ಆಕರಗಳಾಗಿವೆ.
ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೊಂಡಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ
ಅಧ್ಯಯನವು ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಯ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ
ಸಹಾಯಕವಾಗಿದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಯ ಅಧ್ಯಯನವು
ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಸಹಾಯಕವಾಗಿದೆ.
ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಯ ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ
ಅಧ್ಯಯನಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕವಾಗಿ ಸಹಾಯಕವಾಗಿವೆ.

ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಅಂಗಾಂಗಗಳು ಕ್ಷೀಣಿಸಿ ಹೋಗಿ ಅಂಗಾಂಗಗಳ ಕಾರ್ಯಗಳು ಕುಂಠಿತವಾಗಿ ಅಂಗಾಂಗಗಳ ಕಾರ್ಯಗಳು ಕುಂಠಿತವಾಗಿ ಅಂಗಾಂಗಗಳು ಕ್ಷೀಣಿಸಿ ಹೋಗಿ ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ

پیچ

سے وہ دیا ہے اس کو تم نے
اس کو ہم نے دیا ہے تم کو
اس کو ہم نے دیا ہے تم کو
اس کو ہم نے دیا ہے تم کو
اس کو ہم نے دیا ہے تم کو
اس کو ہم نے دیا ہے تم کو
اس کو ہم نے دیا ہے تم کو
اس کو ہم نے دیا ہے تم کو
اس کو ہم نے دیا ہے تم کو
اس کو ہم نے دیا ہے تم کو

ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಅವರಿಗೆ ಅನೇಕ ಬಿರುದುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಗೌರವಿಸಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದವು ಇಮ್ಮಡಿ ಪ್ರತಾಪರುದ್ರನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟ ಕಾಕತೀಯ ಪ್ರತಾಪ ಗಣಪತಿ ದೇವ ಮಹಾರಾಜ ಗುರು ಎಂಬ ಬಿರುದು. ಇದು ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಬಿರುದುಗಳು ಹೀಗಿವೆ: ಸಕಲ ವಿದ್ಯಾ ಪರಮೇಶ್ವರ, ಸಕಲ ವಿದ್ಯಾ ಪ್ರವೀಣ, ಸಕಲ ವಿದ್ಯಾ ಪ್ರವೀಣ ಸಕಲ ವಿದ್ಯಾ ಪರಮೇಶ್ವರ, ಸಕಲ ವಿದ್ಯಾ ಪ್ರವೀಣ ಸಕಲ ವಿದ್ಯಾ ಪರಮೇಶ್ವರ

مسئلہ پنجم

ایک شخص نے بہ مرض موت اپنی بیوی کو ۱۰۰۰ روپیہ مہر کے عوض طلاق دی اور اس کے سوا اس کا ترکہ ۲۰۰۰ روپیہ ہے اور ورثا میں بیوی اور ۲ لڑکے ہیں تو بیوی کو ۱۰۰۰ روپیہ مہر کے عوض ۱۰۰۰ روپیہ ملیں گے اور ۲ لڑکوں کو ۱۰۰۰ روپیہ ۱۰۰۰ روپیہ ملیں گے۔

ﻣﺴﻠﻤﺎﻥ ﺭﺣﻤﻪ ﷲ ﺗﻌﺎﻟﻰ ﺍﻳﺸﺎﻥ ﺍﻳﺘﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ
ﺍﻳﺘﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ
ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ
ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ
ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ
ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ
ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ
ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ
ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ
ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ ﺍﻳﺪﻯ

ﻣﻦ ﺍﻟﻤﺎﺀ ﻭﺍﻟﻄﻴﻦ ﻭﺍﻟﺤﻤﺄ ﻭﺍﻟﺼﻠﺼﺎﻝ ﻭﺍﻟﻔﺨﺎﺭ ﻭﺍﻟﺠﺮ ﻭﺍﻟﺠﺼﺺ ﻭﺍﻟﺤﺠﺎﺭﺓ ﻭﺍﻟﺨﺸﺐ ﻭﺍﻟﺤﺪﻳﺪ ﻭﺍﻟﻨﺤﺎﺱ ﻭﺍﻟﺮﺻﺎﺹ ﻭﺍﻟﺰﺟﺎﺝ ﻭﺍﻟﺰﻳﺖ ﻭﺍﻟﺴﻤﻦ ﻭﺍﻟﺸﻤﻊ ﻭﺍﻟﻘﻄﺮﺍﻥ ﻭﺍﻟﺒﺎﺭﻭﺩ ﻭﺍﻟﻜﺒﺮﻳﺖ ﻭﺍﻟﻜﺒﺮﻳﺖ ﻭﺍﻟﻜﺒﺮﻳﺖ

ایشان قرار دهد و سر ایشان را بتراشد و
آن موی را بگیرد و در آتشی که زیر
دیگ قربانی سلامتی است بیندازد و
سرین دنبه را با پیه که بر شکم
پوشیده است و هر دو گرده را با پیه
که بر آنها است و لت پیه که بر
جگر است با گرده‌ها جدا کند و
ران راست را هدیه برداشتنی پیش
خداوند بگذراند و آن از آن کاهن
خواهد بود از گوسفند قربانی سلامتی

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಾಠಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಅನುವಾದ

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಾಠಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಅನುವಾದ

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಾಠಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಅನುವಾದ

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಾಠಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಅನುವಾದ

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಾಠಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಅನುವಾದ

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಾಠಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಅನುವಾದ

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಾಠಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಅನುವಾದ

ﻣﺎﻝ ﺭﻗﻴﺒﻬﻢ ﺍﻟﻤﻠﻚ ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ
ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ
ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ
ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ
ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ
ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ
ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ
ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ
ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ
ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ
ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ
ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ ﺍﻟﻤﺘﻮﻟﻲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﻠﻚ

ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಸಂಖ್ಯಾತ ಪ್ರಮಾಣ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟ

ﻭﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ ﻭﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ
ﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ ﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ
ﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ ﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ
ﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ ﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ
ﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ ﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ
ﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ ﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ
ﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ ﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ
ﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ ﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ
ﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ ﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﷲ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ

سی یک

وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ
وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ
وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ
وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ
وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ
وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ وَجْهِهِ

ಶ್ರೀ ಗುರುಭ್ಯೋ ನಮಃ ಹರಿಃ ಓಂ ॥

ಶ್ರೀಮತ್ಪಯೋನಿಧಿನಿಕೇತನ ಚಕ್ರಪಾಣೇ
ಭೋಗೀಂದ್ರಭೋಗಮಣಿರಂಜಿತಪುಣ್ಯಮೂರ್ತೇ
ಯೋಗೀಶ ಶಾಶ್ವತ ಶರಣ್ಯ ಭವಾಬ್ಧಿಪೋತ
ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತೇ ಮಧುರಿಪೋ ತವ ಸುಪ್ರಭಾತಂ ॥ ೧ ॥

ಶ್ರೀಮತ್ಸುಧಾಂಶುಕುಲಭೂಷಣ ಸೂರಿವರ್ಯ
ಸಾಕೇತರಾಮಕುಲದೈವತ ಸಾರ್ವಭೌಮ
ಸೀತಾಪತೇ ಸಕಲಲೋಕಶರಣ್ಯಮೂರ್ತೇ
ಕೋದಂಡಪಾಣೇ ತವ ಸುಪ್ರಭಾತಂ ॥ ೨ ॥

ಶ್ರೀಮತ್ಪ್ರಭಂಜನಸುತಾಹೃದಯಾರವಿಂದ
ಸಂಚಾರಶೀಲ ಭವಸಾಗರಪಾರದಾಯಿನ್
ಸೀತಾಸಮೇತ ರಘುನಾಯಕ ರಾಮಚಂದ್ರ
ಕೋದಂಡಪಾಣೇ ತವ ಸುಪ್ರಭಾತಂ ॥ ೩ ॥

ಶ್ರೀಮತ್ಪ್ರಭಂಜನಸುತಾಹೃದಯಾರವಿಂದ
ಸಂಚಾರಶೀಲ ಭವಸಾಗರಪಾರದಾಯಿನ್
ಸೀತಾಸಮೇತ ರಘುನಾಯಕ ರಾಮಚಂದ್ರ
ಕೋದಂಡಪಾಣೇ ತವ ಸುಪ್ರಭಾತಂ ॥ ೪ ॥

وگیا اکھیاں چ رڑکیاں ساہمنے
ہویا اکھیاں نال اکھیاں دا چار
سوائی اکھیاں نال اکھیاں لڑن
وچاں اکھ دا اکھ نال وار
نال اکھ دے اکھ نال مار
سوئی اکھیاں نال اکھیاں دا
کیتی اکھیاں نال اکھیاں
اکھیاں نال اکھیاں دا
اکھیاں نال اکھیاں
اکھیاں نال اکھیاں
اکھیاں نال اکھیاں
اکھیاں نال اکھیاں
اکھیاں نال اکھیاں

ಸಂ. ಸಂಖ್ಯೆ. ಸಂ. ಸಂಸ್ಕೃತ. ಸಂಕ್ಷಿ. ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ.
ಸಂಜ್ಞಾ. ಸಂಜ್ಞೆ. ಸಂಪಾ. ಸಂಪಾದಕ. ಸಂಪೂ. ಸಂಪೂರ್ಣ.
ಸಂಬಂ. ಸಂಬಂಧ. ಸಂಬಂಧಿ. ಸಂಬಂಧಿಸಿದ. ಸಂಬೋ. ಸಂಬೋಧನೆ.
ಸಂಯು. ಸಂಯುಕ್ತ. ಸಂಯೋ. ಸಂಯೋಜನೆ. ಸಂವಾ. ಸಂವಾದ.
ಸಂವ್ಯ. ಸಂವ್ಯವಹಾರ. ಸಕ. ಸಕರ್ಮಕ. ಸಕಾ. ಸಕಾರ.
ಸಕ್ರಿ. ಸಕ್ರಿಯ. ಸಗ. ಸಗಣಿ. ಸಗಾ. ಸಗಾಯಿ.
ಸಚಿ. ಸಚಿವ. ಸಜಾ. ಸಜಾತಿ. ಸಜೀ. ಸಜೀವ.
ಸಟ್ಟಿ. ಸಟ್ಟಿಕೆ. ಸಡಿ. ಸಡಿಲ. ಸಡಿಲಿ. ಸಡಿಲಿಸು.
ಸಣ್ಣ. ಸಣ್ಣದು. ಸತ್ತ. ಸತ್ತವ. ಸತ್ತಿ. ಸತ್ತಿಗೆ.
ಸತ್ಯ. ಸತ್ಯವು. ಸದ. ಸದನ. ಸದಾ. ಸದಾಚಾರ.
ಸದ್ಗು. ಸದ್ಗುಣ. ಸದ್ಭ. ಸದ್ಭಾವ. ಸದ್ಯ. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ.
ಸನ್ನಿ. ಸನ್ನಿಧಿ. ಸನ್ಮಾ. ಸನ್ಮಾನ. ಸನ್ಯಾ. ಸನ್ಯಾಸಿ.
ಸಪ್ತ. ಸಪ್ತಮಿ. ಸಪ್ತಾ. ಸಪ್ತಾಹ. ಸಪ್ಪ. ಸಪ್ಪಳ.
ಸಬ. ಸಬಲ. ಸಬಾ. ಸಬಾಸು. ಸಬ್ಬ. ಸಬ್ಬಸಿಗೆ.
ಸಭಾ. ಸಭಾಂಗಣ. ಸಭಾ. ಸಭಾಪತಿ. ಸಭಾ. ಸಭಾಭವನ.
ಸಮ. ಸಮಕ್ಕೆ. ಸಮಗ್ರ. ಸಮಗ್ರವು. ಸಮಚಿ. ಸಮಚಿತ್ತ.
ಸಮತ. ಸಮತಲ. ಸಮತಾ. ಸಮತಾವಾದ. ಸಮತೂ. ಸಮತೂಕ.
ಸಮನ್ವ. ಸಮನ್ವಯ. ಸಮಪ. ಸಮಪಾಲು. ಸಮಪ್ರ. ಸಮಪ್ರಮಾಣ.
ಸಮಯ. ಸಮಯಕ್ಕೆ. ಸಮರ. ಸಮರಸ. ಸಮರ್ಥ. ಸಮರ್ಥನೆ.
ಸಮವ. ಸಮವಸ್ತ್ರ. ಸಮವಾ. ಸಮವಾಯ. ಸಮಸ್ಯ. ಸಮಸ್ಯೆ.
ಸಮಾ. ಸಮಾಜ. ಸಮಾಧಿ. ಸಮಾಧಿಸು. ಸಮಾನ. ಸಮಾನತೆ.
ಸಮಾಪ್ತ. ಸಮಾಪ್ತಿ. ಸಮಾಲೋ. ಸಮಾಲೋಚನೆ. ಸಮಾವೇ. ಸಮಾವೇಶ.
ಸಮಾಸ. ಸಮಾಸವು. ಸಮಿ. ಸಮಿತಿ. ಸಮೀ. ಸಮೀಕ್ಷೆ.
ಸಮೀಪ. ಸಮೀಪಿಸು. ಸಮೃದ್ಧ. ಸಮೃದ್ಧಿ. ಸಮ್ಮ. ಸಮ್ಮತಿ.
ಸಮ್ಮಾ. ಸಮ್ಮಾನ. ಸಮ್ಮಿ. ಸಮ್ಮಿಲನ. ಸಮ್ಮೇ. ಸಮ್ಮೇಳನ.
ಸಯ. ಸಯನ. ಸರ. ಸರಕು. ಸರಕಾ. ಸರಕಾರ.
ಸರಣಿ. ಸರಣಿಯು. ಸರಳ. ಸರಳತೆ. ಸರಳಿ. ಸರಳಿಸು.
ಸರಾ. ಸರಾಗ. ಸರಾಸ. ಸರಾಸರಿ. ಸರಿ. ಸರಿಗೆ.
ಸರಿಪ. ಸರಿಪಡಿಸು. ಸರಿಯ. ಸರಿಯಾದ. ಸರಿಸ. ಸರಿಸಮ.
ಸರಿಸು. ಸರಿಸುಮಾರು. ಸರೋ. ಸರೋವರ. ಸರ್ಕ. ಸರ್ಕಸ್ಸು.
ಸರ್ಕಾ. ಸರ್ಕಾರ. ಸರ್ಕಾ. ಸರ್ಕಾರಿ. ಸರ್ಕಾ. ಸರ್ಕಾರಿಯ.
ಸರ್ಕಿ. ಸರ್ಕಿಟ್ಟು. ಸರ್ಕು. ಸರ್ಕುಲರ್ರು. ಸರ್ಪ. ಸರ್ಪಗಾ.
ಸರ್ಪಸ. ಸರ್ಪಸಂ. ಸರ್ವ. ಸರ್ವಕಾ. ಸರ್ವಜ. ಸರ್ವಜ್ಞ.
ಸರ್ವತ. ಸರ್ವತೋ. ಸರ್ವಧ. ಸರ್ವಧರ್ಮ. ಸರ್ವಸಂ. ಸರ್ವಸಂಗ.
ಸರ್ವಸಂ. ಸರ್ವಸಂಗ. ಸರ್ವಸಂ. ಸರ್ವಸಂಗ. ಸರ್ವಸಂ. ಸರ್ವಸಂಗ.

ممکن است مسلمانی ما را
نیز بدین مسلمانی که ما داریم
نه ...... ؛ اما
فرستادن ..... به
نامه ..... است .
و خانه ..... ؛
نام ..... ؛
Afrīn-Dahmn

؛ ؛ ؛ اما
خواهیم ..... ؛
نامه ..... ؛

ꠀ

نسخ

ـــــــ

سی شش

[illegible] ؛ [illegible] ؛ [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ
ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ
ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ
ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ
ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ
ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ
ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ
ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ
ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ
ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ
ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ
ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ
ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ
ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ
ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ

سی ہفت

[illegible] ۱۱۱۷ [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ಸಾಮಾನ್ಯ ಕಾಲಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಪರಿಹಾರ ಕ್ರಮಗಳು

ಸಾಮಾನ್ಯ ಕಾಲಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಪರಿಹಾರ ಕ್ರಮಗಳು

ಸಾಮಾನ್ಯ ಕಾಲಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಪರಿಹಾರ ಕ್ರಮಗಳು

ಸಾಮಾನ್ಯ ಕಾಲಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಪರಿಹಾರ ಕ್ರಮಗಳು

ಸಾಮಾನ್ಯ ಕಾಲಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಪರಿಹಾರ ಕ್ರಮಗಳು

ಸಾಮಾನ್ಯ ಕಾಲಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಪರಿಹಾರ ಕ್ರಮಗಳು

[illegible]

ﻣﻠﻜﻮﺗﻴﻪ ﺑﺎﻟﻔﻌﻞ ﻭﻫﻮ ﻣﻠﻜﻮﺗﻴﻪ ﺑﺎﻟﻘﻮﺓ ﻭﻫﻮ

ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಕೆಲವು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪಾತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಸ್ವಭಾವ ವಿಶೇಷಗಳು

ಕಾವ್ಯ ಪಾತ್ರ ಸ್ವಭಾವ ವಿಶೇಷ

ಕಿರಾತಾರ್ಜುನೀಯ ಅರ್ಜುನ ಪರಾಕ್ರಮಿ, ಧೀರ, ಶಿವಭಕ್ತ

ಕಿರಾತಾರ್ಜುನೀಯ ಕಿರಾತ ಶಿವ ಸ್ವರೂಪ, ಪರೀಕ್ಷಕ

ಕಿರಾತಾರ್ಜುನೀಯ ದ್ರೌಪದಿ ಪತಿವ್ರತೆ, ಧರ್ಮಪರಾಯಣೆ

ಕುಮಾರಸಂಭವ ಪಾರ್ವತಿ ತಪಸ್ವಿನಿ, ಪತಿವ್ರತೆ

ಕುಮಾರಸಂಭವ ಶಿವ ಯೋಗಿ, ಸಂಹಾರಕ

ಕುಮಾರಸಂಭವ ಮನ್ಮಥ ಕಾಮದೇವ, ಪ್ರೇರಕ

ಕುಮಾರಸಂಭವ ಕುಮಾರ ಶಿವಪಾರ್ವತಿಯರ ಪುತ್ರ, ಸೇನಾನಿ

ಕುಮಾರಸಂಭವ ಇಂದ್ರ ದೇವತೆಗಳ ರಾಜ, ಸಹಾಯಕ

ಕುಮಾರಸಂಭವ ಅಗ್ನಿ ಸಂದೇಶವಾಹಕ

ಕುಮಾರಸಂಭವ ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳು ಜ್ಞಾನಿಗಳು, ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರು

ಕುಮಾರಸಂಭವ ಅರುಂಧತಿ ಪತಿವ್ರತೆ, ಆದರ್ಶ ಸ್ತ್ರೀ

ಕುಮಾರಸಂಭವ ಹಿಮವಂತ ಪರ್ವತರಾಜ, ಪಾರ್ವತಿಯ ತಂದೆ

ಕುಮಾರಸಂಭವ ಮೇನಾ ಪಾರ್ವತಿಯ ತಾಯಿ, ಪ್ರೇಮಮಯಿ

ಕುಮಾರಸಂಭವ ಜಯಾ ಪಾರ್ವತಿಯ ಸಖಿ

ಕುಮಾರಸಂಭವ ವಿಜಯಾ ಪಾರ್ವತಿಯ ಸಖಿ

Muniz Collection

۔ ۔ ۔

ﻣﺮﺩﻡ ﺑﺎ ﺍﻳﻦ ﺻﻔﺖ ﺑﺎﺷﻨﺪ ﺍﻭ ﺭﺍ ﺑﺎ ﺍﻳﺸﺎﻥ ﻧﺴﺒﺘﻰ ﻧﻴﺴﺖ ﻭ ﺍﻭ ﺍﺯ ﺍﻳﺸﺎﻥ ﻧﻴﺴﺖ ﻭ ﺍﻳﺸﺎﻥ ﺍﻭ ﺭﺍ ﻧﻤﻰ ﺷﻨﺎﺳﻨﺪ ﻭ ﺍﻭ ﺍﻳﺸﺎﻥ ﺭﺍ ﻧﻤﻰ ﺷﻨﺎﺳﺪ ﻭ ﺍﻭ ﺑﺎ ﺍﻳﺸﺎﻥ ﺩﺭ ﻫﻴﭻ ﺟﺎ ﻧﻴﺴﺖ ﻭ ﺍﻳﺸﺎﻥ ﺑﺎ ﺍﻭ ﺩﺭ ﻫﻴﭻ ﺟﺎ ﻧﻴﺴﺖ

سر ۔ ۔ ۔

ولكن اسمه ٠ ٤٤ ٠ ٥٠٠ ٠ ٢٠٠ ٠ ٢٠٠ ٠ ٢

ﻣﺎﻧﻨﺪ ﺍﻳﻦ ﺍﺳﺖ ﻛﻪ ﺑﻌﻀﻲ ﺍﺯ ﺍﻫﻞ ﺍﻳﻦ ﻋﺼﺮ ﺑﺎ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺑﺰﺭﮔﻲ ﻭ ﺑﺰﺭﮔﻮﺍﺭﻱ ﺩﺭ ﺍﻳﻦ ﺭﺍﻩ ﺑﺎ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺳﺮﻣﺎﻳﻪ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺍﻣﻜﺎﻥ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺍﻋﺘﺒﺎﺭ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺩﺳﺘﮕﺎﻩ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺍﻧﺒﻮﻩ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺟﻤﻌﻴﺖ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺍﺗﺒﺎﻉ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺍﺳﺒﺎﺏ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺍﻋﻮﺍﻥ ﻭ ﺍﻧﺼﺎﺭ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺍﺷﺘﻬﺎﺭ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺍﺳﻢ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺭﺳﻢ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺗﻘﺪﻡ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺗﺄﺧﺮ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺗﻘﺮﺏ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺗﻌﻴﻦ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺗﻤﻜﻦ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺗﻨﻌﻢ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺗﺠﻤﻞ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺗﺒﺎﻫﻲ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺗﻔﺎﺧﺮ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺗﻜﺎﺛﺮ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺗﻔﺎﻋﻞ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺗﻌﺎﻭﻥ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺗﻌﺎﺿﺪ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺗﻌﺎﻧﺪ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺗﻌﺎﺭﺽ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺗﻨﺎﻓﺲ ﻭ ﺍﻳﻦ ﻫﻤﻪ ﺗﻨﺎﺯﻉ

چهل

سوگند یاد کرده است که از آن
خوردن نمی شود ۲ و اگر
کسی سوگند یاد کرده
باشد که از آن
نخورد و نخورد
کفاره ندارد ۲ و اگر
کسی سوگند یاد کرده
باشد که از آن
نخورد و نخورد
کفاره ندارد ۲ و اگر

ولم يكن في الأرض من يعبد الله غير هؤلاء الثلاثة
وكانوا يعبدون الله في الشعب الذي بين الجبلين
فلما أراد الله أن يرفع إبراهيم إلى السماء
قال لإسحاق ابنه اذهب إلى الشعب
وخذ معك حطباً كثيراً واصعد به إلى الجبل
الذي أريك فإني هناك أذبحك قرباناً لي
فقام إسحاق وأخذ الحطب وصعد إلى الجبل
وكان إبراهيم يحمل النار والسكين
فلما صعدا إلى الجبل قال إسحاق لأبيه
يا أبي ها النار والحطب فأين الخروف
للذبيحة فقال إبراهيم يا بني الله يرى
له الخروف للذبيحة فمضيا كلاهما معاً

چہل چہار

اسے دل بے خبر اس کو خبر ہے
کہ اس کے در پہ کیا کیا سر گیا ہے
ہوا ہے جس کا دل بیتاب اس کا
وہ جانے جس کا جی ہی مر گیا ہے
کہاں ہے اب وہ دل وہ صبر وہ ہوش
ترا غم سب کو لے کر گھر گیا ہے
ہوا ہے جس کا دل بیتاب اس کا
وہ جانے جس کا جی ہی مر گیا ہے
کہاں ہے اب وہ دل وہ صبر وہ ہوش
ترا غم سب کو لے کر گھر گیا ہے

ﻣﺎﻟﻴﺎﺗﻪ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻤﺸﺘﺮﻱ ﻭﻫﻮ ﺍﻟﻤﺴﻤﻰ ﺑﺎﻟﻤﻜﺲ ﻭﻫﻮ ﺍﻟﻤﺴﻤﻰ ﺑﺎﻟﻌﺸﻮﺭ ﻭﻫﻮ ﺍﻟﻤﺴﻤﻰ ﺑﺎﻟﺒﺮﻳﺪ ﻭﻫﻮ ﺍﻟﻤﺴﻤﻰ ﺑﺎﻟﺨﻔﺎﺭﺓ

ولا يجوز الاستنجاء بالعظم والروث والطعام
ونحوها . وكذلك يكره الاستنجاء بالخرق
الجديدة . وكذلك يكره الاستنجاء بالخرق
التي فيها أثر الدم . وكذلك يكره الاستنجاء
بالخرق التي فيها أثر المني . وكذلك يكره
الاستنجاء بالخرق التي فيها أثر الخلوق .
وكذلك يكره الاستنجاء بالخرق التي فيها
أثر الزعفران . وكذلك يكره الاستنجاء
بالخرق التي فيها أثر الطيب . وكذلك
يكره الاستنجاء بالخرق التي فيها أثر
الحناء . وكذلك يكره الاستنجاء بالخرق
التي فيها أثر الكتان . وكذلك يكره
الاستنجاء بالخرق التي فيها أثر الصوف .
وكذلك يكره الاستنجاء بالخرق التي
فيها أثر الحرير . وكذلك يكره الاستنجاء
بالخرق التي فيها أثر الوسخ . وكذلك
يكره الاستنجاء بالخرق التي فيها أثر
الدهن . وكذلك يكره الاستنجاء بالخرق
التي فيها أثر الشعر . وكذلك يكره
الاستنجاء بالخرق التي فيها أثر الريش .
وكذلك يكره الاستنجاء بالخرق التي
فيها أثر الجلد . وكذلك يكره الاستنجاء
بالخرق التي فيها أثر الخشب . وكذلك
يكره الاستنجاء بالخرق التي فيها أثر
الحجر . وكذلك يكره الاستنجاء بالخرق
التي فيها أثر الزجاج . وكذلك يكره
الاستنجاء بالخرق التي فيها أثر الخزف .
وكذلك يكره الاستنجاء بالخرق التي
فيها أثر الفخار . وكذلك يكره الاستنجاء
بالخرق التي فيها أثر الطين . وكذلك
يكره الاستنجاء بالخرق التي فيها أثر
الرمل . وكذلك يكره الاستنجاء بالخرق
التي فيها أثر الماء . وكذلك يكره

ﻣﺎﻟﻚ ﻳﻮﻡ ﺍﻟﺪﻳﻦ ﺇﻳﺎﻙ ﻧﻌﺒﺪ ﻭﺇﻳﺎﻙ ﻧﺴﺘﻌﻴﻦ ﺍﻫﺪﻧﺎ ﺍﻟﺼﺮﺍﻁ
ﺍﻟﻤﺴﺘﻘﻴﻢ ﺻﺮﺍﻁ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﺃﻧﻌﻤﺖ ﻋﻠﻴﻬﻢ ﻏﻴﺮ ﺍﻟﻤﻐﻀﻮﺏ
ﻋﻠﻴﻬﻢ ﻭﻻ ﺍﻟﻀﺎﻟﻴﻦ ﺁﻣﻴﻦ ﺍﻟﻠﻬﻢ ﺍﻏﻔﺮ ﻟﻲ ﻭﻟﻮﺍﻟﺪﻱ
ﻭﻟﻤﻦ ﺩﺧﻞ ﺑﻴﺘﻲ ﻣﺆﻣﻨﺎ ﻭﻟﻠﻤﺆﻣﻨﻴﻦ ﻭﺍﻟﻤﺆﻣﻨﺎﺕ ﻭﻻ
ﺗﺰﺩ ﺍﻟﻈﺎﻟﻤﻴﻦ ﺇﻻ ﺗﺒﺎﺭﺍ ﻭﺳﻠﻢ ﺗﺴﻠﻴﻤﺎ ﻛﺜﻴﺮﺍ ﻛﺜﻴﺮﺍ
ﺍﻟﻠﻬﻢ ﺻﻞ ﻋﻠﻰ ﻣﺤﻤﺪ ﻭﻋﻠﻰ ﺁﻝ ﻣﺤﻤﺪ ﻛﻤﺎ ﺻﻠﻴﺖ ﻋﻠﻰ
ﺇﺑﺮﺍﻫﻴﻢ ﻭﻋﻠﻰ ﺁﻝ ﺇﺑﺮﺍﻫﻴﻢ ﺇﻧﻚ ﺣﻤﻴﺪ ﻣﺠﻴﺪ ﻭﺑﺎﺭﻙ
ﻋﻠﻰ ﻣﺤﻤﺪ ﻭﻋﻠﻰ ﺁﻝ ﻣﺤﻤﺪ ﻛﻤﺎ ﺑﺎﺭﻛﺖ ﻋﻠﻰ ﺇﺑﺮﺍﻫﻴﻢ
ﻭﻋﻠﻰ ﺁﻝ ﺇﺑﺮﺍﻫﻴﻢ ﺇﻧﻚ ﺣﻤﻴﺪ ﻣﺠﻴﺪ ﺭﺑﻨﺎ ﺁﺗﻨﺎ ﻓﻲ ﺍﻟﺪﻧﻴﺎ
ﺣﺴﻨﺔ ﻭﻓﻲ ﺍﻵﺧﺮﺓ ﺣﺴﻨﺔ ﻭﻗﻨﺎ ﻋﺬﺍﺏ ﺍﻟﻨﺎﺭ ﺭﺑﻨﺎ ﻻ ﺗﺆﺍﺧﺬﻧﺎ
ﺇﻥ ﻧﺴﻴﻨﺎ ﺃﻭ ﺃﺧﻄﺄﻧﺎ ﺭﺑﻨﺎ ﻭﻻ ﺗﺤﻤﻞ ﻋﻠﻴﻨﺎ ﺇﺻﺮﺍ ﻛﻤﺎ
ﺣﻤﻠﺘﻪ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﻣﻦ ﻗﺒﻠﻨﺎ ﺭﺑﻨﺎ ﻭﻻ ﺗﺤﻤﻠﻨﺎ ﻣﺎ ﻻ ﻃﺎﻗﺔ
ﻟﻨﺎ ﺑﻪ ﻭﺍﻋﻒ ﻋﻨﺎ ﻭﺍﻏﻔﺮ ﻟﻨﺎ ﻭﺍﺭﺣﻤﻨﺎ ﺃﻧﺖ ﻣﻮﻻﻧﺎ ﻓﺎﻧﺼﺮﻧﺎ
ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻘﻮﻡ ﺍﻟﻜﺎﻓﺮﻳﻦ ﺭﺑﻨﺎ ﻻ ﺗﺰﻍ ﻗﻠﻮﺑﻨﺎ ﺑﻌﺪ ﺇﺫ ﻫﺪﻳﺘﻨﺎ
ﻭﻫﺐ ﻟﻨﺎ ﻣﻦ ﻟﺪﻧﻚ ﺭﺣﻤﺔ ﺇﻧﻚ ﺃﻧﺖ ﺍﻟﻮﻫﺎﺏ ﺭﺑﻨﺎ ﺇﻧﻨﺎ
ﺁﻣﻨﺎ ﻓﺎﻏﻔﺮ ﻟﻨﺎ ﺫﻧﻮﺑﻨﺎ ﻭﻗﻨﺎ ﻋﺬﺍﺏ ﺍﻟﻨﺎﺭ ﺭﺑﻨﺎ ﻇﻠﻤﻨﺎ
ﺃﻧﻔﺴﻨﺎ ﻭﺇﻥ ﻟﻢ ﺗﻐﻔﺮ ﻟﻨﺎ ﻭﺗﺮﺣﻤﻨﺎ ﻟﻨﻜﻮﻧﻦ ﻣﻦ ﺍﻟﺨﺎﺳﺮﻳﻦ
ﺭﺑﻨﺎ ﺍﻏﻔﺮ ﻟﻨﺎ ﻭﻟﺈﺧﻮﺍﻧﻨﺎ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﺳﺒﻘﻮﻧﺎ ﺑﺎﻹﻳﻤﺎﻥ ﻭﻻ
ﺗﺠﻌﻞ ﻓﻲ ﻗﻠﻮﺑﻨﺎ ﻏﻼ ﻟﻠﺬﻳﻦ ﺁﻣﻨﻮﺍ ﺭﺑﻨﺎ ﺇﻧﻚ ﺭﺀﻭﻑ ﺭﺣﻴﻢ
ﺭﺑﻨﺎ ﺁﺗﻨﺎ ﻣﻦ ﻟﺪﻧﻚ ﺫﺭﻳﺔ ﻃﻴﺒﺔ ﺇﻧﻚ ﺳﻤﻴﻊ ﺍﻟﺪﻋﺎﺀ ﺭﺑﻨﺎ
ﺍﺟﻌﻠﻨﺎ ﻣﻘﻴﻢ ﺍﻟﺼﻼﺓ ﻭﻣﻦ ﺫﺭﻳﺘﻨﺎ ﺭﺑﻨﺎ ﻭﺗﻘﺒﻞ ﺩﻋﺎﺀ ﺭﺑﻨﺎ
ﺍﻏﻔﺮ ﻟﻲ ﻭﻟﻮﺍﻟﺪﻱ ﻭﻟﻠﻤﺆﻣﻨﻴﻦ ﻳﻮﻡ ﻳﻘﻮﻡ ﺍﻟﺤﺴﺎﺏ ﺭﺑﻨﺎ

چهل شش

ﻣﺎﻟﻚ ﺍﻟﻤﻠﻚ ﺗﺆﺗﻲ ﺍﻟﻤﻠﻚ ﻣﻤﻦ ﺗﺸﺎﺀ ﻭﺗﻨﺰﻉ ﺍﻟﻤﻠﻚ ﻣﻤﻦ ﺗﺸﺎﺀ ﻭﺗﻌﺰ ﻣﻦ ﺗﺸﺎﺀ ﻭﺗﺬﻝ ﻣﻦ ﺗﺸﺎﺀ ﺑﻴﺪﻙ ﺍﻟﺨﻴﺮ ﺇﻧﻚ ﻋﻠﻰ ﻛﻞ ﺷﻲﺀ ﻗﺪﻳﺮ ﺍﻟﻠﻬﻢ ﺇﻧﻲ ﺃﺳﺌﻠﻚ ﺑﺎﺳﻤﻚ ﺍﻟﻌﻈﻴﻢ ﺍﻟﺬﻱ ﺇﺫﺍ ﺩﻋﻴﺖ ﺑﻪ ﺃﺟﺒﺖ ﻭﺇﺫﺍ ﺳﺌﻠﺖ ﺑﻪ ﺃﻋﻄﻴﺖ ﻭﺇﺫﺍ ﺍﺳﺘﻔﺘﺢ ﺑﻪ ﻓﺘﺤﺖ ﻭﺇﺫﺍ ﺍﺳﺘﺮﺯﻕ ﺑﻪ ﺭﺯﻗﺖ ﻭﺇﺫﺍ ﺍﺳﺘﻜﺸﻒ ﺑﻪ ﻛﺸﻔﺖ ﻭﺇﺫﺍ ﺍﺳﺘﻌﻴﺬ ﺑﻪ ﺃﻋﺬﺕ ﻭﺇﺫﺍ ﺍﺳﺘﺠﻴﺮ ﺑﻪ ﺃﺟﺮﺕ ﻭﺇﺫﺍ ﺍﺳﺘﻨﺼﺮ ﺑﻪ ﻧﺼﺮﺕ ﻭﺇﺫﺍ ﺍﺳﺘﺸﻔﻲ ﺑﻪ ﺷﻔﻴﺖ ﻭﺇﺫﺍ ﺍﺳﺘﻐﻔﺮ ﺑﻪ ﻏﻔﺮﺕ ﻭﺇﺫﺍ ﺍﺳﺘﻌﺎﻥ ﺑﻪ ﺃﻋﻨﺖ

چہل نعت

یہ مصرعہ ہر شعر کے آخر میں ہے۔ ردیف ہے۔ قافیہ ہے۔ اسے
مطلع کہتے ہیں۔ مطلع کے معنی ہیں طلوع ہونے کی جگہ۔
شعر کے پہلے مصرعہ کو مصرع اولیٰ کہتے ہیں۔ دوسرے
مصرعہ کو مصرع ثانی کہتے ہیں۔ مصرع اولیٰ کے آخر
کے لفظ کو قافیہ کہتے ہیں۔ قافیہ کے بعد جو لفظ
ہر شعر میں آئے اسے ردیف کہتے ہیں۔ ردیف
قافیہ کے بعد ہوتی ہے۔ مقطع

ولا يجوز أن يكون الأمر بالتوبة من الكفر، لأن الكافر لا يؤمر بالتوبة من الكفر، وإنما يؤمر بالإيمان، فدل على أن المراد بالتوبة هنا التوبة من الذنوب، وهي الرجوع عن المعاصي إلى الطاعات، وهذا يدل على أن الفاسق يجوز أن يكون مؤمنا، لأنه لو كان كافرا لما أمر بالتوبة من الكفر، لأن الكافر لا يؤمر بالتوبة من الكفر، وإنما يؤمر بالإيمان، ف

چهل و شش

ما۱ وهلاوهيڤ ١٨٠ـهلا هيڤاوهلاوه ١١ما
وهلاوهيڤ١١هلا ـ٠ـهلا هيڤاوهلاوه ١١ما
٢٨٠ـ٠ـ٢٠٠٤ـ١٩٠ـهلا ٠ هيڤا١٩٠ـ٢٠٠٤ـ٠ـ٢٨ ٠
هيڤا ٠ ٢٠٠٤ـ٠ـ٢٨ ٠ هلا ٠ ٢٨ـ٠ـ٢٠٠٤ ٠ هيڤا
٢٠٠٤ـ٠ـ٢٨ ٠ هلا ٠ ٢٨ـ٠ـ٢٠٠٤ ٠ هيڤا ٠ ٢٠٠٤ـ٠ـ٢٨
٠ هلا ٠ ٢٨ـ٠ـ٢٠٠٤ ٠ هيڤا ٠ ٢٠٠٤ـ٠ـ٢٨ ٠ هلا
٠ ٢٨ـ٠ـ٢٠٠٤ ٠ هيڤا ٠ ٢٠٠٤ـ٠ـ٢٨ ٠ هلا ٠ ٢٨ـ٠ـ٢٠٠٤
٠ هيڤا ٠ ٢٠٠٤ـ٠ـ٢٨ ٠ هلا ٠ ٢٨ـ٠ـ٢٠٠٤ ٠ هيڤا
٠

چهل نه

ترجمہ اس کا یہ ہے کہ جو شخص
کہ جو شخص کہ جو شخص کہ جو شخص
کہ جو شخص کہ جو شخص کہ جو شخص
کہ جو شخص کہ جو شخص کہ جو شخص
کہ جو شخص کہ جو شخص کہ جو شخص
کہ جو شخص کہ جو شخص کہ جو شخص
کہ جو شخص کہ جو شخص کہ جو شخص
کہ جو شخص کہ جو شخص کہ جو شخص
کہ جو شخص کہ جو شخص کہ جو شخص
کہ جو شخص کہ جو شخص کہ جو شخص

ہمدمی کو ہم نے ڈھونڈا ۔ کوئی ایسا نہ ملا
اس لئے اپنا ہی ہم ساتھ ہوا ۔ جی سے ملا
کوئی ہمدرد نہ ہمراز نہ ہمدم نہ رفیق
ہم کو ہر ایک سے ہر وقت رہا ۔ رنج و الم
ہم نے ڈھونڈا ۔ بہت ڈھونڈا ۔ ولے ڈھونڈا ۔ نہ ملا
ہم کو ہر ایک سے ہر وقت رہا ۔ رنج و الم
ہم نے ڈھونڈا ۔ بہت ڈھونڈا ۔ ولے ڈھونڈا ۔ نہ ملا

ﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﺍﻟﻠﻪ ﻭﺑﺮﻛﺎﺗﻪ ﺍﻟﺤﻤﺪ ﻟﻠﻪ
ﺭﺏ ﺍﻟﻌﺎﻟﻤﻴﻦ ﺍﻟﺬﻱ ﺧﻠﻖ ﺍﻟﺴﻤﻮﺍﺕ ﻭﺍﻷﺭﺽ
ﻭﺟﻌﻞ ﺍﻟﻈﻠﻤﺎﺕ ﻭﺍﻟﻨﻮﺭ ﺛﻢ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﻛﻔﺮﻭﺍ ﺑﺮﺑﻬﻢ
ﻳﻌﺪﻟﻮﻥ ﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﺧﻠﻘﻜﻢ ﻣﻦ ﻃﻴﻦ ﺛﻢ ﻗﻀﻰ ﺃﺟﻼ
ﻭﺃﺟﻞ ﻣﺴﻤﻰ ﻋﻨﺪﻩ ﺛﻢ ﺃﻧﺘﻢ ﺗﻤﺘﺮﻭﻥ ﻭﻫﻮ ﺍﻟﻠﻪ
ﻓﻲ ﺍﻟﺴﻤﻮﺍﺕ ﻭﻓﻲ ﺍﻷﺭﺽ ﻳﻌﻠﻢ ﺳﺮﻛﻢ ﻭﺟﻬﺮﻛﻢ
ﻭﻳﻌﻠﻢ ﻣﺎ ﺗﻜﺴﺒﻮﻥ ﻭﻣﺎ ﺗﺄﺗﻴﻬﻢ ﻣﻦ ﺁﻳﺔ ﻣﻦ ﺁﻳﺎﺕ
ﺭﺑﻬﻢ ﺇﻻ ﻛﺎﻧﻮﺍ ﻋﻨﻬﺎ ﻣﻌﺮﺿﻴﻦ ﻓﻘﺪ ﻛﺬﺑﻮﺍ ﺑﺎﻟﺤﻖ
ﻟﻤﺎ ﺟﺎﺀﻫﻢ ﻓﺴﻮﻑ ﻳﺄﺗﻴﻬﻢ ﺃﻧﺒﺎﺅ ﻣﺎ ﻛﺎﻧﻮﺍ ﺑﻪ
ﻳﺴﺘﻬﺰﺋﻮﻥ ﺃﻟﻢ ﻳﺮﻭﺍ ﻛﻢ ﺃﻫﻠﻜﻨﺎ ﻣﻦ ﻗﺒﻠﻬﻢ ﻣﻦ
ﻗﺮﻥ ﻣﻜﻨﺎﻫﻢ ﻓﻲ ﺍﻷﺭﺽ ﻣﺎ ﻟﻢ ﻧﻤﻜﻦ ﻟﻜﻢ ﻭﺃﺭﺳﻠﻨﺎ
ﺍﻟﺴﻤﺎﺀ ﻋﻠﻴﻬﻢ ﻣﺪﺭﺍﺭﺍ ﻭﺟﻌﻠﻨﺎ ﺍﻷﻧﻬﺎﺭ ﺗﺠﺮﻱ ﻣﻦ
ﺗﺤﺘﻬﻢ ﻓﺄﻫﻠﻜﻨﺎﻫﻢ ﺑﺬﻧﻮﺑﻬﻢ ﻭﺃﻧﺸﺄﻧﺎ ﻣﻦ ﺑﻌﺪﻫﻢ
ﻗﺮﻧﺎ ﺁﺧﺮﻳﻦ ﻭﻟﻮ ﻧﺰﻟﻨﺎ ﻋﻠﻴﻚ ﻛﺘﺎﺑﺎ ﻓﻲ ﻗﺮﻃﺎﺱ
ﻓﻠﻤﺴﻮﻩ ﺑﺄﻳﺪﻳﻬﻢ ﻟﻘﺎﻝ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﻛﻔﺮﻭﺍ ﺇﻥ ﻫﺬﺍ ﺇﻻ
ﺳﺤﺮ ﻣﺒﻴﻦ ﻭﻗﺎﻟﻮﺍ ﻟﻮﻻ ﺃﻧﺰﻝ ﻋﻠﻴﻪ ﻣﻠﻚ ﻭﻟﻮ
ﺃﻧﺰﻟﻨﺎ ﻣﻠﻜﺎ ﻟﻘﻀﻲ ﺍﻷﻣﺮ ﺛﻢ ﻻ ﻳﻨﻈﺮﻭﻥ ﻭﻟﻮ
ﺟﻌﻠﻨﺎﻩ ﻣﻠﻜﺎ ﻟﺠﻌﻠﻨﺎﻩ ﺭﺟﻼ ﻭﻟﻠﺒﺴﻨﺎ ﻋﻠﻴﻬﻢ ﻣﺎ
ﻳﻠﺒﺴﻮﻥ ﻭﻟﻘﺪ ﺍﺳﺘﻬﺰﺉ ﺑﺮﺳﻞ ﻣﻦ ﻗﺒﻠﻚ ﻓﺤﺎﻕ
ﺑﺎﻟﺬﻳﻦ ﺳﺨﺮﻭﺍ ﻣﻨﻬﻢ ﻣﺎ ﻛﺎﻧﻮﺍ ﺑﻪ ﻳﺴﺘﻬﺰﺋﻮﻥ
ﻗﻞ ﺳﻴﺮﻭﺍ ﻓﻲ ﺍﻷﺭﺽ ﺛﻢ ﺍﻧﻈﺮﻭﺍ ﻛﻴﻒ ﻛﺎﻥ ﻋﺎﻗﺒﺔ
ﺍﻟﻤﻜﺬﺑﻴﻦ ﻗﻞ ﻟﻤﻦ ﻣﺎ ﻓﻲ ﺍﻟﺴﻤﻮﺍﺕ ﻭﺍﻷﺭﺽ ﻗﻞ
ﻟﻠﻪ ﻛﺘﺐ ﻋﻠﻰ ﻧﻔﺴﻪ ﺍﻟﺮﺣﻤﺔ ﻟﻴﺠﻤﻌﻨﻜﻢ ﺇﻟﻰ ﻳﻮﻡ
ﺍﻟﻘﻴﺎﻣﺔ ﻻ ﺭﻳﺐ ﻓﻴﻪ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﺧﺴﺮﻭﺍ ﺃﻧﻔﺴﻬﻢ ﻓﻬﻢ
ﻻ ﻳﺆﻣﻨﻮﻥ ﻭﻟﻪ ﻣﺎ ﺳﻜﻦ ﻓﻲ ﺍﻟﻠﻴﻞ ﻭﺍﻟﻨﻬﺎﺭ ﻭﻫﻮ
ﺍﻟﺴﻤﻴﻊ ﺍﻟﻌﻠﻴﻢ ﻗﻞ ﺃﻏﻴﺮ ﺍﻟﻠﻪ ﺃﺗﺨﺬ ﻭﻟﻴﺎ ﻓﺎﻃﺮ
ﺍﻟﺴﻤﻮﺍﺕ ﻭﺍﻷﺭﺽ ﻭﻫﻮ ﻳﻄﻌﻢ ﻭﻻ ﻳﻄﻌﻢ ﻗﻞ ﺇﻧﻲ
ﺃﻣﺮﺕ ﺃﻥ ﺃﻛﻮﻥ ﺃﻭﻝ ﻣﻦ ﺃﺳﻠﻢ ﻭﻻ ﺗﻜﻮﻧﻦ ﻣﻦ
ﺍﻟﻤﺸﺮﻛﻴﻦ ﻗﻞ ﺇﻧﻲ ﺃﺧﺎﻑ ﺇﻥ ﻋﺼﻴﺖ ﺭﺑﻲ ﻋﺬﺍﺏ
ﻳﻮﻡ ﻋﻈﻴﻢ ﻣﻦ ﻳﺼﺮﻑ ﻋﻨﻪ ﻳﻮﻣﺌﺬ ﻓﻘﺪ ﺭﺣﻤﻪ ﻭﺫﻟﻚ
ﺍﻟﻔﻮﺯ ﺍﻟﻤﺒﻴﻦ ﻭﺇﻥ ﻳﻤﺴﺴﻚ ﺍﻟﻠﻪ ﺑﻀﺮ ﻓﻼ ﻛﺎﺷﻒ
ﻟﻪ ﺇﻻ ﻫﻮ ﻭﺇﻥ ﻳﻤﺴﺴﻚ ﺑﺨﻴﺮ ﻓﻬﻮ ﻋﻠﻰ ﻛﻞ ﺷﻲﺀ
ﻗﺪﻳﺮ ﻭﻫﻮ ﺍﻟﻘﺎﻫﺮ ﻓﻮﻕ ﻋﺒﺎﺩﻩ ﻭﻫﻮ ﺍﻟﺤﻜﻴﻢ
ﺍﻟﺨﺒﻴﺮ ﻗﻞ ﺃﻱ ﺷﻲﺀ ﺃﻛﺒﺮ ﺷﻬﺎﺩﺓ ﻗﻞ ﺍﻟﻠﻪ ﺷﻬﻴﺪ
ﺑﻴﻨﻲ ﻭﺑﻴﻨﻜﻢ ﻭﺃﻭﺣﻲ ﺇﻟﻲ ﻫﺬﺍ ﺍﻟﻘﺮﺁﻥ ﻷﻧﺬﺭﻛﻢ
ﺑﻪ ﻭﻣﻦ ﺑﻠﻎ ﺃﺋﻨﻜﻢ ﻟﺘﺸﻬﺪﻭﻥ ﺃﻥ ﻣﻊ ﺍﻟﻠﻪ ﺁﻟﻬﺔ
ﺃﺧﺮﻯ ﻗﻞ ﻻ ﺃﺷﻬﺪ ﻗﻞ ﺇﻧﻤﺎ ﻫﻮ ﺇﻟﻪ ﻭﺍﺣﺪ ﻭﺇﻧﻨﻲ
ﺑﺮﻱﺀ ﻣﻤﺎ ﺗﺸﺮﻛﻮﻥ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﺁﺗﻴﻨﺎﻫﻢ ﺍﻟﻜﺘﺎﺏ ﻳﻌﺮﻓﻮﻧﻪ
ﻛﻤﺎ ﻳﻌﺮﻓﻮﻥ ﺃﺑﻨﺎﺀﻫﻢ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﺧﺴﺮﻭﺍ ﺃﻧﻔﺴﻬﻢ ﻓﻬﻢ
ﻻ ﻳﺆﻣﻨﻮﻥ ﻭﻣﻦ ﺃﻇﻠﻢ ﻣﻤﻦ ﺍﻓﺘﺮﻯ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻠﻪ ﻛﺬﺑﺎ
ﺃﻭ ﻛﺬﺏ ﺑﺂﻳﺎﺗﻪ ﺇﻧﻪ ﻻ ﻳﻔﻠﺢ ﺍﻟﻈﺎﻟﻤﻮﻥ ﻭﻳﻮﻡ
ﻧﺤﺸﺮﻫﻢ ﺟﻤﻴﻌﺎ ﺛﻢ ﻧﻘﻮﻝ ﻟﻠﺬﻳﻦ ﺃﺷﺮﻛﻮﺍ ﺃﻳﻦ
ﺷﺮﻛﺎﺅﻛﻢ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﻛﻨﺘﻢ ﺗﺰﻋﻤﻮﻥ ﺛﻢ ﻟﻢ ﺗﻜﻦ ﻓﺘﻨﺘﻬﻢ
ﺇﻻ ﺃﻥ ﻗﺎﻟﻮﺍ ﻭﺍﻟﻠﻪ ﺭﺑﻨﺎ ﻣﺎ ﻛﻨﺎ ﻣﺸﺮﻛﻴﻦ ﺍﻧﻈﺮ
ﻛﻴﻒ ﻛﺬﺑﻮﺍ ﻋﻠﻰ ﺃﻧﻔﺴﻬﻢ ﻭﺿﻞ ﻋﻨﻬﻢ ﻣﺎ ﻛﺎﻧﻮﺍ
ﻳﻔﺘﺮﻭﻥ ﻭﻣﻨﻬﻢ ﻣﻦ ﻳﺴﺘﻤﻊ ﺇﻟﻴﻚ ﻭﺟﻌﻠﻨﺎ ﻋﻠﻰ
ﻗﻠﻮﺑﻬﻢ ﺃﻛﻨﺔ ﺃﻥ ﻳﻔﻘﻬﻮﻩ ﻭﻓﻲ ﺁﺫﺍﻧﻬﻢ ﻭﻗﺮﺍ ﻭﺇﻥ
ﻳﺮﻭﺍ ﻛﻞ ﺁﻳﺔ ﻻ ﻳﺆﻣﻨﻮﺍ ﺑﻬﺎ ﺣﺘﻰ ﺇﺫﺍ ﺟﺎﺅﻙ
ﻳﺠﺎﺩﻟﻮﻧﻚ ﻳﻘﻮﻝ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﻛﻔﺮﻭﺍ ﺇﻥ ﻫﺬﺍ ﺇﻻ ﺃﺳﺎﻃﻴﺮ
ﺍﻷﻭﻟﻴﻦ ﻭﻫﻢ ﻳﻨﻬﻮﻥ ﻋﻨﻪ ﻭﻳﻨﺄﻭﻥ ﻋﻨﻪ ﻭﺇﻥ ﻳﻬﻠﻜﻮﻥ
ﺇﻻ ﺃﻧﻔﺴﻬﻢ ﻭﻣﺎ ﻳﺸﻌﺮﻭﻥ ﻭﻟﻮ ﺗﺮﻯ ﺇﺫ ﻭﻗﻔﻮﺍ ﻋﻠﻰ
ﺍﻟﻨﺎﺭ ﻓﻘﺎﻟﻮﺍ ﻳﺎ ﻟﻴﺘﻨﺎ ﻧﺮﺩ ﻭﻻ ﻧﻜﺬﺏ ﺑﺂﻳﺎﺕ ﺭﺑﻨﺎ
ﻭﻧﻜﻮﻥ ﻣﻦ ﺍﻟﻤﺆﻣﻨﻴﻦ ﺑﻞ ﺑﺪﺍ ﻟﻬﻢ ﻣﺎ ﻛﺎﻧﻮﺍ ﻳﺨﻔﻮﻥ
ﻣﻦ ﻗﺒﻞ ﻭﻟﻮ ﺭﺩﻭﺍ ﻟﻌﺎﺩﻭﺍ ﻟﻤﺎ ﻧﻬﻮﺍ ﻋﻨﻪ ﻭﺇﻧﻬﻢ
ﻟﻜﺎﺫﺑﻮﻥ ﻭﻗﺎﻟﻮﺍ ﺇﻥ ﻫﻲ ﺇﻻ ﺣﻴﺎﺗﻨﺎ ﺍﻟﺪﻧﻴﺎ ﻭﻣﺎ ﻧﺤﻦ
ﺑﻤﺒﻌﻮﺛﻴﻦ ﻭﻟﻮ ﺗﺮﻯ ﺇﺫ ﻭﻗﻔﻮﺍ ﻋﻠﻰ ﺭﺑﻬﻢ ﻗﺎﻝ
ﺃﻟﻴﺲ ﻫﺬﺍ ﺑﺎﻟﺤﻖ ﻗﺎﻟﻮﺍ ﺑﻠﻰ ﻭﺭﺑﻨﺎ ﻗﺎﻝ ﻓﺬﻭﻗﻮﺍ
ﺍﻟﻌﺬﺍﺏ ﺑﻤﺎ ﻛﻨﺘﻢ ﺗﻜﻔﺮﻭﻥ ﻗﺪ ﺧﺴﺮ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﻛﺬﺑﻮﺍ
ﺑﻠﻘﺎﺀ ﺍﻟﻠﻪ ﺣﺘﻰ ﺇﺫﺍ ﺟﺎﺀﺗﻬﻢ ﺍﻟﺴﺎﻋﺔ ﺑﻐﺘﺔ ﻗﺎﻟﻮﺍ
ﻳﺎ ﺣﺴﺮﺗﻨﺎ ﻋﻠﻰ ﻣﺎ ﻓﺮﻃﻨﺎ ﻓﻴﻬﺎ ﻭﻫﻢ ﻳﺤﻤﻠﻮﻥ
ﺃﻭﺯﺍﺭﻫﻢ ﻋﻠﻰ ﻇﻬﻮﺭﻫﻢ ﺃﻻ ﺳﺎﺀ ﻣﺎ ﻳﺰﺭﻭﻥ ﻭﻣﺎ
ﺍﻟﺤﻴﺎﺓ ﺍﻟﺪﻧﻴﺎ ﺇﻻ ﻟﻌﺐ ﻭﻟﻬﻮ ﻭﻟﻠﺪﺍﺭ ﺍﻵﺧﺮﺓ ﺧﻴﺮ
ﻟﻠﺬﻳﻦ ﻳﺘﻘﻮﻥ ﺃﻓﻼ ﺗﻌﻘﻠﻮﻥ ﻗﺪ ﻧﻌﻠﻢ ﺇﻧﻪ ﻟﻴﺤﺰﻧﻚ
ﺍﻟﺬﻱ ﻳﻘﻮﻟﻮﻥ ﻓﺈﻧﻬﻢ ﻻ ﻳﻜﺬﺑﻮﻧﻚ ﻭﻟﻜﻦ ﺍﻟﻈﺎﻟﻤﻴﻦ
ﺑﺂﻳﺎﺕ ﺍﻟﻠﻪ ﻳﺠﺤﺪﻭﻥ ﻭﻟﻘﺪ ﻛﺬﺑﺖ ﺭﺳﻞ ﻣﻦ ﻗﺒﻠﻚ
ﻓﺼﺒﺮﻭﺍ ﻋﻠﻰ ﻣﺎ ﻛﺬﺑﻮﺍ ﻭﺃﻭﺫﻭﺍ ﺣﺘﻰ ﺃﺗﺎﻫﻢ ﻧﺼﺮﻧﺎ
ﻭﻻ ﻣﺒﺪﻝ ﻟﻜﻠﻤﺎﺕ ﺍﻟﻠﻪ ﻭﻟﻘﺪ ﺟﺎﺀﻙ ﻣﻦ ﻧﺒﺄ ﺍﻟﻤﺮﺳﻠﻴﻦ
ﻭﺇﻥ ﻛﺎﻥ ﻛﺒﺮ ﻋﻠﻴﻚ ﺇﻋﺮﺍﺿﻬﻢ ﻓﺈﻥ ﺍﺳﺘﻄﻌﺖ ﺃﻥ
ﺗﺒﺘﻐﻲ ﻧﻔﻘﺎ ﻓﻲ ﺍﻷﺭﺽ ﺃﻭ ﺳﻠﻤﺎ ﻓﻲ ﺍﻟﺴﻤﺎﺀ ﻓﺘﺄﺗﻴﻬﻢ
ﺑﺂﻳﺔ ﻭﻟﻮ ﺷﺎﺀ ﺍﻟﻠﻪ ﻟﺠﻤﻌﻬﻢ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻬﺪﻯ ﻓﻼ ﺗﻜﻮﻧﻦ
ﻣﻦ ﺍﻟﺠﺎﻫﻠﻴﻦ ﺇﻧﻤﺎ ﻳﺴﺘﺠﻴﺐ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﻳﺴﻤﻌﻮﻥ ﻭﺍﻟﻤﻮﺗﻰ
ﻳﺒﻌﺜﻬﻢ ﺍﻟﻠﻪ ﺛﻢ ﺇﻟﻴﻪ ﻳﺮﺟﻌﻮﻥ ﻭﻗﺎﻟﻮﺍ ﻟﻮﻻ ﻧﺰﻝ
ﻋﻠﻴﻪ ﺁﻳﺔ ﻣﻦ ﺭﺑﻪ ﻗﻞ ﺇﻥ ﺍﻟﻠﻪ ﻗﺎﺩﺭ ﻋﻠﻰ ﺃﻥ ﻳﻨﺰﻝ
ﺁﻳﺔ ﻭﻟﻜﻦ ﺃﻛﺜﺮﻫﻢ ﻻ ﻳﻌﻠﻤﻮﻥ ﻭﻣﺎ ﻣﻦ ﺩﺍﺑﺔ ﻓﻲ
ﺍﻷﺭﺽ ﻭﻻ ﻃﺎﺋﺮ ﻳﻄﻴﺮ ﺑﺠﻨﺎﺣﻴﻪ ﺇﻻ ﺃﻣﻢ ﺃﻣﺜﺎﻟﻜﻢ
ﻣﺎ ﻓﺮﻃﻨﺎ ﻓﻲ ﺍﻟﻜﺘﺎﺏ ﻣﻦ ﺷﻲﺀ ﺛﻢ ﺇﻟﻰ ﺭﺑﻬﻢ ﻳﺤﺸﺮﻭﻥ
ﻭﺍﻟﺬﻳﻦ ﻛﺬﺑﻮﺍ ﺑﺂﻳﺎﺗﻨﺎ ﺻﻢ ﻭﺑﻜﻢ ﻓﻲ ﺍﻟﻈﻠﻤﺎﺕ ﻣﻦ
ﻳﺸﺄ ﺍﻟﻠﻪ ﻳﻀﻠﻠﻪ ﻭﻣﻦ ﻳﺸﺄ ﻳﺠﻌﻠﻪ ﻋﻠﻰ ﺻﺮﺍﻁ ﻣﺴﺘﻘﻴﻢ
ﻗﻞ ﺃﺭﺃﻳﺘﻜﻢ ﺇﻥ ﺃﺗﺎﻛﻢ ﻋﺬﺍﺏ ﺍﻟﻠﻪ ﺃﻭ ﺃﺗﺘﻜﻢ ﺍﻟﺴﺎﻋﺔ
ﺃﻏﻴﺮ ﺍﻟﻠﻪ ﺗﺪﻋﻮﻥ ﺇﻥ ﻛﻨﺘﻢ ﺻﺎﺩﻗﻴﻦ ﺑﻞ ﺇﻳﺎﻩ ﺗﺪﻋﻮﻥ
ﻓﻴﻜﺸﻒ ﻣﺎ ﺗﺪﻋﻮﻥ ﺇﻟﻴﻪ ﺇﻥ ﺷﺎﺀ ﻭﺗﻨﺴﻮﻥ ﻣﺎ ﺗﺸﺮﻛﻮﻥ
ﻭﻟﻘﺪ ﺃﺭﺳﻠﻨﺎ ﺇﻟﻰ ﺃﻣﻢ ﻣﻦ ﻗﺒﻠﻚ ﻓﺄﺧﺬﻧﺎﻫﻢ ﺑﺎﻟﺒﺄﺳﺎﺀ
ﻭﺍﻟﻀﺮﺍﺀ ﻟﻌﻠﻬﻢ ﻳﺘﻀﺮﻋﻮﻥ ﻓﻠﻮﻻ ﺇﺫ ﺟﺎﺀﻫﻢ ﺑﺄﺳﻨﺎ
ﺗﻀﺮﻋﻮﺍ ﻭﻟﻜﻦ ﻗﺴﺖ ﻗﻠﻮﺑﻬﻢ ﻭﺯﻳﻦ ﻟﻬﻢ ﺍﻟﺸﻴﻄﺎﻥ ﻣﺎ
ﻛﺎﻧﻮﺍ ﻳﻌﻤﻠﻮﻥ ﻓﻠﻤﺎ ﻧﺴﻮﺍ ﻣﺎ ﺫﻛﺮﻭﺍ ﺑﻪ ﻓﺘﺤﻨﺎ ﻋﻠﻴﻬﻢ
ﺃﺑﻮﺍﺏ ﻛﻞ ﺷﻲﺀ ﺣﺘﻰ ﺇﺫﺍ ﻓﺮﺣﻮﺍ ﺑﻤﺎ ﺃﻭﺗﻮﺍ ﺃﺧﺬﻧﺎﻫﻢ
ﺑﻐﺘﺔ ﻓﺈﺫﺍ ﻫﻢ ﻣﺒﻠﺴﻮﻥ ﻓﻘﻄﻊ ﺩﺍﺑﺮ ﺍﻟﻘﻮﻡ ﺍﻟﺬﻳﻦ
ﻇﻠﻤﻮﺍ ﻭﺍﻟﺤﻤﺪ ﻟﻠﻪ ﺭﺏ ﺍﻟﻌﺎﻟﻤﻴﻦ ﻗﻞ ﺃﺭﺃﻳﺘﻜﻢ ﺇﻥ
ﺃﺧﺬ ﺍﻟﻠﻪ ﺳﻤﻌﻜﻢ ﻭﺃﺑﺼﺎﺭﻛﻢ ﻭﺧﺘﻢ ﻋﻠﻰ ﻗﻠﻮﺑﻜﻢ ﻣﻦ
ﺇﻟﻪ ﻏﻴﺮ ﺍﻟﻠﻪ ﻳﺄﺗﻴﻜﻢ ﺑﻪ ﺍﻧﻈﺮ ﻛﻴﻒ ﻧﺼﺮﻑ ﺍﻵﻳﺎﺕ ﺛﻢ
ﻫﻢ ﻳﺼﺪﻓﻮﻥ ﻗﻞ ﺃﺭﺃﻳﺘﻜﻢ ﺇﻥ ﺃﺗﺎﻛﻢ ﻋﺬﺍﺑﻪ ﺑﻐﺘﺔ ﺃﻭ
ﺟﻬﺮﺓ ﻫﻞ ﻳﻬﻠﻚ ﺇﻻ ﺍﻟﻘﻮﻡ ﺍﻟﻈﺎﻟﻤﻮﻥ ﻭﻣﺎ ﻧﺮﺳﻞ
ﺍﻟﻤﺮﺳﻠﻴﻦ ﺇﻻ ﻣﺒﺸﺮﻳﻦ ﻭﻣﻨﺬﺭﻳﻦ ﻓﻤﻦ ﺁﻣﻦ ﻭﺃﺻﻠﺢ
ﻓﻼ ﺧﻮﻑ ﻋﻠﻴﻬﻢ ﻭﻻ ﻫﻢ ﻳﺤﺰﻧﻮﻥ ﻭﺍﻟﺬﻳﻦ ﻛﺬﺑﻮﺍ
ﺑﺂﻳﺎﺗﻨﺎ ﻳﻤﺴﻬﻢ ﺍﻟﻌﺬﺍﺏ ﺑﻤﺎ ﻛﺎﻧﻮﺍ ﻳﻔﺴﻘﻮﻥ ﻗﻞ ﻻ
ﺃﻗﻮﻝ ﻟﻜﻢ ﻋﻨﺪﻱ ﺧﺰﺍﺋﻦ ﺍﻟﻠﻪ ﻭﻻ ﺃﻋﻠﻢ ﺍﻟﻐﻴﺐ ﻭﻻ
ﺃﻗﻮﻝ ﻟﻜﻢ ﺇﻧﻲ ﻣﻠﻚ ﺇﻥ ﺃﺗﺒﻊ ﺇﻻ ﻣﺎ ﻳﻮﺣﻰ ﺇﻟﻲ ﻗﻞ
ﻫﻞ ﻳﺴﺘﻮﻱ ﺍﻷﻋﻤﻰ ﻭﺍﻟﺒﺼﻴﺮ ﺃﻓﻼ ﺗﺘﻔﻜﺮﻭﻥ ﻭﺃﻧﺬﺭ ﺑﻪ
ﺍﻟﺬﻳﻦ ﻳﺨﺎﻓﻮﻥ ﺃﻥ ﻳﺤﺸﺮﻭﺍ ﺇﻟﻰ ﺭﺑﻬﻢ ﻟﻴﺲ ﻟﻬﻢ ﻣﻦ
ﺩﻭﻧﻪ ﻭﻟﻲ ﻭﻻ ﺷﻔﻴﻊ ﻟﻌﻠﻬﻢ ﻳﺘﻘﻮﻥ ﻭﻻ ﺗﻄﺮﺩ ﺍﻟﺬﻳﻦ
ﻳﺪﻋﻮﻥ ﺭﺑﻬﻢ ﺑﺎﻟﻐﺪﻭﺓ ﻭﺍﻟﻌﺸﻲ ﻳﺮﻳﺪﻭﻥ ﻭﺟﻬﻪ ﻣﺎ ﻋﻠﻴﻚ
ﻣﻦ ﺣﺴﺎﺑﻬﻢ ﻣﻦ ﺷﻲﺀ ﻭﻣﺎ ﻣﻦ ﺣﺴﺎﺑﻚ ﻋﻠﻴﻬﻢ ﻣﻦ ﺷﻲﺀ
ﻓﺘﻄﺮﺩﻫﻢ ﻓﺘﻜﻮﻥ ﻣﻦ ﺍﻟﻈﺎﻟﻤﻴﻦ ﻭﻛﺬﻟﻚ ﻓﺘﻨﺎ ﺑﻌﻀﻬﻢ
ﺑﺒﻌﺾ ﻟﻴﻘﻮﻟﻮﺍ ﺃﻫﺆﻻﺀ ﻣﻦ ﺍﻟﻠﻪ ﻋﻠﻴﻬﻢ ﻣﻦ ﺑﻴﻨﻨﺎ
ﺃﻟﻴﺲ ﺍﻟﻠﻪ ﺑﺄﻋﻠﻢ ﺑﺎﻟﺸﺎﻛﺮﻳﻦ ﻭﺇﺫﺍ ﺟﺎﺀﻙ ﺍﻟﺬﻳﻦ
ﻳﺆﻣﻨﻮﻥ ﺑﺂﻳﺎﺗﻨﺎ ﻓﻘﻞ ﺳﻼﻡ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﻛﺘﺐ ﺭﺑﻜﻢ ﻋﻠﻰ
ﻧﻔﺴﻪ ﺍﻟﺮﺣﻤﺔ ﺃﻧﻪ ﻣﻦ ﻋﻤﻞ ﻣﻨﻜﻢ ﺳﻮﺀ ﺑﺠﻬﺎﻟﺔ ﺛﻢ
ﺗﺎﺏ ﻣﻦ ﺑﻌﺪﻩ ﻭﺃﺻﻠﺢ ﻓﺄﻧﻪ ﻏﻔﻮﺭ ﺭﺣﻴﻢ ﻭﻛﺬﻟﻚ
ﻧﻔﺼﻞ ﺍﻵﻳﺎﺕ ﻭﻟﺘﺴﺘﺒﻴﻦ ﺳﺒﻴﻞ ﺍﻟﻤﺠﺮﻣﻴﻦ ﻗﻞ ﺇﻧﻲ
ﻧﻬﻴﺖ ﺃﻥ ﺃﻋﺒﺪ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﺗﺪﻋﻮﻥ ﻣﻦ ﺩﻭﻥ ﺍﻟﻠﻪ ﻗﻞ ﻻ
ﺃﺗﺒﻊ ﺃﻫﻮﺍﺀﻛﻢ ﻗﺪ ﺿﻠﻠﺖ ﺇﺫﺍ ﻭﻣﺎ ﺃﻧﺎ ﻣﻦ ﺍﻟﻤﻬﺘﺪﻳﻦ
ﻗﻞ ﺇﻧﻲ ﻋﻠﻰ ﺑﻴﻨﺔ ﻣﻦ ﺭﺑﻲ ﻭﻛﺬﺑﺘﻢ ﺑﻪ ﻣﺎ ﻋﻨﺪﻱ ﻣﺎ
ﺗﺴﺘﻌﺠﻠﻮﻥ ﺑﻪ ﺇﻥ ﺍﻟﺤﻜﻢ ﺇﻻ ﻟﻠﻪ ﻳﻘﺺ ﺍﻟﺤﻖ ﻭﻫﻮ ﺧﻴﺮ
ﺍﻟﻔﺎﺻﻠﻴﻦ ﻗﻞ ﻟﻮ ﺃﻥ ﻋﻨﺪﻱ ﻣﺎ ﺗﺴﺘﻌﺠﻠﻮﻥ ﺑﻪ ﻟﻘﻀﻲ
ﺍﻷﻣﺮ ﺑﻴﻨﻲ ﻭﺑﻴﻨﻜﻢ ﻭﺍﻟﻠﻪ ﺃﻋﻠﻢ ﺑﺎﻟﻈﺎﻟﻤﻴﻦ ﻭﻋﻨﺪﻩ
ﻣﻔﺎﺗﺢ ﺍﻟﻐﻴﺐ ﻻ ﻳﻌﻠﻤﻬﺎ ﺇﻻ ﻫﻮ ﻭﻳﻌﻠﻢ ﻣﺎ ﻓﻲ ﺍﻟﺒﺮ
ﻭﺍﻟﺒﺤﺮ ﻭﻣﺎ ﺗﺴﻘﻂ ﻣﻦ ﻭﺭﻗﺔ ﺇﻻ ﻳﻌﻠﻤﻬﺎ ﻭﻻ ﺣﺒﺔ ﻓﻲ
ﻇﻠﻤﺎﺕ ﺍﻷﺭﺽ ﻭﻻ ﺭﻃﺐ ﻭﻻ ﻳﺎﺑﺲ ﺇﻻ ﻓﻲ ﻛﺘﺎﺏ ﻣﺒﻴﻦ
ﻭﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﺘﻮﻓﺎﻛﻢ ﺑﺎﻟﻠﻴﻞ ﻭﻳﻌﻠﻢ ﻣﺎ ﺟﺮﺣﺘﻢ ﺑﺎﻟﻨﻬﺎﺭ
ﺛﻢ ﻳﺒﻌﺜﻜﻢ ﻓﻴﻪ ﻟﻴﻘﻀﻰ ﺃﺟﻞ ﻣﺴﻤﻰ ﺛﻢ ﺇﻟﻴﻪ ﻣﺮﺟﻌﻜﻢ ﺛﻢ
ﻳﻨﺒﺌﻜﻢ ﺑﻤﺎ ﻛﻨﺘﻢ ﺗﻌﻤﻠﻮﻥ ﻭﻫﻮ ﺍﻟﻘﺎﻫﺮ ﻓﻮﻕ ﻋﺒﺎﺩﻩ
ﻭﻳﺮﺳﻞ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﺣﻔﻈﺔ ﺣﺘﻰ ﺇﺫﺍ ﺟﺎﺀ ﺃﺣﺪﻛﻢ ﺍﻟﻤﻮﺕ
ﺗﻮﻓﺘﻪ ﺭﺳﻠﻨﺎ ﻭﻫﻢ ﻻ ﻳﻔﺮﻃﻮﻥ ﺛﻢ ﺭﺩﻭﺍ ﺇﻟﻰ ﺍﻟﻠﻪ
ﻣﻮﻻﻫﻢ ﺍﻟﺤﻖ ﺃﻻ ﻟﻪ ﺍﻟﺤﻜﻢ ﻭﻫﻮ ﺃﺳﺮﻉ ﺍﻟﺤﺎﺳﺒﻴﻦ
ﻗﻞ ﻣﻦ ﻳﻨﺠﻴﻜﻢ ﻣﻦ ﻇﻠﻤﺎﺕ ﺍﻟﺒﺮ ﻭﺍﻟﺒﺤﺮ ﺗﺪﻋﻮﻧﻪ
ﺗﻀﺮﻋﺎ ﻭﺧﻔﻴﺔ ﻟﺌﻦ ﺃﻧﺠﺎﻧﺎ ﻣﻦ ﻫﺬﻩ ﻟﻨﻜﻮﻧﻦ ﻣﻦ
ﺍﻟﺸﺎﻛﺮﻳﻦ ﻗﻞ ﺍﻟﻠﻪ ﻳﻨﺠﻴﻜﻢ ﻣﻨﻬﺎ ﻭﻣﻦ ﻛﻞ ﻛﺮﺏ ﺛﻢ
ﺃﻧﺘﻢ ﺗﺸﺮﻛﻮﻥ ﻗﻞ ﻫﻮ ﺍﻟﻘﺎﺩﺭ ﻋﻠﻰ ﺃﻥ ﻳﺒﻌﺚ ﻋﻠﻴﻜﻢ
ﻋﺬﺍﺑﺎ ﻣﻦ ﻓﻮﻗﻜﻢ ﺃﻭ ﻣﻦ ﺗﺤﺖ ﺃﺭﺟﻠﻜﻢ ﺃﻭ ﻳﻠﺒﺴﻜﻢ
ﺷﻴﻌﺎ ﻭﻳﺬﻳﻖ ﺑﻌﻀﻜﻢ ﺑﺄﺱ ﺑﻌﺾ ﺍﻧﻈﺮ ﻛﻴﻒ ﻧﺼﺮﻑ
ﺍﻵﻳﺎﺕ ﻟﻌﻠﻬﻢ ﻳﻔﻘﻬﻮﻥ ﻭﻛﺬﺏ ﺑﻪ ﻗﻮﻣﻚ ﻭﻫﻮ ﺍﻟﺤﻖ
ﻗﻞ ﻟﺴﺖ ﻋﻠﻴﻜﻢ ﺑﻮﻛﻴﻞ ﻟﻜﻞ ﻧﺒﺄ ﻣﺴﺘﻘﺮ ﻭﺳﻮﻑ
ﺗﻌﻠﻤﻮﻥ ﻭﺇﺫﺍ ﺭﺃﻳﺖ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﻳﺨﻮﺿﻮﻥ ﻓﻲ ﺁﻳﺎﺗﻨﺎ
ﻓﺄﻋﺮﺽ ﻋﻨﻬﻢ ﺣﺘﻰ ﻳﺨﻮﺿﻮﺍ ﻓﻲ ﺣﺪﻳﺚ ﻏﻴﺮﻩ ﻭﺇﻣﺎ
ﻳﻨﺴﻴﻨﻚ ﺍﻟﺸﻴﻄﺎﻥ ﻓﻼ ﺗﻘﻌﺪ ﺑﻌﺪ ﺍﻟﺬﻛﺮﻯ ﻣﻊ ﺍﻟﻘﻮﻡ
ﺍﻟﻈﺎﻟﻤﻴﻦ ﻭﻣﺎ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﺬﻳﻦ

پنجاہ یک

ಕಾಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕಾಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಹಾಗೆ ಆಯಿತು ಎಂಬ ಗಾದೆ ಮಾತಿನಂತ

ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪಾಠಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪದಗಳು
ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಪಾಠವನ್ನು
ಸರಿಯಾಗಿ ಓದಿ ಬರೆಯಿರಿ.

೧. ಅಮ್ಮ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ.
ಅಪ್ಪ ಹೊರಗೆ ಕುಳಿತು ಪೇಪರ್ ಓದುತ್ತಾನೆ.
ಅಣ್ಣ ಆಟವಾಡಲು ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಅಕ್ಕ ಪಾಠ
ಓದುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ನಾನು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ.
ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳು ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರು.
ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಪಾಠ ಓದಿದೆ. ಬರೆದೆ.
ಮಲಗಿದೆ. ಎದ್ದೆ. ಆಟವಾಡಿದೆ. ಊಟ
ಮಾಡಿದೆ. ಮಲಗಿದೆ. ಎದ್ದೆ. ಶಾಲೆಗೆ
ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಪಾಠ ಕೇಳಿದೆ. ಬರೆದೆ.
ಆಟವಾಡಿದೆ. ಊಟ ಮಾಡಿದೆ. ಮಲಗಿದೆ.
ಎದ್ದೆ. ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಪಾಠ ಕೇಳಿದೆ.
ಬರೆದೆ. ಆಟವಾಡಿದೆ. ಊಟ ಮಾಡಿದೆ.
ಮಲಗಿದೆ. ಎದ್ದೆ. ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ.
ಪಾಠ ಕೇಳಿದೆ. ಬರೆದೆ. ಆಟವಾಡಿದೆ.
ಊಟ ಮಾಡಿದೆ. ಮಲಗಿದೆ. ಎದ್ದೆ.

ہو کر اسے اسلام کی طرف بلایا۔ اس نے اسلام قبول کرنے سے انکار کر دیا۔ اس پر اس نے اس کے ساتھ جنگ کی۔ اس نے اس کو شکست دی۔ اس کے بعد اس نے اس کے ملک پر قبضہ کر لیا

ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ಸಾಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ
ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ
ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ
ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ
ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ
ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ
ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ
ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ ಸಾಲಿಗೆ

ಕೆಲವರು ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಕೈಮುಗಿದು ಬೇಡಿಕೊಂಡರೂ ಅವರ ಮೇಲೆ ಕರುಣೆ ತೋರದೆ ಅವರನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕಿದನು. ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರು ಮಕ್ಕಳು ಅಳುತ್ತಾ ಕಿರುಚಿಕೊಂಡರೂ ಅವರ ಮೇಲೆ ಕನಿಕರ ತೋರದೆ ಅವರನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಅವರ ಮನೆಗಳನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಹಾಕಿದನು. ಅವರ ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಲೂಟಿ ಮಾಡಿದನು. ಅವರ ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿದನು. ಅವರ ಕೆರೆಕಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಒಡೆದು ಹಾಕಿದನು. ಅವರ ಮರಗಿಡಗಳನ್ನು ಕಡಿದು ಹಾಕಿದನು. ಅವರ ಬಾವಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಮುಚ್ಚಿದನು. ಅವರ ಊರುಗಳನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿಮಾಡಿದನು. ಅವರ ಕೋಟೆಕೊತ್ತಲಗಳನ್ನು ಕೆಡವಿ ಹಾಕಿದನು. ಅವರ ಅರಮನೆಗಳನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿದನು. ಅವರ ಅರಸುಗಳನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಅವರ ಅರಸಿಯರನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಅವರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಅವರ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಅವರ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಅವರ ಆನೆಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಅವರ ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಅವರ ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಅವರ ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಅವರ ಕೆರೆಕಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಅವರ ಮರಗಿಡಗಳನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಅವರ ಬಾವಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣಗಳನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಅವರ ಊರುಗಳನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಅವರ ಕೋಟೆಕೊತ್ತಲಗಳನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಯ್ದನು. ಅವರ ಅರಮನೆಗಳನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೊಂಡೊಯ್

پنجاہ پنج

ولقوم. ٢٢٢ - ٢٢٣ . ٢٢٤ - ٢٢٥ . ٢٢٦ - ٢٢٧ .
٢٢٨ - ٢٢٩ . ٢٣٠ - ٢٣١ . ٢٣٢ - ٢٣٣ .
٢٣٤ - ٢٣٥ . ٢٣٦ - ٢٣٧ . ٢٣٨ - ٢٣٩ .
٢٤٠ - ٢٤١ . ٢٤٢ - ٢٤٣ . ٢٤٤ - ٢٤٥ .
٢٤٦ - ٢٤٧ . ٢٤٨ - ٢٤٩ . ٢٥٠ - ٢٥١ .
٢٥٢ - ٢٥٣ . ٢٥٤ - ٢٥٥ . ٢٥٦ - ٢٥٧ .
٢٥٨ - ٢٥٩ . ٢٦٠ - ٢٦١ . ٢٦٢ - ٢٦٣ .
٢٦٤ - ٢٦٥ . ٢٦٦ - ٢٦٧ . ٢٦٨ - ٢٦٩ .
٢٧٠ - ٢٧١ . ٢٧٢ - ٢٧٣ . ٢٧٤ - ٢٧٥ .
٢٧٦ - ٢٧٧ . ٢٧٨ - ٢٧٩ . ٢٨٠ - ٢٨١ .
٢٨٢ - ٢٨٣ . ٢٨٤ - ٢٨٥ . ٢٨٦ - ٢٨٧ .
٢٨٨ - ٢٨٩ . ٢٩٠ - ٢٩١ . ٢٩٢ - ٢٩٣ .
٢٩٤ - ٢٩٥ . ٢٩٦ - ٢٩٧ . ٢٩٨ - ٢٩٩ .
٣٠٠ - ٣٠١ . ٣٠٢ - ٣٠٣ . ٣٠٤ - ٣٠٥ .
٣٠٦ - ٣٠٧ . ٣٠٨ - ٣٠٩ . ٣١٠ - ٣١١ .
٣١٢ - ٣١٣ . ٣١٤ - ٣١٥ . ٣١٦ - ٣١٧ .
٣١٨ - ٣١٩ . ٣٢٠ - ٣٢١ . ٣٢٢ - ٣٢٣ .
٣٢٤ - ٣٢٥ . ٣٢٦ - ٣٢٧ . ٣٢٨ - ٣٢٩ .
٣٣٠ - ٣٣١ . ٣٣٢ - ٣٣٣ . ٣٣٤ - ٣٣٥ .
٣٣٦ - ٣٣٧ . ٣٣٨ - ٣٣٩ . ٣٤٠ - ٣٤١ .
٣٤٢ - ٣٤٣ . ٣٤٤ - ٣٤٥ . ٣٤٦ - ٣٤٧ .
٣٤٨ - ٣٤٩ . ٣٥٠ - ٣٥١ . ٣٥٢ - ٣٥٣ .
٣٥٤ - ٣٥٥ . ٣٥٦ - ٣٥٧ . ٣٥٨ - ٣٥٩ .
٣٦٠ - ٣٦١ . ٣٦٢ - ٣٦٣ . ٣٦٤ - ٣٦٥ .
٣٦٦ - ٣٦٧ . ٣٦٨ - ٣٦٩ . ٣٧٠ - ٣٧١ .
٣٧٢ - ٣٧٣ . ٣٧٤ - ٣٧٥ . ٣٧٦ - ٣٧٧ .
٣٧٨ - ٣٧٩ . ٣٨٠ - ٣٨١ . ٣٨٢ - ٣٨٣ .
٣٨٤ - ٣٨٥ . ٣٨٦ - ٣٨٧ . ٣٨٨ - ٣٨٩ .
٣٩٠ - ٣٩١ . ٣٩٢ - ٣٩٣ . ٣٩٤ - ٣٩٥ .
٣٩٦ - ٣٩٧ . ٣٩٨ - ٣٩٩ . ٤٠٠ - ٤٠١ .
٤٠٢ - ٤٠٣ . ٤٠٤ - ٤٠٥ . ٤٠٦ - ٤٠٧ .
٤٠٨ - ٤٠٩ . ٤١٠ - ٤١١ . ٤١٢ - ٤١٣ .
٤١٤ - ٤١٥ . ٤١٦ - ٤١٧ . ٤١٨ - ٤١٩ .
٤٢٠ - ٤٢١ . ٤٢٢ - ٤٢٣ . ٤٢٤ - ٤٢٥ .
٤٢٦ - ٤٢٧ . ٤٢٨ - ٤٢٩ . ٤٣٠ - ٤٣١ .
٤٣٢ - ٤٣٣ . ٤٣٤ - ٤٣٥ . ٤٣٦ - ٤٣٧ .
٤٣٨ - ٤٣٩ . ٤٤٠ - ٤٤١ . ٤٤٢ - ٤٤٣ .
٤٤٤ - ٤٤٥ . ٤٤٦ - ٤٤٧ . ٤٤٨ - ٤٤٩ .
٤٥٠ - ٤٥١ . ٤٥٢ - ٤٥٣ . ٤٥٤ - ٤٥٥ .
٤٥٦ - ٤٥٧ . ٤٥٨ - ٤٥٩ . ٤٦٠ - ٤٦١ .
٤٦٢ - ٤٦٣ . ٤٦٤ - ٤٦٥ . ٤٦٦ - ٤٦٧ .
٤٦٨ - ٤٦٩ . ٤٧٠ - ٤٧١ . ٤٧٢ - ٤٧٣ .
٤٧٤ - ٤٧٥ . ٤٧٦ - ٤٧٧ . ٤٧٨ - ٤٧٩ .
٤٨٠ - ٤٨١ . ٤٨٢ - ٤٨٣ . ٤٨٤ - ٤٨٥ .
٤٨٦ - ٤٨٧ . ٤٨٨ - ٤٨٩ . ٤٩٠ - ٤٩١ .
٤٩٢ - ٤٩٣ . ٤٩٤ - ٤٩٥ . ٤٩٦ - ٤٩٧ .
٤٩٨ - ٤٩٩ . ٥٠٠ - ٥٠١ . ٥٠٢ - ٥٠٣ .
٥٠٤ - ٥٠٥ . ٥٠٦ - ٥٠٧ . ٥٠٨ - ٥٠٩ .
٥١٠ - ٥١١ . ٥١٢ - ٥١٣ . ٥١٤ - ٥١٥ .
٥١٦ - ٥١٧ . ٥١٨ - ٥١٩ . ٥٢٠ - ٥٢١ .
٥٢٢ - ٥٢٣ . ٥٢٤ - ٥٢٥ . ٥٢٦ - ٥٢٧ .
٥٢٨ - ٥٢٩ . ٥٣٠ - ٥٣١ . ٥٣٢ - ٥٣٣ .
٥٣٤ - ٥٣٥ . ٥٣٦ - ٥٣٧ . ٥٣٨ - ٥٣٩ .
٥٤٠ - ٥٤١ . ٥٤٢ - ٥٤٣ . ٥٤٤ - ٥٤٥ .
٥٤٦ - ٥٤٧ . ٥٤٨ - ٥٤٩ . ٥٥٠ - ٥٥١ .
٥٥٢ - ٥٥٣ . ٥٥٤ - ٥٥٥ . ٥٥٦ - ٥٥٧ .
٥٥٨ - ٥٥٩ . ٥٦٠ - ٥٦١ . ٥٦٢ - ٥٦٣ .
٥٦٤ - ٥٦٥ . ٥٦٦ - ٥٦٧ . ٥٦٨ - ٥٦٩ .
٥٧٠ - ٥٧١ . ٥٧٢ - ٥٧٣ . ٥٧٤ - ٥٧٥ .
٥٧٦ - ٥٧٧ . ٥٧٨ - ٥٧٩ . ٥٨٠ - ٥٨١ .
٥٨٢ - ٥٨٣ . ٥٨٤ - ٥٨٥ . ٥٨٦ - ٥٨٧ .
٥٨٨ - ٥٨٩ . ٥٩٠ - ٥٩١ . ٥٩٢ - ٥٩٣ .
٥٩٤ - ٥٩٥ . ٥٩٦ - ٥٩٧ . ٥٩٨ - ٥٩٩ .
٦٠٠ - ٦٠١ . ٦٠٢ - ٦٠٣ . ٦٠٤ - ٦٠٥ .
٦٠٦ - ٦٠٧ . ٦٠٨ - ٦٠٩ . ٦١٠ - ٦١١ .
٦١٢ - ٦١٣ . ٦١٤ - ٦١٥ . ٦١٦ - ٦١٧ .
٦١٨ - ٦١٩ . ٦٢٠ - ٦٢١ . ٦٢٢ - ٦٢٣ .
٦٢٤ - ٦٢٥ . ٦٢٦ - ٦٢٧ . ٦٢٨ - ٦٢٩ .
٦٣٠ - ٦٣١ . ٦٣٢ - ٦٣٣ . ٦٣٤ - ٦٣٥ .
٦٣٦ - ٦٣٧ . ٦٣٨ - ٦٣٩ . ٦٤٠ - ٦٤١ .
٦٤٢ - ٦٤٣ . ٦٤٤ - ٦٤٥ . ٦٤٦ - ٦٤٧ .
٦٤٨ - ٦٤٩ . ٦٥٠ - ٦٥١ . ٦٥٢ - ٦٥٣ .
٦٥٤ - ٦٥٥ . ٦٥٦ - ٦٥٧ . ٦٥٨ - ٦٥٩ .
٦٦٠ - ٦٦١ . ٦٦٢ - ٦٦٣ . ٦٦٤ - ٦٦٥ .
٦٦٦ - ٦٦٧ . ٦٦٨ - ٦٦٩ . ٦٧٠ - ٦٧١ .
٦٧٢ - ٦٧٣ . ٦٧٤ - ٦٧٥ . ٦٧٦ - ٦٧٧ .
٦٧٨ - ٦٧٩ . ٦٨٠ - ٦٨١ . ٦٨٢ - ٦٨٣ .
٦٨٤ - ٦٨٥ . ٦٨٦ - ٦٨٧ . ٦٨٨ - ٦٨٩ .
٦٩٠ - ٦٩١ . ٦٩٢ - ٦٩٣ . ٦٩٤ - ٦٩٥ .
٦٩٦ - ٦٩٧ . ٦٩٨ - ٦٩٩ . ٧٠٠ - ٧٠١ .
٧٠٢ - ٧٠٣ . ٧٠٤ - ٧٠٥ . ٧٠٦ - ٧٠٧ .
٧٠٨ - ٧٠٩ . ٧١٠ - ٧١١ . ٧١٢ - ٧١٣ .
٧١٤ - ٧١٥ . ٧١٦ - ٧١٧ . ٧١٨ - ٧١٩ .
٧٢٠ - ٧٢١ . ٧٢٢ - ٧٢٣ . ٧٢٤ - ٧٢٥ .
٧٢٦ - ٧٢٧ . ٧٢٨ - ٧٢٩ . ٧٣٠ - ٧٣١ .
٧٣٢ - ٧٣٣ . ٧٣٤ - ٧٣٥ . ٧٣٦ - ٧٣٧ .
٧٣٨ - ٧٣٩ . ٧٤٠ - ٧٤١ . ٧٤٢ - ٧٤٣ .
٧٤٤ - ٧٤٥ . ٧٤٦ - ٧٤٧ . ٧٤٨ - ٧٤٩ .
٧٥٠ - ٧٥١ . ٧٥٢ - ٧٥٣ . ٧٥٤ - ٧٥٥ .
٧٥٦ - ٧٥٧ . ٧٥٨ - ٧٥٩ . ٧٦٠ - ٧٦١ .
٧٦٢ - ٧٦٣ . ٧٦٤ - ٧٦٥ . ٧٦٦ - ٧٦٧ .
٧٦٨ - ٧٦٩ . ٧٧٠ - ٧٧١ . ٧٧٢ - ٧٧٣ .
٧٧٤ - ٧٧٥ . ٧٧٦ - ٧٧٧ . ٧٧٨ - ٧٧٩ .
٧٨٠ - ٧٨١ . ٧٨٢ - ٧٨٣ . ٧٨٤ - ٧٨٥ .
٧٨٦ - ٧٨٧ . ٧٨٨ - ٧٨٩ . ٧٩٠ - ٧٩١ .
٧٩٢ - ٧٩٣ . ٧٩٤ - ٧٩٥ . ٧٩٦ - ٧٩٧ .
٧٩٨ - ٧٩٩ . ٨٠٠ - ٨٠١ . ٨٠٢ - ٨٠٣ .
٨٠٤ - ٨٠٥ . ٨٠٦ - ٨٠٧ . ٨٠٨ - ٨٠٩ .
٨١٠ - ٨١١ . ٨١٢ - ٨١٣ . ٨١٤ - ٨١٥ .
٨١٦ - ٨١٧ . ٨١٨ - ٨١٩ . ٨٢٠ - ٨٢١ .
٨٢٢ - ٨٢٣ . ٨٢٤ - ٨٢٥ . ٨٢٦ - ٨٢٧ .
٨٢٨ - ٨٢٩ . ٨٣٠ - ٨٣١ . ٨٣٢ - ٨٣٣ .
٨٣٤ - ٨٣٥ . ٨٣٦ - ٨٣٧ . ٨٣٨ - ٨٣٩ .
٨٤٠ - ٨٤١ . ٨٤٢ - ٨٤٣ . ٨٤٤ - ٨٤٥ .
٨٤٦ - ٨٤٧ . ٨٤٨ - ٨٤٩ . ٨٥٠ - ٨٥١ .
٨٥٢ - ٨٥٣ . ٨٥٤ - ٨٥٥ . ٨٥٦ - ٨٥٧ .
٨٥٨ - ٨٥٩ . ٨٦٠ - ٨٦١ . ٨٦٢ - ٨٦٣ .
٨٦٤ - ٨٦٥ . ٨٦٦ - ٨٦٧ . ٨٦٨ - ٨٦٩ .
٨٧٠ - ٨٧١ . ٨٧٢ - ٨٧٣ . ٨٧٤ - ٨٧٥ .
٨٧٦ - ٨٧٧ . ٨٧٨ - ٨٧٩ . ٨٨٠ - ٨٨١ .
٨٨٢ - ٨٨٣ . ٨٨٤ - ٨٨٥ . ٨٨٦ - ٨٨٧ .
٨٨٨ - ٨٨٩ . ٨٩٠ - ٨٩١ . ٨٩٢ - ٨٩٣ .
٨٩٤ - ٨٩٥ . ٨٩٦ - ٨٩٧ . ٨٩٨ - ٨٩٩ .
٩٠٠ - ٩٠١ . ٩٠٢ - ٩٠٣ . ٩٠٤ - ٩٠٥ .
٩٠٦ - ٩٠٧ . ٩٠٨ - ٩٠٩ . ٩١٠ - ٩١١ .
٩١٢ - ٩١٣ . ٩١٤ - ٩١٥ . ٩١٦ - ٩١٧ .
٩١٨ - ٩١٩ . ٩٢٠ - ٩٢١ . ٩٢٢ - ٩٢٣ .
٩٢٤ - ٩٢٥ . ٩٢٦ - ٩٢٧ . ٩٢٨ - ٩٢٩ .
٩٣٠ - ٩٣١ . ٩٣٢ - ٩٣٣ . ٩٣٤ - ٩٣٥ .
٩٣٦ - ٩٣٧ . ٩٣٨ - ٩٣٩ . ٩٤٠ - ٩٤١ .
٩٤٢ - ٩٤٣ . ٩٤٤ - ٩٤٥ . ٩٤٦ - ٩٤٧ .
٩٤٨ - ٩٤٩ . ٩٥٠ - ٩٥١ . ٩٥٢ - ٩٥٣ .
٩٥٤ - ٩٥٥ . ٩٥٦ - ٩٥٧ . ٩٥٨ - ٩٥٩ .
٩٦٠ - ٩٦١ . ٩٦٢ - ٩٦٣ . ٩٦٤ - ٩٦٥ .
٩٦٦ - ٩٦٧ . ٩٦٨ - ٩٦٩ . ٩٧٠ - ٩٧١ .
٩٧٢ - ٩٧٣ . ٩٧٤ - ٩٧٥ . ٩٧٦ - ٩٧٧ .
٩٧٨ - ٩٧٩ . ٩٨٠ - ٩٨١ . ٩٨٢ - ٩٨٣ .
٩٨٤ - ٩٨٥ . ٩٨٦ - ٩٨٧ . ٩٨٨ - ٩٨٩ .
٩٩٠ - ٩٩١ . ٩٩٢ - ٩٩٣ . ٩٩٤ - ٩٩٥ .
٩٩٦ - ٩٩٧ . ٩٩٨ - ٩٩٩ . ١٠٠٠ - ١٠٠١ .

ماه شش

ولا يصح بيع ما لا يملك ـ ولا يصح بيع ما لا يقدر على تسليمه ـ ولا يصح بيع ما لا يعلم ـ ولا يصح بيع ما لم يره ـ ولا يصح بيع ما لم يصفه ـ ولا يصح بيع ما لم يسمه ـ ولا يصح بيع ما لم يحده ـ ولا يصح بيع ما لم يعرفه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف ثمنه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف قدره ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف وزنه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف كيله ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف عدده ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف ذرعه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف مساحته ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف مكانه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف زمانه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف حاله ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف صفته ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف جنسه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف نوعه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف لونه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف طعمه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف ريحه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف ملمسه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف صوته ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف حركته ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف سكونه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف ضوءه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف ظله ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف نوره ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف ظلمته ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف لونه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف طعمه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف ريحه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف ملمسه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف صوته ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف حركته ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف سكونه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف ضوءه ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف ظله ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف نوره ـ ولا يصح بيع ما لم يعرف ظلمته ـ

ہمہ ۔ ہر ہمہ ہر زبردست ۔ کہ
ہ ۔ ہمہ ۔ ہمہ ۔ ہمہ ۔ ہمہ ۔ ہمہ
ہمہ ہمہ ہمہ

پنجاہ ہشت

ـــــــ

پنجاہ نہ

شصت

ہمارے ۱۱۱۶ء تک ۔۔۔

ﻣﺎﻧﺪﻩ ﺑﺎﺷﺪ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﺑﺮ ﺍﻭ ﺑﺨﺸﻴﺪﻩ ﺷﻮﺩ ﻭ ﺍﮔﺮ ﺑﻌﺪ ﺍﺯ ﺍﻳﻦ ﺑﺎﺯ ﺩﺭ ﺍﻳﺎﻡ ﺍﻳﻦ ﻣﺮﺽ ﺑﻤﻴﺮﺩ ﻭ ﺑﺎﺯ

شصت یک

ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲುವ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇಂಥ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳು ಕಾಲಾತೀತವಾಗಿ ಉಳಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿರುವ ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳು. ಈ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ಚಿರಂತನತೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡುತ್ತವೆ. ಇಂಥ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಹಿತಿಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರುವುದು ಅವರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃಷಿಯ ಹಿಂದಿರುವ ಜೀವನಾನುಭವದಿಂದ. ಜೀವನಾನುಭವವೆಂಬುದು ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ಅಡಿಪಾಯವಿದ್ದಂತೆ. ಜೀವನಾನುಭವವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳು ಹುಟ್ಟಲಾರವು. ಜೀವನಾನುಭವವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿದರೂ ಅವು ಕಾಲಾತೀತವಾಗಿ ಉಳಿಯ

شصت دو

ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಬಂದು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದರು. ಅವರು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೧೫೦ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಇದ್ದರು. ಅವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಮಹಮ್ಮದೀಯರ ಆಕ್ರಮಣವಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಹಿಂದೂಗಳ ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ಹಿಂದೂಗಳ ದೇವಾಲಯಗಳನ್ನು ಧ್ವಂಸ ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ಹಿಂದೂಗಳ ಮೇಲೆ ಜಿಜಿಯಾ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿದರು. ಅವರು ಹಿಂದೂಗಳನ್ನು ಬಲವಂತವಾಗಿ ಮತಾಂತರ ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ಹಿಂದೂಗಳನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ಹಿಂದೂಗಳ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಲೂಟಿ ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ಹಿಂದೂಗಳ ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ಹಿಂದೂಗಳ ದೇವಾಲಯಗಳನ್ನು ಧ್ವಂಸ ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ಹಿಂದೂಗಳ ಮೇಲೆ ಜಿಜಿಯಾ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿದರು. ಅವರು ಹಿಂದೂಗಳನ್ನು ಬಲವಂತವಾಗಿ ಮತಾಂತರ ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ಹಿಂದೂಗಳನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ಹಿಂದೂಗಳ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಲೂಟಿ ಮಾಡಿದರು.

ﻣﻮﺳﻮﻡ ﺑﻪ ﺑﻬﺎﺭ ﺍﺳﺖ ﻭ ﺑﻪ ﺍﻳﻦ ﺳﺒﺐ ﺍﻭ ﺭﺍ ﺑﻬﺎﺭ ﺧﻮﺍﻧﻨﺪ ﻭ ﺍﻭ ﺭﺍ ﺑﻪ ﺍﻳﻦ ﺳﺒﺐ ﺑﻬﺎﺭ ﺧﻮﺍﻧﻨﺪ ﻛﻪ ﺑﻬﺎﺭ ﺑﺎﺩ ﺍﺳﺖ ﻭ ﺑﺎﺩ ﺍﺳﺖ ﻛﻪ ﺑﻬﺎﺭ ﺭﺍ ﻣﻲ ﺁﺭﺩ ﻭ ﺑﻬﺎﺭ ﺑﺎﺩ

ಸಂಸ್ಕೃತಾಭಿಮಾನಿಗಳಾದ ಕನ್ನಡಿಗರು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಬರೆಯುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳು ಬಹಳವಾಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿವೆ. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಬರೆಯುವಾಗ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವಂತೆಯೇ ಬರೆಯಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಕೆಲವರಲ್ಲಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ಅನೇಕ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಬರೆಯುವ ಪದ್ಧತಿಯು ಕೆಲವರಲ್ಲಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಬರೆಯುವಾಗ

شصہار

ہے ہیں ہو ہوسکتا ہے کہ ہم ہر
ہیں ہو ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں
ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں
ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں
ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں
ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں
ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں
ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں
ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں
ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں ہیں

ꠍꠣꠞꠤ ꠘꠣꠞꠤ ꠘꠣꠞꠤ ꠘ

صريخ

ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ ಕೃತಾರ್ಥರಾಗಿ ಬಾಳಿ ಬದುಕಿದ ಮಹಾ-
ಮಹಿಮರು ಅನೇಕರು ಇದ್ದಾರೆ. ಅಂಥವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾದ
ಶ್ರೀಮದ್ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳವರು ಕಲಿಯುಗದ
ಅಪರ ಅವತಾರ ಪುರುಷರೆಂದು ಭಕ್ತಾದಿಗಳಿಂದ ಕರೆಯಲ್ಪಟ್ಟು
ಸಮಾಜದ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅಹರ್ನಿಶಿ ಶ್ರಮಿಸಿದ ಮಹಾ-
ಪುರುಷರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಸಿದ್ಧಗಂಗೆಯ ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ
ಸಿದ್ಧಲಿಂಗೇಶ್ವರರ ಪಾದಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಲಿಂಗೈಕ್ಯರಾಗಿ
ಇಂದಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಒಂದು ವರ್ಷವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಪುಣ್ಯ
ಸ್ಮರಣೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರ ಪವಿತ್ರ ಜೀವನದ ಕೆಲವು
ಮಹತ್ವದ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಮಯೋಚಿತ
ವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಾವ್ಯ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಳಿದಾಸನ ಸ್ಥಾನ ಅನನ್ಯವಾದುದು. ಅವನ ಕಾವ್ಯ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಪ್ರಭಾವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೇಲೆ ಅಪಾರವಾಗಿದೆ. ಅವನ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಪ್ರಕೃತಿ ವರ್ಣನೆ, ಪಾತ್ರ ಚಿತ್ರಣ, ಭಾವ ಸಂಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಸೌಂದರ್ಯ ಅಪೂರ್ವವಾದುದು. ಅವನ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಪ್ರಕೃತಿ ವರ್ಣನೆ, ಪಾತ್ರ ಚಿತ್ರಣ, ಭಾವ ಸಂಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಸೌಂದರ್ಯ ಅಪೂರ್ವವಾದುದು. ಅವನ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಪ್ರಕೃತಿ ವರ್ಣನೆ, ಪಾತ್ರ ಚಿತ್ರಣ, ಭಾವ ಸಂಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಸೌಂದರ್ಯ ಅಪೂರ್ವವಾದುದು. ಅವನ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಪ್ರಕೃತಿ ವರ್ಣನೆ, ಪಾತ್ರ ಚಿತ್ರಣ, ಭಾವ ಸಂಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಸೌಂದರ್ಯ ಅಪೂರ್ವವಾದುದು. ಅವನ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಪ್ರಕೃತಿ ವರ್ಣನೆ, ಪಾತ್ರ ಚಿತ್ರಣ, ಭಾವ ಸಂಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಸೌಂದರ್ಯ ಅಪೂರ್ವವಾದುದು. ಅವನ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಪ್ರಕೃತಿ ವರ್ಣನೆ, ಪಾತ್ರ ಚಿತ್ರಣ, ಭಾವ ಸಂಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಸೌಂದರ್ಯ ಅಪೂರ್ವವಾದುದು. ಅವನ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಪ್ರಕೃತಿ ವರ್ಣನೆ, ಪಾತ್ರ ಚಿತ್ರಣ, ಭಾವ ಸಂಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಸೌಂದರ್ಯ ಅಪೂರ್ವವಾದುದು. ಅವನ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಪ್ರಕೃತಿ ವರ್ಣನೆ, ಪಾತ್ರ ಚಿತ್ರಣ, ಭಾವ ಸಂಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಸೌಂದರ್ಯ ಅಪೂರ್ವವಾದುದು. ಅವನ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಪ್ರಕೃತಿ ವರ್ಣನೆ, ಪಾತ್ರ ಚಿತ್ರಣ, ಭಾವ ಸಂಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಸೌಂದರ್ಯ ಅಪೂರ್ವವಾದುದು. ಅವನ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಪ್ರಕೃತಿ ವರ್ಣನೆ, ಪಾತ್ರ ಚಿತ್ರಣ, ಭಾವ ಸಂಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಸೌಂದರ್ಯ ಅಪೂರ್ವವಾದುದು.

ಅಭಿಜ್ಞಾನ ಶಾಕುಂತಲ : ಕಾಳಿದಾಸನ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ನಾಟಕ. ದುಷ್ಯಂತ ಮತ್ತು ಶಕುಂತಲೆಯ ಪ್ರೇಮಕಥೆಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿದೆ. ಈ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ, ವಿರಹ, ಶಾಪ ಮತ್ತು ಪುನರ್ಮಿಲನದ ಭಾವನೆಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿತವಾಗಿವೆ. ಈ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ, ವಿರಹ, ಶಾಪ ಮತ್ತು ಪುನರ್ಮಿಲನದ ಭಾವನೆಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿತವಾಗಿವೆ. ಈ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ, ವಿರಹ, ಶಾಪ ಮತ್ತು ಪುನರ್ಮಿಲನದ ಭಾವನೆಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿತವಾಗಿವೆ. ಈ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ, ವಿರಹ, ಶಾಪ ಮತ್ತು ಪುನರ್ಮಿಲನದ ಭಾವನೆಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿತವಾಗಿವೆ. ಈ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ, ವಿರಹ, ಶಾಪ ಮತ್ತು ಪುನರ್ಮಿಲನದ ಭಾವನೆಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿತವಾಗಿವೆ. ಈ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ, ವಿರಹ, ಶಾಪ ಮತ್ತು ಪುನರ್ಮಿಲನದ ಭಾವನೆಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿತವಾಗಿವೆ. ಈ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ, ವಿರಹ, ಶಾಪ ಮತ್ತು ಪುನರ್ಮಿಲನದ ಭಾವನೆಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿತವಾಗಿವೆ. ಈ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ, ವಿರಹ, ಶಾಪ ಮತ್ತು ಪುನರ್ಮಿಲನದ ಭಾವನೆಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿತವಾಗಿವೆ.

ﺍﻟﻠﻬﻢ ﺍﻏﻔﺮ ﻟﻲ ﻭﻟﻮﺍﻟﺪﻱ ﻭﻟﻤﻦ ﺩﺧﻞ ﺑﻴﺘﻲ ﻣﺆﻣﻨﺎ ﻭﻟﻠﻤﺆﻣﻨﻴﻦ
ﻭﺍﻟﻤﺆﻣﻨﺎﺕ ﻭﻻ ﺗﺰﺩ ﺍﻟﻈﺎﻟﻤﻴﻦ ﺇﻻ ﺗﺒﺎﺭ ﺍﻟﻠﻬﻢ ﺍﻏﻔﺮ ﻟﻲ ﻭﻟﻮﺍﻟﺪﻱ
ﻭﻟﻤﻦ ﺩﺧﻞ ﺑﻴﺘﻲ ﻣﺆﻣﻨﺎ ﻭﻟﻠﻤﺆﻣﻨﻴﻦ ﻭﺍﻟﻤﺆﻣﻨﺎﺕ ﻭﻻ ﺗﺰﺩ ﺍﻟﻈﺎﻟﻤﻴﻦ
ﺇﻻ ﺗﺒﺎﺭ

شصت

ولایتی . مسی . ولایتی . ولایتی . ولایتی . ولایتی .
مرغابی . مسی . ولایتی . ولایتی . ولایتی . ولایتی .
مرغابی سرخ . مسی . ولایتی . ولایتی . ولایتی .
مرغابی سرخ . مسی . ولایتی . ولایتی . ولایتی .
مرغابی سرخ . مسی . ولایتی . ولایتی . ولایتی .
مرغابی سرخ . مسی . ولایتی . ولایتی . ولایتی .
مرغابی سرخ . مسی . ولایتی . ولایتی . ولایتی .
مرغابی سرخ . مسی . ولایتی . ولایتی . ولایتی .
مرغابی سرخ . مسی . ولایتی . ولایتی . ولایتی .
مرغابی سرخ . مسی . ولایتی . ولایتی . ولایتی .

ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಂದು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸಂಬಳ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬಹುದು. ಅಥವಾ ಅವರನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆದು ಹಾಕಬಹುದು. ಅವರು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಕೆಲಸದ ಬಗ್ಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕು. ಅವರು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ಅವರ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟಿರಬೇಕು. ಅವರು ಕೆಲಸ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅವರು ಕೆಲಸ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಬೇಕು. ಅವರು ಕೆಲಸ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದರೆ ಅವರನ್ನು ಹೊಗಳಬೇಕು. ಅವರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕು. ಅವರಿಗೆ ಸಂಬಳ ಕೊಡುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಸಂಬಳ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅವರು ಕೆಲಸ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸಂಬಳ ಕೊಡಬೇಕು. ಅವರು ಕೆಲಸ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸಂಬಳ ಕೊಡಬಾರದು. ಅವರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಬೇಕು. ಅವರು ಕೆಲಸ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದರೆ ಅವರನ್ನು ಹೊಗಳಬೇಕು. ಅವರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ

ا ۔ ۔ ۔

ﻭﺍﻟﻤﺎﺋﺔ ﻭﺍﻟﻤﺎﺋﺘﺎﻥ ﻭﺍﻟﻤﺎﺋﺘﺎﻥ ﻭﺍﻟﻤﺎﺋﺔ ﻭﺍﻟﻤﺎﺋﺔ

نمونہ

ہے کہ اس کا مطلب یہ ہے کہ اس کا مطلب یہ ہے کہ اس کا مطلب یہ

ﻣﺎﻟﻴﺔ ﻭﺍﻟﻤﺴﺎﻫﻤﺔ ﻓﻲ ﺍﻟﻤﺸﺎﺭﻳﻊ ﺍﻟﻌﺎﻣﺔ ﻭﺍﻟﺨﺎﺻﺔ ﻭﺍﻟﺘﻲ ﻳﺘﻘﺮﺭ ﺻﺮﻓﻬﺎ ﻣﻦ ﺍﻟﺨﺰﻳﻨﺔ ﺍﻟﻌﺎﻣﺔ ﺃﻭ ﻣﻦ ﺍﻟﺨﺰﺍﺋﻦ ﺍﻟﺨﺎﺻﺔ ﺑﺎﻟﻤﺪﻳﺮﻳﺎﺕ ﻭﺍﻟﻤﺠﺎﻟﺲ ﺍﻟﺒﻠﺪﻳﺔ ﻭﺍﻟﻘﺮﻭﻳﺔ ﻭﺍﻟﻤﺠﺎﻟﺲ ﺍﻟﺤﺴﺒﻴﺔ ﻭﺍﻟﻤﺠﺎﻟﺲ ﺍﻟﻤﺤﻠﻴﺔ ﻭﺍﻟﻤﺠﺎﻟﺲ ﺍﻟﺨﺼﻮﺻﻴﺔ ﻭﺍﻟﻤﺠﺎﻟﺲ ﺍﻟﻤﺸﺘﺮﻛﺔ

ابتدا کلام الملک العلام علی کل حال و فی کل مقام
و الصلوٰة علی اشرف الانبیاء و المرسلین محمد
و آله و اصحابه اجمعین و بعد فیقول العبد
الضعیف الراجی رحمة ربه القوی محمد
بن احمد بن عبد الله الحسینی الشافعی
غفر الله له و لوالدیه و لمشایخه و لجمیع
المسلمین و المسلمات آمین آمین
یا رب العالمین

تمت

ﻭﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻰ ﻣﻦ ﺍﺗﺒﻊ ﺍﻟﻬﺪﻯ ﻭﺍﻟﺘﺰﻡ ﺍﻟﺘﻘﻮﻯ
ﻭﺍﻟﺼﻼﺓ ﻭﺍﻟﺴﻼﻡ ﻋﻠﻰ ﺳﻴﺪﻧﺎ ﻣﺤﻤﺪ ﻭﺁﻟﻪ ﻭﺻﺤﺒﻪ
ﻭﺳﻠﻢ ﺗﺴﻠﻴﻤﺎ ﻛﺜﻴﺮﺍ ﺍﻟﻠﻬﻢ ﺍﻏﻔﺮ ﻟﻲ ﻭﻟﻮﺍﻟﺪﻱ
ﻭﻟﻤﻦ ﻟﻪ ﺣﻖ ﻋﻠﻲ ﻭﻟﻠﻤﺴﻠﻤﻴﻦ ﺃﺟﻤﻌﻴﻦ ﺁﻣﻴﻦ
ﺁﻣﻴﻦ ﺁﻣﻴﻦ ﻳﺎ ﺭﺏ ﺍﻟﻌﺎﻟﻤﻴﻦ ﺗﻤﺖ ﺑﺤﻤﺪ ﺍﻟﻠﻪ
ﻭﻋﻮﻧﻪ ﻭﺣﺴﻦ ﺗﻮﻓﻴﻘﻪ ﻭﺍﻟﺤﻤﺪ ﻟﻠﻪ ﺭﺏ ﺍﻟﻌﺎﻟﻤﻴﻦ
ﻭﺻﻠﻰ ﺍﻟﻠﻪ ﻋﻠﻰ ﺳﻴﺪﻧﺎ ﻣﺤﻤﺪ ﻭﺁﻟﻪ ﻭﺻﺤﺒﻪ ﻭﺳﻠﻢ
ﺗﺴﻠﻴﻤﺎ ﻛﺜﻴﺮﺍ ﻛﺜﻴﺮﺍ ﺍﻟﻠﻬﻢ ﺍﻏﻔﺮ ﻟﻲ ﻭﻟﻮﺍﻟﺪﻱ
ﻭﻟﻤﻦ ﻟﻪ ﺣﻖ ﻋﻠﻲ ﻭﻟﻠﻤﺴﻠﻤﻴﻦ ﺃﺟﻤﻌﻴﻦ ﺁﻣﻴﻦ
ﺁﻣﻴﻦ ﺁﻣﻴﻦ ﻳﺎ ﺭﺏ ﺍﻟﻌﺎﻟﻤﻴﻦ ﺗﻤﺖ ﺑﺤﻤﺪ ﺍﻟﻠﻪ
ﻭﻋﻮﻧﻪ ﻭﺣﺴﻦ ﺗﻮﻓﻴﻘﻪ ﻭﺍﻟﺤﻤﺪ ﻟﻠﻪ ﺭﺏ ﺍﻟﻌﺎﻟﻤﻴﻦ

نهتاردو

ولد ولد ولد

ᠬᠠᠭᠠᠨ ᠤ ᠬᠠᠭᠠᠨ ᠤ ᠬᠠᠭᠠᠨ ᠤ

ه٠ـ٠ـ٠ـ

اللّٰھُمَّ اَنْتَ السَّلَامُ وَمِنْكَ السَّلَامُ وَاِلَيْكَ يَعُوْدُ السَّلَامُ فَحَيِّنَا رَبَّنَا بِالسَّلَامِ وَاَدْخِلْنَا دَارَ السَّلَامِ تَبَارَكْتَ رَبَّنَا وَتَعَالَيْتَ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْاِكْرَامِ ۔ اَللّٰھُمَّ اَعِنِّيْ عَلٰى ذِكْرِكَ وَشُكْرِكَ وَحُسْنِ عِبَادَتِكَ ۔ اَللّٰھُمَّ اَعِنِّيْ عَلٰى طَاعَتِكَ وَاجْتِنَابِ مَعْصِيَتِكَ ۔ اَللّٰھُمَّ اَعِنِّيْ عَلٰى اَدَاءِ فَرَائِضِكَ وَاجْتِنَابِ مَحَارِمِكَ ۔ اَللّٰھُمَّ اَعِنِّيْ عَلٰى اَدَاءِ سُنَنِكَ وَاجْتِنَابِ مَكْرُوْهَاتِكَ ۔ اَللّٰھُمَّ اَعِنِّيْ عَلٰى اَدَاءِ وَاجِبَاتِكَ وَاجْتِنَابِ مُفْسِدَاتِكَ ۔ اَللّٰھُمَّ اَعِنِّيْ عَلٰى اَدَاءِ مُسْتَحَبَّاتِكَ وَاجْتِنَابِ مُسِيْئَاتِكَ ۔ اَللّٰھُمَّ اَعِنِّيْ عَلٰى اَدَاءِ مُسْتَحَبَّاتِكَ وَاجْتِنَابِ مُسِيْئَاتِكَ ۔ اَللّٰھُمَّ اَعِنِّيْ عَلٰى اَدَاءِ مُسْتَحَبَّاتِكَ وَاجْتِنَابِ مُسِيْئَاتِكَ ۔

ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ
ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ
ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ
ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ
ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ
ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ
ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ
ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ
ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ ﻣﺎﻧﺪ ﻭﺍﻭ ﻭ ﺑﺎﻗﻲ

فهرست

۱ مقدمه ـ ۱۲۹۸ ـ ۹ ـ ۱۲۹۸ ـ ۹ ـ ۱۲۹۸ ـ ۹

ﻛﻴﻒ ﻭﺍﻟﺤﺎﻝ ﺷﺮﻃﻴﺔ ∴ ﺳﻮﻑ ﺃﺳﺘﺮﻳﺢ ﺇﺫﺍ ﺟﺌﺘﻨﻲ ﻣﺴﺘﺮﻳﺤﺎ ﻭﺇﺫﺍ ﻟﻢ ﺗﺠﺊ ﻓﻠﺴﺖ ﺑﺮﺍﺣﻞ

حواشی

ھم ڈھونڈھ کر ہر ہر گھر کو
ڈاڈاؤ کر مرغے مرغی کو
گھر گھر کا اونچا نیچا حال
ہر گھر کی تلاشی ہر گھر کی
کل ہوا تلاشی :: ۰ گھ ۰ ۰ ۰ ۱۲۹۰
۔۔۔ گھر ۔ ۰ ۰ ۰ ۔ ۱۲۹۰ ۔ ۰ ۰ ۰ ۔
۔۔۔ گھر ۔ ۰ ۰ ۰ ۔ ۱۲۹۰ ۔ ۰ ۰ ۰ ۔
۔۔۔ گھر ۔ ۰ ۰ ۰ ۔ ۱۲۹۰ ۔ ۰ ۰ ۰ ۔
۔۔۔ گھر ۔ ۰ ۰ ۰ ۔ ۱۲۹۰ ۔ ۰ ۰ ۰ ۔
۔۔۔ گھر ۔ ۰ ۰ ۰ ۔ ۱۲۹۰ ۔ ۰ ۰ ۰ ۔
کل ۔۔۔ گھر ۔ ۰ ۰ ۰ ۔ ۱۲۹۰ ۔ ۰ ۰ ۰ ۔
:: کاغذات ضبط شدہ ::
کل ۔۔۔ تار ۔۔۔ کی

ہم نے دیکھا ہے وہ جذبہ جس کو پیار
وہ جو ہر دل میں ہر آنکھ میں ہر
جس کا نام ہے ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔
وہ جو ہر دل میں ہر آنکھ میں ہر
وہ جو ہر دل میں ہر آنکھ میں ہر
۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔
۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔
۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔
۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔
۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔
۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔

ಕಸುಮಪ್ರಕರ ಕಲಿತ ಬಹುಳ ಸೌ
ಗಂಧ ಪೂರಿತ ಸಕಲ ಜಗದಲಿ
ಮಂದ ಮಂದ ಸಮೀರ ಬೀಸಲು ::
ಕಂದ ಮೂಲ ಫಲಾದಿ ಭಕ್ಷಣ
ದಿಂದ ಮುನಿಗಳು ಸುಖದಿ ಮೆರೆದರು ::
ಅಂದು ಸಂಜೆಯೊಳಾಗ ಮಾಡಿದ
ಸಂಧ್ಯೆ ಕರ್ಮವ ಮುಗಿಸಿ ಮುನಿಗಳು
ಒಂದೆ ಮನದಲಿ ಕುಳಿತು ಹರಿಯನು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತಿರೆ
ಅಂದು ಮುನಿಗಳ ಕಾಣಲಾಗದೆ
ಬಂದ ಕಾಮಧೇನುವಿನ ಕರು
ಕಂದು ಬಣ್ಣದ ಸುರಭಿ ಸುತೆಯನು ಕಂಡು ಮುನಿಗಳು

۱ حمد ۱۷ اسلام کا عقد ۱۱۳
حمد ۱۹۷ حمد کی ضرورت ۱۹۸
حمد کی ضرورت ۱۹۹ حمد ۲۰۰
۲۰۰ حمد ۲۰۱ حمد کی ضرورت ۲۰۲
۲۰۲ حمد ۲۰۳ حمد کی ضرورت ۲۰۴
۲۰۴ حمد ۲۰۵ حمد کی ضرورت ۲۰۶
۲۰۶ حمد ۲۰۷ حمد کی ضرورت ۲۰۸
۲۰۸ حمد ۲۰۹ حمد کی ضرورت ۲۱۰
۲۱۰ حمد ۲۱۱ حمد کی ضرورت ۲۱۲
۲۱۲ حمد ۲۱۳ حمد کی ضرورت ۲۱۴
۲۱۴ حمد ۲۱۵ حمد کی ضرورت ۲۱۶
۲۱۶ حمد ۲۱۷ حمد کی ضرورت ۲۱۸
۲۱۸ حمد ۲۱۹ حمد کی ضرورت ۲۲۰
۲۲۰ حمد ۲۲۱ حمد کی ضرورت ۲۲۲
۲۲۲ حمد ۲۲۳ حمد کی ضرورت ۲۲۴
۲۲۴ حمد ۲۲۵ حمد کی ضرورت ۲۲۶
۲۲۶ حمد ۲۲۷ حمد کی ضرورت ۲۲۸
۲۲۸ حمد ۲۲۹ حمد کی ضرورت ۲۳۰
۲۳۰ حمد ۲۳۱ حمد کی ضرورت ۲۳۲
۲۳۲ حمد ۲۳۳ حمد کی ضرورت ۲۳۴
۲۳۴ حمد ۲۳۵ حمد کی ضرورت ۲۳۶
۲۳۶ حمد ۲۳۷ حمد کی ضرورت ۲۳۸
۲۳۸ حمد ۲۳۹ حمد کی ضرورت ۲۴۰
۲۴۰ حمد ۲۴۱ حمد کی ضرورت ۲۴۲
۲۴۲ حمد ۲۴۳ حمد کی ضرورت ۲۴۴
۲۴۴ حمد ۲۴۵ حمد کی ضرورت ۲۴۶
۲۴۶ حمد ۲۴۷ حمد کی ضرورت ۲۴۸
۲۴۸ حمد ۲۴۹ حمد کی ضرورت ۲۵۰
۲۵۰ حمد ۲۵۱ حمد کی ضرورت ۲۵۲
۲۵۲ حمد ۲۵۳ حمد کی ضرورت ۲۵۴
۲۵۴ حمد ۲۵۵ حمد کی ضرورت ۲۵۶
۲۵۶ حمد ۲۵۷ حمد کی ضرورت ۲۵۸
۲۵۸ حمد ۲۵۹ حمد کی ضرورت ۲۶۰
۲۶۰ حمد ۲۶۱ حمد کی ضرورت ۲۶۲
۲۶۲ حمد ۲۶۳ حمد کی ضرورت ۲۶۴
۲۶۴ حمد ۲۶۵ حمد کی ضرورت ۲۶۶
۲۶۶ حمد ۲۶۷ حمد کی ضرورت ۲۶۸
۲۶۸ حمد ۲۶۹ حمد کی ضرورت ۲۷۰
۲۷۰ حمد ۲۷۱ حمد کی ضرورت ۲۷۲
۲۷۲ حمد ۲۷۳ حمد کی ضرورت ۲۷۴
۲۷۴ حمد ۲۷۵ حمد کی ضرورت ۲۷۶
۲۷۶ حمد ۲۷۷ حمد کی ضرورت ۲۷۸
۲۷۸ حمد ۲۷۹ حمد کی ضرورت ۲۸۰
۲۸۰ حمد ۲۸۱ حمد کی ضرورت ۲۸۲
۲۸۲ حمد ۲۸۳ حمد کی ضرورت ۲۸۴
۲۸۴ حمد ۲۸۵ حمد کی ضرورت ۲۸۶
۲۸۶ حمد ۲۸۷ حمد کی ضرورت ۲۸۸
۲۸۸ حمد ۲۸۹ حمد کی ضرورت ۲۹۰
۲۹۰ حمد ۲۹۱ حمد کی ضرورت ۲۹۲
۲۹۲ حمد ۲۹۳ حمد کی ضرورت ۲۹۴
۲۹۴ حمد ۲۹۵ حمد کی ضرورت ۲۹۶
۲۹۶ حمد ۲۹۷ حمد کی ضرورت ۲۹۸
۲۹۸ حمد ۲۹۹ حمد کی ضرورت ۳۰۰
۳۰۰ حمد ۳۰۱ حمد کی ضرورت ۳۰۲
۳۰۲ حمد ۳۰۳ حمد کی ضرورت ۳۰۴
۳۰۴ حمد ۳۰۵ حمد کی ضرورت ۳۰۶
۳۰۶ حمد ۳۰۷ حمد کی ضرورت ۳۰۸
۳۰۸ حمد ۳۰۹ حمد کی ضرورت ۳۱۰
۳۱۰ حمد ۳۱۱ حمد کی ضرورت ۳۱۲
۳۱۲ حمد ۳۱۳ حمد کی ضرورت ۳۱۴
۳۱۴ حمد ۳۱۵ حمد کی ضرورت ۳۱۶
۳۱۶ حمد ۳۱۷ حمد کی ضرورت ۳۱۸
۳۱۸ حمد ۳۱۹ حمد کی ضرورت ۳۲۰
۳۲۰ حمد ۳۲۱ حمد کی ضرورت ۳۲۲
۳۲۲ حمد ۳۲۳ حمد کی ضرورت ۳۲۴
۳۲۴ حمد ۳۲۵ حمد کی ضرورت ۳۲۶
۳۲۶ حمد ۳۲۷ حمد کی ضرورت ۳۲۸
۳۲۸ حمد ۳۲۹ حمد کی ضرورت ۳۳۰
۳۳۰ حمد ۳۳۱ حمد کی ضرورت ۳۳۲
۳۳۲ حمد ۳۳۳ حمد کی ضرورت ۳۳۴
۳۳۴ حمد ۳۳۵ حمد کی ضرورت ۳۳۶
۳۳۶ حمد ۳۳۷ حمد کی ضرورت ۳۳۸
۳۳۸ حمد ۳۳۹ حمد کی ضرورت ۳۴۰
۳۴۰ حمد ۳۴۱ حمد کی ضرورت ۳۴۲
۳۴۲ حمد ۳۴۳ حمد کی ضرورت ۳۴۴
۳۴۴ حمد ۳۴۵ حمد کی ضرورت ۳۴۶
۳۴۶ حمد ۳۴۷ حمد کی ضرورت ۳۴۸
۳۴۸ حمد ۳۴۹ حمد کی ضرورت ۳۵۰
۳۵۰ حمد ۳۵۱ حمد کی ضرورت ۳۵۲
۳۵۲ حمد ۳۵۳ حمد کی ضرورت ۳۵۴
۳۵۴ حمد ۳۵۵ حمد کی ضرورت ۳۵۶
۳۵۶ حمد ۳۵۷ حمد کی ضرورت ۳۵۸
۳۵۸ حمد ۳۵۹ حمد کی ضرورت ۳۶۰
۳۶۰ حمد ۳۶۱ حمد کی ضرورت ۳۶۲
۳۶۲ حمد ۳۶۳ حمد کی ضرورت ۳۶۴
۳۶۴ حمد ۳۶۵ حمد کی ضرورت ۳۶۶
۳۶۶ حمد ۳۶۷ حمد کی ضرورت ۳۶۸
۳۶۸ حمد ۳۶۹ حمد کی ضرورت ۳۷۰
۳۷۰ حمد ۳۷۱ حمد کی ضرورت ۳۷۲
۳۷۲ حمد ۳۷۳ حمد کی ضرورت ۳۷۴
۳۷۴ حمد ۳۷۵ حمد کی ضرورت ۳۷۶
۳۷۶ حمد ۳۷۷ حمد کی ضرورت ۳۷۸
۳۷۸ حمد ۳۷۹ حمد کی ضرورت ۳۸۰
۳۸۰ حمد ۳۸۱ حمد کی ضرورت ۳۸۲
۳۸۲ حمد ۳۸۳ حمد کی ضرورت ۳۸۴
۳۸۴ حمد ۳۸۵ حمد کی ضرورت ۳۸۶
۳۸۶ حمد ۳۸۷ حمد کی ضرورت ۳۸۸
۳۸۸ حمد ۳۸۹ حمد کی ضرورت ۳۹۰
۳۹۰ حمد ۳۹۱ حمد کی ضرورت ۳۹۲
۳۹۲ حمد ۳۹۳ حمد کی ضرورت ۳۹۴
۳۹۴ حمد ۳۹۵ حمد کی ضرورت ۳۹۶
۳۹۶ حمد ۳۹۷ حمد کی ضرورت ۳۹۸
۳۹۸ حمد ۳۹۹ حمد کی ضرورت ۴۰۰
۴۰۰ حمد ۴۰۱ حمد کی ضرورت ۴۰۲
۴۰۲ حمد ۴۰۳ حمد کی ضرورت ۴۰۴
۴۰۴ حمد ۴۰۵ حمد کی ضرورت ۴۰۶
۴۰۶ حمد ۴۰۷ حمد کی ضرورت ۴۰۸
۴۰۸ حمد ۴۰۹ حمد کی ضرورت ۴۱۰
۴۱۰ حمد ۴۱۱ حمد کی ضرورت ۴۱۲
۴۱۲ حمد ۴۱۳ حمد کی ضرورت ۴۱۴
۴۱۴ حمد ۴۱۵ حمد کی ضرورت ۴۱۶
۴۱۶ حمد ۴۱۷ حمد کی ضرورت ۴۱۸
۴۱۸ حمد ۴۱۹ حمد کی ضرورت ۴۲۰
۴۲۰ حمد ۴۲۱ حمد کی ضرورت ۴۲۲
۴۲۲ حمد ۴۲۳ حمد کی ضرورت ۴۲۴
۴۲۴ حمد ۴۲۵ حمد کی ضرورت ۴۲۶
۴۲۶ حمد ۴۲۷ حمد کی ضرورت ۴۲۸
۴۲۸ حمد ۴۲۹ حمد کی ضرورت ۴۳۰
۴۳۰ حمد ۴۳۱ حمد کی ضرورت ۴۳۲
۴۳۲ حمد ۴۳۳ حمد کی ضرورت ۴۳۴
۴۳۴ حمد ۴۳۵ حمد کی ضرورت ۴۳۶
۴۳۶ حمد ۴۳۷ حمد کی ضرورت ۴۳۸
۴۳۸ حمد ۴۳۹ حمد کی ضرورت ۴۴۰
۴۴۰ حمد ۴۴۱ حمد کی ضرورت ۴۴۲
۴۴۲ حمد ۴۴۳ حمد کی ضرورت ۴۴۴
۴۴۴ حمد ۴۴۵ حمد کی ضرورت ۴۴۶
۴۴۶ حمد ۴۴۷ حمد کی ضرورت ۴۴۸
۴۴۸ حمد ۴۴۹ حمد کی ضرورت ۴۵۰
۴۵۰ حمد ۴۵۱ حمد کی ضرورت ۴۵۲
۴۵۲ حمد ۴۵۳ حمد کی ضرورت ۴۵۴
۴۵۴ حمد ۴۵۵ حمد کی ضرورت ۴۵۶
۴۵۶ حمد ۴۵۷ حمد کی ضرورت ۴۵۸
۴۵۸ حمد ۴۵۹ حمد کی ضرورت ۴۶۰
۴۶۰ حمد ۴۶۱ حمد کی ضرورت ۴۶۲
۴۶۲ حمد ۴۶۳ حمد کی ضرورت ۴۶۴
۴۶۴ حمد ۴۶۵ حمد کی ضرورت ۴۶۶
۴۶۶ حمد ۴۶۷ حمد کی ضرورت ۴۶۸
۴۶۸ حمد ۴۶۹ حمد کی ضرورت ۴۷۰
۴۷۰ حمد ۴۷۱ حمد کی ضرورت ۴۷۲
۴۷۲ حمد ۴۷۳ حمد کی ضرورت ۴۷۴
۴۷۴ حمد ۴۷۵ حمد کی ضرورت ۴۷۶
۴۷۶ حمد ۴۷۷ حمد کی ضرورت ۴۷۸
۴۷۸ حمد ۴۷۹ حمد کی ضرورت ۴۸۰
۴۸۰ حمد ۴۸۱ حمد کی ضرورت ۴۸۲
۴۸۲ حمد ۴۸۳ حمد کی ضرورت ۴۸۴
۴۸۴ حمد ۴۸۵ حمد کی ضرورت ۴۸۶
۴۸۶ حمد ۴۸۷ حمد کی ضرورت ۴۸۸
۴۸۸ حمد ۴۸۹ حمد کی ضرورت ۴۹۰
۴۹۰ حمد ۴۹۱ حمد کی ضرورت ۴۹۲
۴۹۲ حمد ۴۹۳ حمد کی ضرورت ۴۹۴
۴۹۴ حمد ۴۹۵ حمد کی ضرورت ۴۹۶
۴۹۶ حمد ۴۹۷ حمد کی ضرورت ۴۹۸
۴۹۸ حمد ۴۹۹ حمد کی ضرورت ۵۰۰
۵۰۰ حمد ۵۰۱ حمد کی ضرورت ۵۰۲
۵۰۲ حمد ۵۰۳ حمد کی ضرورت ۵۰۴
۵۰۴ حمد ۵۰۵ حمد کی ضرورت ۵۰۶
۵۰۶ حمد ۵۰۷ حمد کی ضرورت ۵۰۸
۵۰۸ حمد ۵۰۹ حمد کی ضرورت ۵۱۰
۵۱۰ حمد ۵۱۱ حمد کی ضرورت ۵۱۲
۵۱۲ حمد ۵۱۳ حمد کی ضرورت ۵۱۴
۵۱۴ حمد ۵۱۵ حمد کی ضرورت ۵۱۶
۵۱۶ حمد ۵۱۷ حمد کی ضرورت ۵۱۸
۵۱۸ حمد ۵۱۹ حمد کی ضرورت ۵۲۰
۵۲۰ حمد ۵۲۱ حمد کی ضرورت ۵۲۲
۵۲۲ حمد ۵۲۳ حمد کی ضرورت ۵۲۴
۵۲۴ حمد ۵۲۵ حمد کی ضرورت ۵۲۶
۵۲۶ حمد ۵۲۷ حمد کی ضرورت ۵۲۸
۵۲۸ حمد ۵۲۹ حمد کی ضرورت ۵۳۰
۵۳۰ حمد ۵۳۱ حمد کی ضرورت ۵۳۲
۵۳۲ حمد ۵۳۳ حمد کی ضرورت ۵۳۴
۵۳۴ حمد ۵۳۵ حمد کی ضرورت ۵۳۶
۵۳۶ حمد ۵۳۷ حمد کی ضرورت ۵۳۸
۵۳۸ حمد ۵۳۹ حمد کی ضرورت ۵۴۰
۵۴۰ حمد ۵۴۱ حمد کی ضرورت ۵۴۲
۵۴۲ حمد ۵۴۳ حمد کی ضرورت ۵۴۴
۵۴۴ حمد ۵۴۵ حمد کی ضرورت ۵۴۶
۵۴۶ حمد ۵۴۷ حمد کی ضرورت ۵۴۸
۵۴۸ حمد ۵۴۹ حمد کی ضرورت ۵۵۰
۵۵۰ حمد ۵۵۱ حمد کی ضرورت ۵۵۲
۵۵۲ حمد ۵۵۳ حمد کی ضرورت ۵۵۴
۵۵۴ حمد ۵۵۵ حمد کی ضرورت ۵۵۶
۵۵۶ حمد ۵۵۷ حمد کی ضرورت ۵۵۸
۵۵۸ حمد ۵۵۹ حمد کی ضرورت ۵۶۰
۵۶۰ حمد ۵۶۱ حمد کی ضرورت ۵۶۲
۵۶۲ حمد ۵۶۳ حمد کی ضرورت ۵۶۴
۵۶۴ حمد ۵۶۵ حمد کی ضرورت ۵۶۶
۵۶۶ حمد ۵۶۷ حمد کی ضرورت ۵۶۸
۵۶۸ حمد ۵۶۹ حمد کی ضرورت ۵۷۰
۵۷۰ حمد ۵۷۱ حمد کی ضرورت ۵۷۲
۵۷۲ حمد ۵۷۳ حمد کی ضرورت ۵۷۴
۵۷۴ حمد ۵۷۵ حمد کی ضرورت ۵۷۶
۵۷۶ حمد ۵۷۷ حمد کی ضرورت ۵۷۸
۵۷۸ حمد ۵۷۹ حمد کی ضرورت ۵۸۰
۵۸۰ حمد ۵۸۱ حمد کی ضرورت ۵۸۲
۵۸۲ حمد ۵۸۳ حمد کی ضرورت ۵۸۴
۵۸۴ حمد ۵۸۵ حمد کی ضرورت ۵۸۶
۵۸۶ حمد ۵۸۷ حمد کی ضرورت ۵۸۸
۵۸۸ حمد ۵۸۹ حمد کی ضرورت ۵۹۰
۵۹۰ حمد ۵۹۱ حمد کی ضرورت ۵۹۲
۵۹۲ حمد ۵۹۳ حمد کی ضرورت ۵۹۴
۵۹۴ حمد ۵۹۵ حمد کی ضرورت ۵۹۶
۵۹۶ حمد ۵۹۷ حمد کی ضرورت ۵۹۸
۵۹۸ حمد ۵۹۹ حمد کی ضرورت ۶۰۰
۶۰۰ حمد ۶۰۱ حمد کی ضرورت ۶۰۲
۶۰۲ حمد ۶۰۳ حمد کی ضرورت ۶۰۴
۶۰۴ حمد ۶۰۵ حمد کی ضرورت ۶۰۶
۶۰۶ حمد ۶۰۷ حمد کی ضرورت ۶۰۸
۶۰۸ حمد ۶۰۹ حمد کی ضرورت ۶۱۰
۶۱۰ حمد ۶۱۱ حمد کی ضرورت ۶۱۲
۶۱۲ حمد ۶۱۳ حمد کی ضرورت ۶۱۴
۶۱۴ حمد ۶۱۵ حمد کی ضرورت ۶۱۶
۶۱۶ حمد ۶۱۷ حمد کی ضرورت ۶۱۸
۶۱۸ حمد ۶۱۹ حمد کی ضرورت ۶۲۰
۶۲۰ حمد ۶۲۱ حمد کی ضرورت ۶۲۲
۶۲۲ حمد ۶۲۳ حمد کی ضرورت ۶۲۴
۶۲۴ حمد ۶۲۵ حمد کی ضرورت ۶۲۶
۶۲۶ حمد ۶۲۷ حمد کی ضرورت ۶۲۸
۶۲۸ حمد ۶۲۹ حمد کی ضرورت ۶۳۰
۶۳۰ حمد ۶۳۱ حمد کی ضرورت ۶۳۲
۶۳۲ حمد ۶۳۳ حمد کی ضرورت ۶۳۴
۶۳۴ حمد ۶۳۵ حمد کی ضرورت ۶۳۶
۶۳۶ حمد ۶۳۷ حمد کی ضرورت ۶۳۸
۶۳۸ حمد ۶۳۹ حمد کی ضرورت ۶۴۰
۶۴۰ حمد ۶۴۱ حمد کی ضرورت ۶۴۲
۶۴۲ حمد ۶۴۳ حمد کی ضرورت ۶۴۴
۶۴۴ حمد ۶۴۵ حمد کی ضرورت ۶۴۶
۶۴۶ حمد ۶۴۷ حمد کی ضرورت ۶۴۸
۶۴۸ حمد ۶۴۹ حمد کی ضرورت ۶۵۰
۶۵۰ حمد ۶۵۱ حمد کی ضرورت ۶۵۲
۶۵۲ حمد ۶۵۳ حمد کی ضرورت ۶۵۴
۶۵۴ حمد ۶۵۵ حمد کی ضرورت ۶۵۶
۶۵۶ حمد ۶۵۷ حمد کی ضرورت ۶۵۸
۶۵۸ حمد ۶۵۹ حمد کی ضرورت ۶۶۰
۶۶۰ حمد ۶۶۱ حمد کی ضرورت ۶۶۲
۶۶۲ حمد ۶۶۳ حمد کی ضرورت ۶۶۴
۶۶۴ حمد ۶۶۵ حمد کی ضرورت ۶۶۶
۶۶۶ حمد ۶۶۷ حمد کی ضرورت ۶۶۸
۶۶۸ حمد ۶۶۹ حمد کی ضرورت ۶۷۰
۶۷۰ حمد ۶۷۱ حمد کی ضرورت ۶۷۲
۶۷۲ حمد ۶۷۳ حمد کی ضرورت ۶۷۴
۶۷۴ حمد ۶۷۵ حمد کی ضرورت ۶۷۶
۶۷۶ حمد ۶۷۷ حمد کی ضرورت ۶۷۸
۶۷۸ حمد ۶۷۹ حمد کی ضرورت ۶۸۰
۶۸۰ حمد ۶۸۱ حمد کی ضرورت ۶۸۲
۶۸۲ حمد ۶۸۳ حمد کی ضرورت ۶۸۴
۶۸۴ حمد ۶۸۵ حمد کی ضرورت ۶۸۶
۶۸۶ حمد ۶۸۷ حمد کی ضرورت ۶۸۸
۶۸۸ حمد ۶۸۹ حمد کی ضرورت ۶۹۰
۶۹۰ حمد ۶۹۱ حمد کی ضرورت ۶۹۲
۶۹۲ حمد ۶۹۳ حمد کی ضرورت ۶۹۴
۶۹۴ حمد ۶۹۵ حمد کی ضرورت ۶۹۶
۶۹۶ حمد ۶۹۷ حمد کی ضرورت ۶۹۸
۶۹۸ حمد ۶۹۹ حمد کی ضرورت ۷۰۰
۷۰۰ حمد ۷۰۱ حمد کی ضرورت ۷۰۲
۷۰۲ حمد ۷۰۳ حمد کی ضرورت ۷۰۴
۷۰۴ حمد ۷۰۵ حمد کی ضرورت ۷۰۶
۷۰۶ حمد ۷۰۷ حمد کی ضرورت ۷۰۸
۷۰۸ حمد ۷۰۹ حمد کی ضرورت ۷۱۰
۷۱۰ حمد ۷۱۱ حمد کی ضرورت ۷۱۲
۷۱۲ حمد ۷۱۳ حمد کی ضرورت ۷۱۴
۷۱۴ حمد ۷۱۵ حمد کی ضرورت ۷۱۶
۷۱۶ حمد ۷۱۷ حمد کی ضرورت ۷۱۸
۷۱۸ حمد ۷۱۹ حمد کی ضرورت ۷۲۰
۷۲۰ حمد ۷۲۱ حمد کی ضرورت ۷۲۲
۷۲۲ حمد ۷۲۳ حمد کی ضرورت ۷۲۴
۷۲۴ حمد ۷۲۵ حمد کی ضرورت ۷۲۶
۷۲۶ حمد ۷۲۷ حمد کی ضرورت ۷۲۸
۷۲۸ حمد ۷۲۹ حمد کی ضرورت ۷۳۰
۷۳۰ حمد ۷۳۱ حمد کی ضرورت ۷۳۲
۷۳۲ حمد ۷۳۳ حمد کی ضرورت ۷۳۴
۷۳۴ حمد ۷۳۵ حمد کی ضرورت ۷۳۶
۷۳۶ حمد ۷۳۷ حمد کی ضرورت ۷۳۸
۷۳۸ حمد ۷۳۹ حمد کی ضرورت ۷۴۰
۷۴۰ حمد ۷۴۱ حمد کی ضرورت ۷۴۲
۷۴۲ حمد ۷۴۳ حمد کی ضرورت ۷۴۴
۷۴۴ حمد ۷۴۵ حمد کی ضرورت ۷۴۶
۷۴۶ حمد ۷۴۷ حمد کی ضرورت ۷۴۸
۷۴۸ حمد ۷۴۹ حمد کی ضرورت ۷۵۰
۷۵۰ حمد ۷۵۱ حمد کی ضرورت ۷۵۲
۷۵۲ حمد ۷۵۳ حمد کی ضرورت ۷۵۴
۷۵۴ حمد ۷۵۵ حمد کی ضرورت ۷۵۶
۷۵۶ حمد ۷۵۷ حمد کی ضرورت ۷۵۸
۷۵۸ حمد ۷۵۹ حمد کی ضرورت ۷۶۰
۷۶۰ حمد ۷۶۱ حمد کی ضرورت ۷۶۲
۷۶۲ حمد ۷۶۳ حمد کی ضرورت ۷۶۴
۷۶۴ حمد ۷۶۵ حمد کی ضرورت ۷۶۶
۷۶۶ حمد ۷۶۷ حمد کی ضرورت ۷۶۸
۷۶۸ حمد ۷۶۹ حمد کی ضرورت ۷۷۰
۷۷۰ حمد ۷۷۱ حمد کی ضرورت ۷۷۲
۷۷۲ حمد ۷۷۳ حمد کی ضرورت ۷۷۴
۷۷۴ حمد ۷۷۵ حمد کی ضرورت ۷۷۶
۷۷۶ حمد ۷۷۷ حمد کی ضرورت ۷۷۸
۷۷۸ حمد ۷۷۹ حمد کی ضرورت ۷۸۰
۷۸۰ حمد ۷۸۱ حمد کی ضرورت ۷۸۲
۷۸۲ حمد ۷۸۳ حمد کی ضرورت ۷۸۴
۷۸۴ حمد ۷۸۵ حمد کی ضرورت ۷۸۶
۷۸۶ حمد ۷۸۷ حمد کی ضرورت ۷۸۸
۷۸۸ حمد ۷۸۹ حمد کی ضرورت ۷۹۰
۷۹۰ حمد ۷۹۱ حمد کی ضرورت ۷۹۲
۷۹۲ حمد ۷۹۳ حمد کی ضرورت ۷۹۴
۷۹۴ حمد ۷۹۵ حمد کی ضرورت ۷۹۶
۷۹۶ حمد ۷۹۷ حمد کی ضرورت ۷۹۸
۷۹۸ حمد ۷۹۹ حمد کی ضرورت ۸۰۰
۸۰۰ حمد ۸۰۱ حمد کی ضرورت ۸۰۲
۸۰۲ حمد ۸۰۳ حمد کی ضرورت ۸۰۴
۸۰۴ حمد ۸۰۵ حمد کی ضرورت ۸۰۶
۸۰۶ حمد ۸۰۷ حمد کی ضرورت ۸۰۸
۸۰۸ حمد ۸۰۹ حمد کی ضرورت ۸۱۰
۸۱۰ حمد ۸۱۱ حمد کی ضرورت ۸۱۲
۸۱۲ حمد ۸۱۳ حمد کی ضرورت ۸۱۴
۸۱۴ حمد ۸۱۵ حمد کی ضرورت ۸۱۶
۸۱۶ حمد ۸۱۷ حمد کی ضرورت ۸۱۸
۸۱۸ حمد ۸۱۹ حمد کی ضرورت ۸۲۰
۸۲۰ حمد ۸۲۱ حمد کی ضرورت ۸۲۲
۸۲۲ حمد ۸۲۳ حمد کی ضرورت ۸۲۴
۸۲۴ حمد ۸۲۵ حمد کی ضرورت ۸۲۶
۸۲۶ حمد ۸۲۷ حمد کی ضرورت ۸۲۸
۸۲۸ حمد ۸۲۹ حمد کی ضرورت ۸۳۰
۸۳۰ حمد ۸۳۱ حمد کی ضرورت ۸۳۲
۸۳۲ حمد ۸۳۳ حمد کی ضرورت ۸۳۴
۸۳۴ حمد ۸۳۵ حمد کی ضرورت ۸۳۶
۸۳۶ حمد ۸۳۷ حمد کی ضرورت ۸۳۸
۸۳۸ حمد ۸۳۹ حمد کی ضرورت ۸۴۰
۸۴۰ حمد ۸۴۱ حمد کی ضرورت ۸۴۲
۸۴۲ حمد ۸۴۳ حمد کی ضرورت ۸۴۴
۸۴۴ حمد ۸۴۵ حمد کی ضرورت ۸۴۶
۸۴۶ حمد ۸۴۷ حمد کی ضرورت ۸۴۸
۸۴۸ حمد ۸۴۹ حمد کی ضرورت ۸۵۰
۸۵۰ حمد ۸۵۱ حمد کی ضرورت ۸۵۲
۸۵۲ حمد ۸۵۳ حمد کی ضرورت ۸۵۴
۸۵۴ حمد ۸۵۵ حمد کی ضرورت ۸۵۶
۸۵۶ حمد ۸۵۷ حمد کی ضرورت ۸۵۸
۸۵۸ حمد ۸۵۹ حمد کی ضرورت ۸۶۰
۸۶۰ حمد ۸۶۱ حمد کی ضرورت ۸۶۲
۸۶۲ حمد ۸۶۳ حمد کی ضرورت ۸۶۴
۸۶۴ حمد ۸۶۵ حمد کی ضرورت ۸۶۶
۸۶۶ حمد ۸۶۷ حمد کی ضرورت ۸۶۸
۸۶۸ حمد ۸۶۹ حمد کی ضرورت ۸۷۰
۸۷۰ حمد ۸۷۱ حمد کی ضرورت ۸۷۲
۸۷۲ حمد ۸۷۳ حمد کی ضرورت ۸۷۴
۸۷۴ حمد ۸۷۵ حمد کی ضرورت ۸۷۶
۸۷۶ حمد ۸۷۷ حمد کی ضرورت ۸۷۸
۸۷۸ حمد ۸۷۹ حمد کی ضرورت ۸۸۰
۸۸۰ حمد ۸۸۱ حمد کی ضرورت ۸۸۲
۸۸۲ حمد ۸۸۳ حمد کی ضرورت ۸۸۴
۸۸۴ حمد ۸۸۵ حمد کی ضرورت ۸۸۶
۸۸۶ حمد ۸۸۷ حمد کی ضرورت ۸۸۸
۸۸۸ حمد ۸۸۹ حمد کی ضرورت ۸۹۰
۸۹۰ حمد ۸۹۱ حمد کی ضرورت ۸۹۲
۸۹۲ حمد ۸۹۳ حمد کی ضرورت ۸۹۴
۸۹۴ حمد ۸۹۵ حمد کی ضرورت ۸۹۶
۸۹۶ حمد ۸۹۷ حمد کی ضرورت ۸۹۸
۸۹۸ حمد ۸۹۹ حمد کی ضرورت ۹۰۰
۹۰۰ حمد ۹۰۱ حمد کی ضرورت ۹۰۲
۹۰۲ حمد ۹۰۳ حمد کی ضرورت ۹۰۴
۹۰۴ حمد ۹۰۵ حمد کی ضرورت ۹۰۶
۹۰۶ حمد ۹۰۷ حمد کی ضرورت ۹۰۸
۹۰۸ حمد ۹۰۹ حمد کی ضرورت ۹۱۰
۹۱۰ حمد ۹۱۱ حمد کی ضرورت ۹۱۲
۹۱۲ حمد ۹۱۳ حمد کی ضرورت ۹۱۴
۹۱۴ حمد ۹۱۵ حمد کی ضرورت ۹۱۶
۹۱۶ حمد ۹۱۷ حمد کی ضرورت ۹۱۸
۹۱۸ حمد ۹۱۹ حمد کی ضرورت ۹۲۰
۹۲۰ حمد ۹۲۱ حمد کی ضرورت ۹۲۲
۹۲۲ حمد ۹۲۳ حمد کی ضرورت ۹۲۴
۹۲۴ حمد ۹۲۵ حمد کی ضرورت ۹۲۶
۹۲۶ حمد ۹۲۷ حمد کی ضرورت ۹۲۸
۹۲۸ حمد ۹۲۹ حمد کی ضرورت ۹۳۰
۹۳۰ حمد ۹۳۱ حمد کی ضرورت ۹۳۲
۹۳۲ حمد ۹۳۳ حمد کی ضرورت ۹۳۴
۹۳۴ حمد ۹۳۵ حمد کی ضرورت ۹۳۶
۹۳۶ حمد ۹۳۷ حمد کی ضرورت ۹۳۸
۹۳۸ حمد ۹۳۹ حمد کی ضرورت ۹۴۰
۹۴۰ حمد ۹۴۱ حمد کی ضرورت ۹۴۲
۹۴۲ حمد ۹۴۳ حمد کی ضرورت ۹۴۴
۹۴۴ حمد ۹۴۵ حمد کی ضرورت ۹۴۶
۹۴۶ حمد ۹۴۷ حمد کی ضرورت ۹۴۸
۹۴۸ حمد ۹۴۹ حمد کی ضرورت ۹۵۰
۹۵۰ حمد ۹۵۱ حمد کی ضرورت ۹۵۲
۹۵۲ حمد ۹۵۳ حمد کی ضرورت ۹۵۴
۹۵۴ حمد ۹۵۵ حمد کی ضرورت ۹۵۶
۹۵۶ حمد ۹۵۷ حمد کی ضرورت ۹۵۸
۹۵۸ حمد ۹۵۹ حمد کی ضرورت ۹۶۰
۹۶۰ حمد ۹۶۱ حمد کی ضرورت ۹۶۲
۹۶۲ حمد ۹۶۳ حمد کی ضرورت ۹۶۴
۹۶۴ حمد ۹۶۵ حمد کی ضرورت ۹۶۶
۹۶۶ حمد ۹۶۷ حمد کی ضرورت ۹۶۸
۹۶۸ حمد ۹۶۹ حمد کی ضرورت ۹۷۰
۹۷۰ حمد ۹۷۱ حمد کی ضرورت ۹۷۲
۹۷۲ حمد ۹۷۳ حمد کی ضرورت ۹۷۴
۹۷۴ حمد ۹۷۵ حمد کی ضرورت ۹۷۶
۹۷۶ حمد ۹۷۷ حمد کی ضرورت ۹۷۸
۹۷۸ حمد ۹۷۹ حمد کی ضرورت ۹۸۰
۹۸۰ حمد ۹۸۱ حمد کی ضرورت ۹۸۲
۹۸۲ حمد ۹۸۳ حمد کی ضرورت ۹۸۴
۹۸۴ حمد ۹۸۵ حمد کی ضرورت ۹۸۶
۹۸۶ حمد ۹۸۷ حمد کی ضرورت ۹۸۸
۹۸۸ حمد ۹۸۹ حمد کی ضرورت ۹۹۰
۹۹۰ حمد ۹۹۱ حمد کی ضرورت ۹۹۲
۹۹۲ حمد ۹۹۳ حمد کی ضرورت ۹۹۴
۹۹۴ حمد ۹۹۵ حمد کی ضرورت ۹۹۶
۹۹۶ حمد ۹۹۷ حمد کی ضرورت ۹۹۸
۹۹۸ حمد ۹۹۹ حمد کی ضرورت ۱۰۰۰

۱۰۰۰

الحمد للہ رب العالمین والصلوٰۃ والسلام علیٰ سید المرسلین وعلیٰ آلہ واصحابہ اجمعین اما بعد فقد قال اللہ تعالیٰ فی کتابہ الکریم ان اللہ یامرکم ان تؤدوا الامٰنٰت الیٰ اھلھا واذا حکمتم بین الناس ان تحکموا بالعدل ان اللہ نعما یعظکم بہ ان اللہ کان سمیعا بصیرا وقال اللہ تعالیٰ یٰاایھا الذین اٰمنوا اوفوا بالعقود احلت لکم بھیمۃ الانعام الا ما یتلیٰ علیکم غیر محلی الصید وانتم حرم ان اللہ یحکم ما یرید وقال اللہ تعالیٰ یٰاایھا الذین اٰمنوا لا تحلوا شعائر اللہ ولا الشھر الحرام ولا الھدی ولا القلائد ولا اٰمین البیت الحرام یبتغون فضلا من ربھم ورضوانا واذا حللتم فاصطادوا ولا یجرمنکم شنان قوم ان صدوکم عن المسجد الحرام ان تعتدوا وتعاونوا علی البر والتقوی ولا تعاونوا علی الاثم والعدوان واتقوا اللہ ان اللہ شدید العقاب وقال اللہ تعالیٰ یٰاایھا الذین اٰمنوا کونوا قوامین للہ شھداء بالقسط ولا یجرمنکم شنان قوم علی ان لا تعدلوا اعدلوا ھو اقرب للتقوی واتقوا اللہ ان اللہ خبیر بما تعملون وقال اللہ تعالیٰ یٰاایھا الذین اٰمنوا کونوا قوامین للہ شھداء بالقسط ولا یجرمنکم شنان قوم علی ان لا تعدلوا اعدلوا ھو اقرب للتقوی واتقوا اللہ ان اللہ خبیر بما تعملون وقال اللہ تعالیٰ یٰاایھا الذین اٰمنوا کونوا قوامین للہ شھداء بالقسط ولا یجرمنکم شنان قوم علی ان لا تعدلوا اعدلوا ھو اقرب للتقوی واتقوا اللہ ان اللہ خبیر بما تعملون

ہے۔ حکم کی بجا آوری کرنا ہر ایک
رعیت کا فرض ہے۔ جو شخص حکم کی
تعمیل نہ کرے اُس کو سزا دی جائے گی۔
حکم کی تعمیل کرنے والے کو انعام
دیا جائے گا۔ حکم کی تعمیل کرنے
والے کو حکم دینے والے کی طرف سے
شکریہ کا خط لکھا جائے گا۔ حکم
کی تعمیل کرنے والے کو حکم دینے
والے کی طرف سے تعریف کا خط
لکھا جائے گا۔ حکم کی تعمیل کرنے
والے کو حکم دینے والے کی طرف سے
ترقی دی جائے گی۔ حکم کی تعمیل
کرنے والے کو حکم دینے والے کی
طرف سے تمغا دیا جائے گا۔ حکم
کی تعمیل کرنے والے کو حکم دینے
والے کی طرف سے خلعت دیا جائے
گا۔ حکم کی تعمیل کرنے والے کو
حکم دینے والے کی طرف سے

۱۸۰ ـ ۱۸۱ ـ ۱۸۲ ـ ۱۸۳ ـ ۱۸۴ ـ ۱۸۵ ـ ۱۸۶ ـ ۱۸۷ ـ ۱۸۸ ـ ۱۸۹ ـ ۱۹۰ ـ ۱۹۱ ـ ۱۹۲ ـ ۱۹۳ ـ ۱۹۴ ـ ۱۹۵ ـ ۱۹۶ ـ ۱۹۷ ـ ۱۹۸ ـ ۱۹۹ ـ ۲۰۰ ـ ۲۰۱ ـ ۲۰۲ ـ ۲۰۳ ـ ۲۰۴ ـ ۲۰۵ ـ ۲۰۶ ـ ۲۰۷ ـ ۲۰۸ ـ ۲۰۹ ـ ۲۱۰ ـ ۲۱۱ ـ ۲۱۲ ـ ۲۱۳ ـ ۲۱۴ ـ ۲۱۵ ـ ۲۱۶ ـ ۲۱۷ ـ ۲۱۸ ـ ۲۱۹ ـ ۲۲۰ ـ ۲۲۱ ـ ۲۲۲ ـ ۲۲۳ ـ ۲۲۴ ـ ۲۲۵ ـ ۲۲۶ ـ ۲۲۷ ـ ۲۲۸ ـ ۲۲۹ ـ ۲۳۰ ـ ۲۳۱ ـ ۲۳۲ ـ ۲۳۳ ـ ۲۳۴ ـ ۲۳۵ ـ ۲۳۶ ـ ۲۳۷ ـ ۲۳۸ ـ ۲۳۹ ـ ۲۴۰ ـ ۲۴۱ ـ ۲۴۲ ـ ۲۴۳ ـ ۲۴۴ ـ ۲۴۵ ـ ۲۴۶ ـ ۲۴۷ ـ ۲۴۸ ـ ۲۴۹ ـ ۲۵۰ ـ ۲۵۱ ـ ۲۵۲ ـ ۲۵۳ ـ ۲۵۴ ـ ۲۵۵ ـ ۲۵۶ ـ ۲۵۷ ـ ۲۵۸ ـ ۲۵۹ ـ ۲۶۰ ـ ۲۶۱ ـ ۲۶۲ ـ ۲۶۳ ـ ۲۶۴ ـ ۲۶۵ ـ ۲۶۶ ـ ۲۶۷ ـ ۲۶۸ ـ ۲۶۹ ـ ۲۷۰ ـ ۲۷۱ ـ ۲۷۲ ـ ۲۷۳ ـ ۲۷۴ ـ ۲۷۵ ـ ۲۷۶ ـ ۲۷۷ ـ ۲۷۸ ـ ۲۷۹ ـ ۲۸۰ ـ ۲۸۱ ـ ۲۸۲ ـ ۲۸۳ ـ ۲۸۴ ـ ۲۸۵ ـ ۲۸۶ ـ ۲۸۷ ـ ۲۸۸ ـ ۲۸۹ ـ ۲۹۰ ـ ۲۹۱ ـ ۲۹۲ ـ ۲۹۳ ـ ۲۹۴ ـ ۲۹۵ ـ ۲۹۶ ـ ۲۹۷ ـ ۲۹۸ ـ ۲۹۹ ـ ۳۰۰ ـ ۳۰۱ ـ ۳۰۲ ـ ۳۰۳ ـ ۳۰۴ ـ ۳۰۵ ـ ۳۰۶ ـ ۳۰۷ ـ ۳۰۸ ـ ۳۰۹ ـ ۳۱۰ ـ ۳۱۱ ـ ۳۱۲ ـ ۳۱۳ ـ ۳۱۴ ـ ۳۱۵ ـ ۳۱۶ ـ ۳۱۷ ـ ۳۱۸ ـ ۳۱۹ ـ ۳۲۰ ـ ۳۲۱ ـ ۳۲۲ ـ ۳۲۳ ـ ۳۲۴ ـ ۳۲۵ ـ ۳۲۶ ـ ۳۲۷ ـ ۳۲۸ ـ ۳۲۹ ـ ۳۳۰ ـ ۳۳۱ ـ ۳۳۲ ـ ۳۳۳ ـ ۳۳۴ ـ ۳۳۵ ـ ۳۳۶ ـ ۳۳۷ ـ ۳۳۸ ـ ۳۳۹ ـ ۳۴۰ ـ ۳۴۱ ـ ۳۴۲ ـ ۳۴۳ ـ ۳۴۴ ـ ۳۴۵ ـ ۳۴۶ ـ ۳۴۷ ـ ۳۴۸ ـ ۳۴۹ ـ ۳۵۰ ـ ۳۵۱ ـ ۳۵۲ ـ ۳۵۳ ـ ۳۵۴ ـ ۳۵۵ ـ ۳۵۶ ـ ۳۵۷ ـ ۳۵۸ ـ ۳۵۹ ـ ۳۶۰ ـ ۳۶۱ ـ ۳۶۲ ـ ۳۶۳ ـ ۳۶۴ ـ ۳۶۵ ـ ۳۶۶ ـ ۳۶۷ ـ ۳۶۸ ـ ۳۶۹ ـ ۳۷۰ ـ ۳۷۱ ـ ۳۷۲ ـ ۳۷۳ ـ ۳۷۴ ـ ۳۷۵ ـ ۳۷۶ ـ ۳۷۷ ـ ۳۷۸ ـ ۳۷۹ ـ ۳۸۰ ـ ۳۸۱ ـ ۳۸۲ ـ ۳۸۳ ـ ۳۸۴ ـ ۳۸۵ ـ ۳۸۶ ـ ۳۸۷ ـ ۳۸۸ ـ ۳۸۹ ـ ۳۹۰ ـ ۳۹۱ ـ ۳۹۲ ـ ۳۹۳ ـ ۳۹۴ ـ ۳۹۵ ـ ۳۹۶ ـ ۳۹۷ ـ ۳۹۸ ـ ۳۹۹ ـ ۴۰۰ ـ ۴۰۱ ـ ۴۰۲ ـ ۴۰۳ ـ ۴۰۴ ـ ۴۰۵ ـ ۴۰۶ ـ ۴۰۷ ـ ۴۰۸ ـ ۴۰۹ ـ ۴۱۰ ـ ۴۱۱ ـ ۴۱۲ ـ ۴۱۳ ـ ۴۱۴ ـ ۴۱۵ ـ ۴۱۶ ـ ۴۱۷ ـ ۴۱۸ ـ ۴۱۹ ـ ۴۲۰ ـ ۴۲۱ ـ ۴۲۲ ـ ۴۲۳ ـ ۴۲۴ ـ ۴۲۵ ـ ۴۲۶ ـ ۴۲۷ ـ ۴۲۸ ـ ۴۲۹ ـ ۴۳۰ ـ ۴۳۱ ـ ۴۳۲ ـ ۴۳۳ ـ ۴۳۴ ـ ۴۳۵ ـ ۴۳۶ ـ ۴۳۷ ـ ۴۳۸ ـ ۴۳۹ ـ ۴۴۰ ـ ۴۴۱ ـ ۴۴۲ ـ ۴۴۳ ـ ۴۴۴ ـ ۴۴۵ ـ ۴۴۶ ـ ۴۴۷ ـ ۴۴۸ ـ ۴۴۹ ـ ۴۵۰ ـ ۴۵۱ ـ ۴۵۲ ـ ۴۵۳ ـ ۴۵۴ ـ ۴۵۵ ـ ۴۵۶ ـ ۴۵۷ ـ ۴۵۸ ـ ۴۵۹ ـ ۴۶۰ ـ ۴۶۱ ـ ۴۶۲ ـ ۴۶۳ ـ ۴۶۴ ـ ۴۶۵ ـ ۴۶۶ ـ ۴۶۷ ـ ۴۶۸ ـ ۴۶۹ ـ ۴۷۰ ـ ۴۷۱ ـ ۴۷۲ ـ ۴۷۳ ـ ۴۷۴ ـ ۴۷۵ ـ ۴۷۶ ـ ۴۷۷ ـ ۴۷۸ ـ ۴۷۹ ـ ۴۸۰ ـ ۴۸۱ ـ ۴۸۲ ـ ۴۸۳ ـ ۴۸۴ ـ ۴۸۵ ـ ۴۸۶ ـ ۴۸۷ ـ ۴۸۸ ـ ۴۸۹ ـ ۴۹۰ ـ ۴۹۱ ـ ۴۹۲ ـ ۴۹۳ ـ ۴۹۴ ـ ۴۹۵ ـ ۴۹۶ ـ ۴۹۷ ـ ۴۹۸ ـ ۴۹۹ ـ ۵۰۰ ـ ۵۰۱ ـ ۵۰۲ ـ ۵۰۳ ـ ۵۰۴ ـ ۵۰۵ ـ ۵۰۶ ـ ۵۰۷ ـ ۵۰۸ ـ ۵۰۹ ـ ۵۱۰ ـ ۵۱۱ ـ ۵۱۲ ـ ۵۱۳ ـ ۵۱۴ ـ ۵۱۵ ـ ۵۱۶ ـ ۵۱۷ ـ ۵۱۸ ـ ۵۱۹ ـ ۵۲۰ ـ ۵۲۱ ـ ۵۲۲ ـ ۵۲۳ ـ ۵۲۴ ـ ۵۲۵ ـ ۵۲۶ ـ ۵۲۷ ـ ۵۲۸ ـ ۵۲۹ ـ ۵۳۰ ـ ۵۳۱ ـ ۵۳۲ ـ ۵۳۳ ـ ۵۳۴ ـ ۵۳۵ ـ ۵۳۶ ـ ۵۳۷ ـ ۵۳۸ ـ ۵۳۹ ـ ۵۴۰ ـ ۵۴۱ ـ ۵۴۲ ـ ۵۴۳ ـ ۵۴۴ ـ ۵۴۵ ـ ۵۴۶ ـ ۵۴۷ ـ ۵۴۸ ـ ۵۴۹ ـ ۵۵۰ ـ ۵۵۱ ـ ۵۵۲ ـ ۵۵۳ ـ ۵۵۴ ـ ۵۵۵ ـ ۵۵۶ ـ ۵۵۷ ـ ۵۵۸ ـ ۵۵۹ ـ ۵۶۰ ـ ۵۶۱ ـ ۵۶۲ ـ ۵۶۳ ـ ۵۶۴ ـ ۵۶۵ ـ ۵۶۶ ـ ۵۶۷ ـ ۵۶۸ ـ ۵۶۹ ـ ۵۷۰ ـ ۵۷۱ ـ ۵۷۲ ـ ۵۷۳ ـ ۵۷۴ ـ ۵۷۵ ـ ۵۷۶ ـ ۵۷۷ ـ ۵۷۸ ـ ۵۷۹ ـ ۵۸۰ ـ ۵۸۱ ـ ۵۸۲ ـ ۵۸۳ ـ ۵۸۴ ـ ۵۸۵ ـ ۵۸۶ ـ ۵۸۷ ـ ۵۸۸ ـ ۵۸۹ ـ ۵۹۰ ـ ۵۹۱ ـ ۵۹۲ ـ ۵۹۳ ـ ۵۹۴ ـ ۵۹۵ ـ ۵۹۶ ـ ۵۹۷ ـ ۵۹۸ ـ ۵۹۹ ـ ۶۰۰ ـ ۶۰۱ ـ ۶۰۲ ـ ۶۰۳ ـ ۶۰۴ ـ ۶۰۵ ـ ۶۰۶ ـ ۶۰۷ ـ ۶۰۸ ـ ۶۰۹ ـ ۶۱۰ ـ ۶۱۱ ـ ۶۱۲ ـ ۶۱۳ ـ ۶۱۴ ـ ۶۱۵ ـ ۶۱۶ ـ ۶۱۷ ـ ۶۱۸ ـ ۶۱۹ ـ ۶۲۰ ـ ۶۲۱ ـ ۶۲۲ ـ ۶۲۳ ـ ۶۲۴ ـ ۶۲۵ ـ ۶۲۶ ـ ۶۲۷ ـ ۶۲۸ ـ ۶۲۹ ـ ۶۳۰ ـ ۶۳۱ ـ ۶۳۲ ـ ۶۳۳ ـ ۶۳۴ ـ ۶۳۵ ـ ۶۳۶ ـ ۶۳۷ ـ ۶۳۸ ـ ۶۳۹ ـ ۶۴۰ ـ ۶۴۱ ـ ۶۴۲ ـ ۶۴۳ ـ ۶۴۴ ـ ۶۴۵ ـ ۶۴۶ ـ ۶۴۷ ـ ۶۴۸ ـ ۶۴۹ ـ ۶۵۰ ـ ۶۵۱ ـ ۶۵۲ ـ ۶۵۳ ـ ۶۵۴ ـ ۶۵۵ ـ ۶۵۶ ـ ۶۵۷ ـ ۶۵۸ ـ ۶۵۹ ـ ۶۶۰ ـ ۶۶۱ ـ ۶۶۲ ـ ۶۶۳ ـ ۶۶۴ ـ ۶۶۵ ـ ۶۶۶ ـ ۶۶۷ ـ ۶۶۸ ـ ۶۶۹ ـ ۶۷۰ ـ ۶۷۱ ـ ۶۷۲ ـ ۶۷۳ ـ ۶۷۴ ـ ۶۷۵ ـ ۶۷۶ ـ ۶۷۷ ـ ۶۷۸ ـ ۶۷۹ ـ ۶۸۰ ـ ۶۸۱ ـ ۶۸۲ ـ ۶۸۳ ـ ۶۸۴ ـ ۶۸۵ ـ ۶۸۶ ـ ۶۸۷ ـ ۶۸۸ ـ ۶۸۹ ـ ۶۹۰ ـ ۶۹۱ ـ ۶۹۲ ـ ۶۹۳ ـ ۶۹۴ ـ ۶۹۵ ـ ۶۹۶ ـ ۶۹۷ ـ ۶۹۸ ـ ۶۹۹ ـ ۷۰۰ ـ ۷۰۱ ـ ۷۰۲ ـ ۷۰۳ ـ ۷۰۴ ـ ۷۰۵ ـ ۷۰۶ ـ ۷۰۷ ـ ۷۰۸ ـ ۷۰۹ ـ ۷۱۰ ـ ۷۱۱ ـ ۷۱۲ ـ ۷۱۳ ـ ۷۱۴ ـ ۷۱۵ ـ ۷۱۶ ـ ۷۱۷ ـ ۷۱۸ ـ ۷۱۹ ـ ۷۲۰ ـ ۷۲۱ ـ ۷۲۲ ـ ۷۲۳ ـ ۷۲۴ ـ ۷۲۵ ـ ۷۲۶ ـ ۷۲۷ ـ ۷۲۸ ـ ۷۲۹ ـ ۷۳۰ ـ ۷۳۱ ـ ۷۳۲ ـ ۷۳۳ ـ ۷۳۴ ـ ۷۳۵ ـ ۷۳۶ ـ ۷۳۷ ـ ۷۳۸ ـ ۷۳۹ ـ ۷۴۰ ـ ۷۴۱ ـ ۷۴۲ ـ ۷۴۳ ـ ۷۴۴ ـ ۷۴۵ ـ ۷۴۶ ـ ۷۴۷ ـ ۷۴۸ ـ ۷۴۹ ـ ۷۵۰ ـ ۷۵۱ ـ ۷۵۲ ـ ۷۵۳ ـ ۷۵۴ ـ ۷۵۵ ـ ۷۵۶ ـ ۷۵۷ ـ ۷۵۸ ـ ۷۵۹ ـ ۷۶۰ ـ ۷۶۱ ـ ۷۶۲ ـ ۷۶۳ ـ ۷۶۴ ـ ۷۶۵ ـ ۷۶۶ ـ ۷۶۷ ـ ۷۶۸ ـ ۷۶۹ ـ ۷۷۰ ـ ۷۷۱ ـ ۷۷۲ ـ ۷۷۳ ـ ۷۷۴ ـ ۷۷۵ ـ ۷۷۶ ـ ۷۷۷ ـ ۷۷۸ ـ ۷۷۹ ـ ۷۸۰ ـ ۷۸۱ ـ ۷۸۲ ـ ۷۸۳ ـ ۷۸۴ ـ ۷۸۵ ـ ۷۸۶ ـ ۷۸۷ ـ ۷۸۸ ـ ۷۸۹ ـ ۷۹۰ ـ ۷۹۱ ـ ۷۹۲ ـ ۷۹۳ ـ ۷۹۴ ـ ۷۹۵ ـ ۷۹۶ ـ ۷۹۷ ـ ۷۹۸ ـ ۷۹۹ ـ ۸۰۰ ـ ۸۰۱ ـ ۸۰۲ ـ ۸۰۳ ـ ۸۰۴ ـ ۸۰۵ ـ ۸۰۶ ـ ۸۰۷ ـ ۸۰۸ ـ ۸۰۹ ـ ۸۱۰ ـ ۸۱۱ ـ ۸۱۲ ـ ۸۱۳ ـ ۸۱۴ ـ ۸۱۵ ـ ۸۱۶ ـ ۸۱۷ ـ ۸۱۸ ـ ۸۱۹ ـ ۸۲۰ ـ ۸۲۱ ـ ۸۲۲ ـ ۸۲۳ ـ ۸۲۴ ـ ۸۲۵ ـ ۸۲۶ ـ ۸۲۷ ـ ۸۲۸ ـ ۸۲۹ ـ ۸۳۰ ـ ۸۳۱ ـ ۸۳۲ ـ ۸۳۳ ـ ۸۳۴ ـ ۸۳۵ ـ ۸۳۶ ـ ۸۳۷ ـ ۸۳۸ ـ ۸۳۹ ـ ۸۴۰ ـ ۸۴۱ ـ ۸۴۲ ـ ۸۴۳ ـ ۸۴۴ ـ ۸۴۵ ـ ۸۴۶ ـ ۸۴۷ ـ ۸۴۸ ـ ۸۴۹ ـ ۸۵۰ ـ ۸۵۱ ـ ۸۵۲ ـ ۸۵۳ ـ ۸۵۴ ـ ۸۵۵ ـ ۸۵۶ ـ ۸۵۷ ـ ۸۵۸ ـ ۸۵۹ ـ ۸۶۰ ـ ۸۶۱ ـ ۸۶۲ ـ ۸۶۳ ـ ۸۶۴ ـ ۸۶۵ ـ ۸۶۶ ـ ۸۶۷ ـ ۸۶۸ ـ ۸۶۹ ـ ۸۷۰ ـ ۸۷۱ ـ ۸۷۲ ـ ۸۷۳ ـ ۸۷۴ ـ ۸۷۵ ـ ۸۷۶ ـ ۸۷۷ ـ ۸۷۸ ـ ۸۷۹ ـ ۸۸۰ ـ ۸۸۱ ـ ۸۸۲ ـ ۸۸۳ ـ ۸۸۴ ـ ۸۸۵ ـ ۸۸۶ ـ ۸۸۷ ـ ۸۸۸ ـ ۸۸۹ ـ ۸۹۰ ـ ۸۹۱ ـ ۸۹۲ ـ ۸۹۳ ـ ۸۹۴ ـ ۸۹۵ ـ ۸۹۶ ـ ۸۹۷ ـ ۸۹۸ ـ ۸۹۹ ـ ۹۰۰ ـ ۹۰۱ ـ ۹۰۲ ـ ۹۰۳ ـ ۹۰۴ ـ ۹۰۵ ـ ۹۰۶ ـ ۹۰۷ ـ ۹۰۸ ـ ۹۰۹ ـ ۹۱۰ ـ ۹۱۱ ـ ۹۱۲ ـ ۹۱۳ ـ ۹۱۴ ـ ۹۱۵ ـ ۹۱۶ ـ ۹۱۷ ـ ۹۱۸ ـ ۹۱۹ ـ ۹۲۰ ـ ۹۲۱ ـ ۹۲۲ ـ ۹۲۳ ـ ۹۲۴ ـ ۹۲۵ ـ ۹۲۶ ـ ۹۲۷ ـ ۹۲۸ ـ ۹۲۹ ـ ۹۳۰ ـ ۹۳۱ ـ ۹۳۲ ـ ۹۳۳ ـ ۹۳۴ ـ ۹۳۵ ـ ۹۳۶ ـ ۹۳۷ ـ ۹۳۸ ـ ۹۳۹ ـ ۹۴۰ ـ ۹۴۱ ـ ۹۴۲ ـ ۹۴۳ ـ ۹۴۴ ـ ۹۴۵ ـ ۹۴۶ ـ ۹۴۷ ـ ۹۴۸ ـ ۹۴۹ ـ ۹۵۰ ـ ۹۵۱ ـ ۹۵۲ ـ ۹۵۳ ـ ۹۵۴ ـ ۹۵۵ ـ ۹۵۶ ـ ۹۵۷ ـ ۹۵۸ ـ ۹۵۹ ـ ۹۶۰ ـ ۹۶۱ ـ ۹۶۲ ـ ۹۶۳ ـ ۹۶۴ ـ ۹۶۵ ـ ۹۶۶ ـ ۹۶۷ ـ ۹۶۸ ـ ۹۶۹ ـ ۹۷۰ ـ ۹۷۱ ـ ۹۷۲ ـ ۹۷۳ ـ ۹۷۴ ـ ۹۷۵ ـ ۹۷۶ ـ ۹۷۷ ـ ۹۷۸ ـ ۹۷۹ ـ ۹۸۰ ـ ۹۸۱ ـ ۹۸۲ ـ ۹۸۳ ـ ۹۸۴ ـ ۹۸۵ ـ ۹۸۶ ـ ۹۸۷ ـ ۹۸۸ ـ ۹۸۹ ـ ۹۹۰ ـ ۹۹۱ ـ ۹۹۲ ـ ۹۹۳ ـ ۹۹۴ ـ ۹۹۵ ـ ۹۹۶ ـ ۹۹۷ ـ ۹۹۸ ـ ۹۹۹ ـ ۱۰۰۰

اصل اسطرلاب جس درجہ کی ہو
اس اسطرلاب کے ہر درجہ کی
اس اسطرلاب درجہ کی اسطرلاب
کا اسطرلاب درجہ کی اسطرلاب
ہر درجہ کی درجہ کی کاسہ صدف
کے درجہ کی درجہ کی ۔۔۔ صدف
کی ۔۔۔ درجہ ۔۔۔ درجہ ۔۔۔ صفحہ
صفحہ ۔۔۔ درجہ ۔۔۔ درجہ ۔۔۔ صفحہ
صفحہ ۔۔۔ درجہ ۔۔۔ درجہ ۔۔۔ صفحہ
صفحہ ۔۔۔ درجہ ۔۔۔ درجہ ۔۔۔ صفحہ

شتاوک

ہوا ہے ۔ سکو ۔ مدہوش ۔ سوا ۔
مالا اکھاڑنا ۔ ۱۳ کوا کہ اس اور
لیکر اور ہوئے کو کہ ۔ اسمالی
اسمالی اسلامیہ ۔ ۱۳ کوا کہ اس اور
۔ اسمالی ۔ ہوئے کو کہ ۔ اسمالی
۔ اسمالی ۔ ہوئے کو کہ ۔ اسمالی
۔ اسمالی ۔ ہوئے کو کہ ۔ اسمالی
۔ اسمالی ۔ ہوئے کو کہ ۔ اسمالی
۔ اسمالی ۔ ہوئے کو کہ ۔ اسمالی
۔ اسمالی ۔ ہوئے کو کہ ۔ اسمالی

ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ
ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ
ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ
ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ
ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ
ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ
ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ
ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟ ಲಕ್ಷ

ھسے اھدیھوئیھوسے اسوئیھوسے اھدیھوسے
وا اسھدے ا اھدیھوسے اسوئیھوسے اھدیھوسے
اسوئیھوسے اھدیھوسے اسوئیھوسے اھدیھوسے
اھدیھوسے اسوئیھوسے اھدیھوسے اسوئیھوسے
اھدیھوسے اسوئیھوسے اھدیھوسے اسوئیھوسے
اھدیھوسے اسوئیھوسے اھدیھوسے اسوئیھوسے
اھدیھوسے اسوئیھوسے اھدیھوسے اسوئیھوسے
اھدیھوسے اسوئیھوسے اھدیھوسے اسوئیھوسے

ومن يتق الله يجعل له مخرجا ويرزقه من حيث لا يحتسب ومن يتوكل على الله فهو حسبه إن الله بالغ أمره قد جعل الله لكل شيء قدرا وقال تعالى وما من دابة في الأرض إلا على الله رزقها ويعلم مستقرها ومستودعها كل في كتاب مبين وقال تعالى وكأين من دابة لا تحمل رزقها الله يرزقها وإياكم وهو السميع العليم وقال تعالى ولو بسط الله الرزق لعباده لبغوا في الأرض ولكن ينزل بقدر ما يشاء إنه بعباده خبير بصير وقال تعالى الله يبسط الرزق لمن يشاء ويقدر وفرحوا بالحياة الدنيا وما الحياة الدنيا في الآخرة إلا متاع وقال تعالى ولقد خلقناكم ثم صورناكم ثم قلنا للملائكة اسجدوا لآدم فسجدوا إلا إبليس لم يكن من الساجدين قال ما منعك ألا تسجد إذ أمرتك قال أنا خير منه خلقتني من نار وخلقته من طين قال فاهبط منها فما يكون لك أن تتكبر فيها فاخرج إنك من الصاغرين قال أنظرني إلى يوم يبعثون قال إنك من المنظرين قال فبما أغويتني لأقعدن لهم صراطك المستقيم ثم لآتينهم من بين أيديهم ومن خلفهم وعن أيمانهم وعن شمائلهم ولا تجد أكثرهم شاكرين قال اخرج منها مذءوما مدحورا لمن تبعك منهم لأملأن جهنم منكم أجمعين وقال تعالى ولقد خلقنا الإنسان من سلالة من طين ثم جعلناه نطفة في قرار مكين ثم خلقنا النطفة علقة فخلقنا العلقة مضغة فخلقنا المضغة عظاما فكسونا العظام لحما ثم أنشأناه خلقا آخر فتبارك الله أحسن الخالقين وقال تعالى ولقد خلقنا السماوات والأرض وما بينهما في ستة أيام وما مسنا من لغوب وقال تعالى ولقد خلقنا السماوات والأرض وما بينهما لاعبين ما خلقناهما إلا بالحق ولكن أكثرهم لا يعلمون وقال تعالى ولقد خلقنا السماوات والأرض وما بينهما في ستة أيام وما مسنا من لغوب فاصبر على ما يقولون وسبح بحمد ربك قبل طلوع الشمس وقبل غروبها ومن الليل فسبحه وأدبار السجود واستمع يوم ينادي المنادي من مكان قريب يوم يسمعون الصيحة بالحق ذلك يوم الخروج إنا نحن نحيي ونميت وإلينا المصير يوم تشقق الأرض عنهم سراعا ذلك حشر علينا يسير نحن أعلم بما يقولون وما أنت عليهم بجبار فذكر بالقرآن من يخاف وعيد وقال تعالى ولقد خلقنا السماوات والأرض وما بينهما في ستة أيام وما مسنا من لغوب فاصبر على ما يقولون وسبح بحمد ربك قبل طلوع الشمس وقبل غروبها ومن الليل فسبحه وأدبار السجود واستمع يوم ينادي المنادي من مكان قريب يوم يسمعون الصيحة بالحق ذلك يوم الخروج إنا نحن نحيي ونميت وإلينا المصير يوم تشقق الأرض عنهم سراعا ذلك حشر علينا يسير نحن أعلم بما يقولون وما أنت عليهم بجبار فذكر بالقرآن من يخاف وعيد

ششادسہ

ہوسہ۔ ہوہا۔ ہوہا۔ ہوہا

ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ಶ್ರೀ ಲಕ್ಷ್ಮೀನರಸಿಂಹಸ್ವಾಮಿ ದೇವಸ್ಥಾನ ಕಟ್ಟಡ ಮತ್ತು ಇತರ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅಂದಾಜು ಪಟ್ಟಿ.

ಕ್ರ.ಸಂ. ಕೆಲಸದ ವಿವರ. ಅಳತೆ. ಪ್ರಮಾಣ. ದರ. ಮೊತ್ತ.

೧ ಗರ್ಭಗುಡಿಯ ಕಲ್ಲಿನ ಗೋಡೆ ಕಟ್ಟುವುದು. ಘ.ಮೀ. ೪೨.೦೦ ೩೫೦.೦೦ ೧೪೭೦೦.೦೦

೨ ಮುಖಮಂಟಪದ ಕಲ್ಲಿನ ಗೋಡೆ ಕಟ್ಟುವುದು. ಘ.ಮೀ. ೨೮.೫೦ ೩೫೦.೦೦ ೯೯೭೫.೦೦

೩ ಪ್ರಾಕಾರದ ಕಲ್ಲಿನ ಗೋಡೆ ಕಟ್ಟುವುದು. ಘ.ಮೀ. ೬೦.೦೦ ೩೫೦.೦೦ ೨೧೦೦೦.೦೦

೪ ಕಲ್ಲಿನ ಕಂಬಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು. ಸಂ. ೧೬.೦೦ ೮೫೦.೦೦ ೧೩೬೦೦.೦೦

೫ ಕಲ್ಲಿನ ಚಪ್ಪಡಿ ಹಾಸುವುದು. ಚ.ಮೀ. ೫೫.೦೦ ೪೨೦.೦೦ ೨೩೧೦೦.೦೦

೬ ಕಲ್ಲಿನ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದು. ಮೆಟ್ಟಿಲು. ೧೨.೦೦ ೬೫೦.೦೦ ೭೮೦೦.೦೦

೭ ಕಲ್ಲಿನ ಕಮಾನು ನಿರ್ಮಾಣ. ಸಂ. ೪.೦೦ ೧೨೦೦.೦೦ ೪೮೦೦.೦೦

೮ ಮರದ ಬಾಗಿಲು ಚೌಕಟ್ಟು ಮತ್ತು ಕದ ಅಳವಡಿಸುವುದು. ಸಂ. ೩.೦೦ ೨೨೦೦.೦೦ ೬೬೦೦.೦೦

೯ ಕಬ್ಬಿಣದ ಗ್ರಿಲ್ ಜಾಲರಿ ಅಳವಡಿಸುವುದು. ಚ.ಮೀ. ೧೮.೦೦ ೯೫೦.೦೦ ೧೭೧೦೦.೦೦

೧೦ ಸುಣ್ಣದ ಪ್ಲಾಸ್ಟರಿಂಗ್ ಮಾಡುವುದು. ಚ.ಮೀ. ೧೨೦.೦೦ ೧೮೦.೦೦ ೨೧೬೦೦.೦೦

೧೧ ಬಣ್ಣ ಬಳಿಯುವುದು. ಚ.ಮೀ. ೧೨೦.೦೦ ೭೫.೦೦ ೯೦೦೦.೦೦

೧೨ ಮಳೆನೀರು ಹರಿಯುವ ಪೈಪು ಅಳವಡಿಸುವುದು. ಮೀ. ೨೪.೦೦ ೩೨೦.೦೦ ೭೬೮೦.೦೦

೧೩ ಕಲ್ಲಿನ ಕೆತ್ತನೆ ಕೆಲಸ. ಸಂ. ೨.೦೦ ೪೫೦೦.೦೦ ೯೦೦೦.೦೦

೧೪ ಮಣ್ಣು ಅಗೆದು ಸಾಗಿಸುವುದು. ಘ.ಮೀ. ೧೫೦.೦೦ ೧೨೦.೦೦ ೧೮೦೦೦.೦೦

೧೫ ಹಳೆಯ ಕಲ್ಲು ಒಡೆದು ತೆಗೆಯುವುದು. ಘ.ಮೀ. ೩೦.೦೦ ೨೫೦.೦೦ ೭೫೦೦.೦೦

ಒಟ್ಟು ಅಂದಾಜು ಮೊತ್ತ ರೂ. ೨೪೭೦೦೦.೦೦

ستاره‌ی بزرگ سفید است که در این
ستاره‌شناسی به کار می‌رود. این ستاره
در آسمان شب بسیار درخشان است و
اندازه‌ی آن حدود ۰٫۷ برابر خورشید است.
این ستاره در فاصله‌ی ۱۱ سال نوری از
زمین قرار دارد و دمای سطح آن حدود
۹۰۰۰ درجه‌ی کلوین است. این ستاره
در صورت فلکی ثور قرار دارد و
درخشندگی آن ۱۰۰ برابر خورشید است.

ااو حسو حرّ ااو ااسااحصو ـسم
حصو ااسو حصو ااسااحصو ـسم ااو
ـسم ٠ـسحسـ٠ـسحسـ٠ـسحسـ٠ـسحسـ ::
حسح ٠ـسحسـ٠حرّ٠ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ
حسحرّحسو ٠ـسحسـ٠حرّ٠ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ ::
ـسم ااو ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ
حسح٠ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ
ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ٠حسح
ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ٠حسح ::
ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ٠حسح
ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ٠حسح
ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ٠حسح
ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ٠حسح٠ـسحسـ٠حسح

مشاتیخ

[illegible]

ﻣﺎﺭﺍﺑﺎﺩ ﺩﺭﻣﻴﺎﻥ ﺩﻭ ﺭﻭﺩﺧﺎﻧﻪ ﺍﺳﺖ ﻭ ﺩﺭ ﻫﺮ ﺭﻭﺩﺧﺎﻧﻪ
ﺳﻪ ﺩﻫﺎﻧﻪ ﺁﺏ ﺍﺳﺖ ﻭ ﺩﺭ ﻫﺮ ﺩﻫﺎﻧﻪ ﺳﻪ ﺁﺳﻴﺎ ﺁﺏ ﺍﺳﺖ
ﻭ ﺩﺭ ﻫﺮ ﺁﺳﻴﺎ ﺳﻪ ﺩﻭﻟﺎﺏ ﺁﺏ ﺍﺳﺖ ﻭ ﺩﺭ ﻫﺮ ﺩﻭﻟﺎﺏ

ہساد شش

[illegible]

ﻣﺎﺭﺍ ﺍﻳﻦ ﺍﻟﻤﺴﻤﻰ ﺑﻤﻮﻟﻮﺩ ﺍﻟﻤﺴﻌﻮﺩ ﻭﻫﻮ ﺍﻟ

ولا يسلم عليه ولا يرد عليه السلام
ولا يعطس ولا يتثاءب ولا يبصق
ولا يتنحنح ولا يضحك ولا يتبسم
ولا يلتفت ولا يحدث نفسه ولا
يعبث بيده ولا برجله ولا يقلب
الحصى ولا يخط في الأرض ولا
يعد الآي ولا يقرأ في موضع
النجاسة ولا يقرأ في الحمام
ولا في الخلاء ولا في المقبرة
ولا في الطريق ولا في الحش
ولا في الحمام ولا في الخلاء
ولا في المقبرة ولا في الطريق
ولا في الحش ولا في الحمام
ولا في الخلاء ولا في المقبرة
ولا في الطريق ولا في الحش

هو

بنام ایزد دادگر

آغاز کتاب صد در هودهشن باد

این کتابیست ارشایست و ناشایست که از
دین به مازدیسنان پیرون آورده اند که وا
هرکس را دانستن این بکار داشتن یکساعت
نشاید که ازین خالی باشند که چون خالی باشند
هریک را گناه درو بسیار رسد چون بجای
آوردند مزدهای عظیم باشد و درین وقت
من دین بنده بهمن پایدار از کتاب موبدان
موبد ایرانشاه بن ایزدیار بن تشتر یار بن آذرباد
تا هرکه خواند و بکار فرماید مزدی بروان ایشان
رساند و اینقدر که نوشته آمد گرفه دانند بهرکدام

بزرگتر هرکسی کمتر ازین نشاید دانستن و اگر زیادت
بود شاید اما اگر ازین کمتر بود نشاید دانستن سپاس و
نعمت ایزد به افزونی را بجای آورده بود
تا ایزد تعالی اورا بجایگاه نیکان رشوان رساند
دیگر لطف و کرم اورمزد درین پیداست که ما را
بیافرید با آلت تمام و هیچ چیز از ما دریغ
نداشت هرچه بکار بایست ما را بداد و برسزای
همه مهتری کاشت و این خرد است تا این آلتها را
بکار میدارند و درود ایزد تعالی بروان اوپژه
زراتشت سفنتمان و دین آگاهان و پاکان و نیکان
و بر روان آنکسی که هرکاری که کند بدستوری
خرد کند در اول اینکه می بیند بدین
زراتشت استوان و نیکان باشند و گمانی در دل
نیاورند و حقیقتی به اعتقاد کنند که دین راست و درست
که اورمزد بخلق فرستاده است که زراتشت آورده است

اینست که من دارم چو هر گاه مردم چنین باشند
و هیچ شکی و گمانی در دل نیاورند هر کاری و کرفه از
روزگار زرانشت کرده اند و هر چه پس ازین بکنند و
تا رستاخیز نکنند آنکس هم بهره باشد چون روان بشب
چهارم بسر چینود پول رسد مهر ایزد و رشن ایزد حساب
و شمار او بکنند اگر چو کرفه مزد کمتر مایه کرده باشد
هر کار و کرفه که از بهر بهدینان یزدان در هفت
کشور زمین کرده باشند اورا هم بهره کنند تا سنک
کرفه بر سنک گناه زیادت شود روان او به بهشت
روشن و جایگاه اشوان و نیک کردار آن برسد
چو اندر دین پیدا است که هر که هر کار و کرفه که کند
یعنی اندیشه چنان کند که داند که این اعتقاد که من
دارم بهتر است یا دیگر اعتقادها پس آن هر گاه کرفه
کند هیچ بروان او نرسد پس اول چیزی بهتر ازان
نباشد بدین اورمزد و زرانشت سفنتمان پیکان باشند

پشک وشبهه تا از عذاب دوزخ و دیوان اهرمن
رسته باشند پس نیک خود آگاه باشند اعتقاد
خویش درست یقین پشک درراه یزدان و دین
زراتشت بدارید ایدون باد **دردوم** اینکه جهد
میباید کردن تا هیچ گناهی نکنند اگرچه گناهی خرد و
اندک مایه نگفتن که این اندک مایه پس زیادت گناهی
نباشد چو اندر دین پید است که از چند انکه بسنگ یکتا
موی مژه چشم گناه بیشتر ازکوه باشد روان آنکس
بدوزخ رسد و اگرچند انکه گفتم کوه بیشتر باشد باید
پرهیختن جهد باید کردن تا گناه نکنند گرفه بکنند تا
روان خویش شادان بود بمینو **درسیوم**
اینکه مردم می باید که بخویشکاری مشغول باشند
و ازپس کار خویش باشند چو اندر دین پید است
که هرکس که بکار خویش و عمل صلاح مشغول باشد اگر
درمیان آن کار رنجی و دشواری بدو رسد بدان جهان

باهر یکی را دوعوض یابد اگر بفساد مشغول باشد درمیان
آن کار رنجی وزیانی بدو رسد دران جهان نیز عقوبت
و پادفراه باشدش مثلا اگر کسی بخویشکاری شغل خویش
می شود و در راه دزد بروی افتد و قماشه که دارد
ببرند یا جایکائی بکشندش بمیهوان آن قماشه و
خواسته را یکی چهار چندوی کرفه و مزد باشدش و
پاداش باز دهند اگر گناهی کرده باشد از وی
پاک شود و سزای آن بهشت یابد و اگر کاری
باطل میشود در راه دزد بروی افتد و هر قماشه
که دارد بستاند یا کشته شود چون بدان جهان
رسد هر قماشه که ازان وی ببرده باشد همچنان
باشد که او از کسی ببرده باشد و دیگر باره
بقیمت آن قماشه پادفراه عقوبت دهندش
اگر کشته شود همچنان باشد که او کسی بکشته
باشد جزای او در دوزخ باشد و پادفراه

گران مانند آن که کسی بکشد تا رستاخیز در
دوزخ بود **در چهارم** اینکه هیچکس را نباید که
از رحمت آمرزیداری ایزد ناامید بود و دل
بدان نهد که مرا گناهی بسیار است به بهشت
نتوانم رسیدن چو باشد که کاری و کرفه اندک مایه
کرده باشد و بدان مایه ایزد عزوجل بروی
رحمت کند و به بهشت رساندش چو در دین
پیداست که یکبار نخست زراتشت سفنمان بهم پرسی
ایزد بود و مردی را دید که همه تن او در
دوزخ بود و یک پای راست او برون
بود و زراتشت اسفنمان از ایزد تعالی
پرسید که این چه مردست و که بوده است
دادار اورمزد گفت که این پادشاهی بود دو
و برسه پاره شهر پادشاهی داشت بسیار
سال از پادشاهی میراند و هرگز هیچ کار نیک

نکرد همیشه بیداد و ستمکاری مشغول بود و مردمان
ازدست او در رنج و بلا و دشواری بود
پس یکروز میگذشت و جایگاهی فراز رسید
کوسفندی بسته بود و پارهٔ گیا آنجا نهاده
بود و آن پادشاه پای راست دران گیاه
زد و پیش گوسفند افکند اکنون بدان
پاداش آن یکپای او از دوزخ بیرون است
و دیگر همه تن او در دوزخ است پس اگرچه
کسی بسیار گناه جسته باشد هم از بهشت نا
امید نباید بودن آنچ طاقت دارند بباید کوشیدن
و کرفه کردن و بدان گناهها پرهیز کردن که ایزد
آمرزگار است درخیم اینکه همه بهدینان
باید که جهدی عظیم کنند و تخشش نمایند و پشت
کنند و نوزود شوند چه در دین ما هیچ گرفه بزرگوار
تر ازین نیست چو در دین پیداست که اگر چه

بسیار کار و کرفه کرده باشند و نوزودی نکرده
باشند بگرو تمان نتوانند رسیدن به هیچ حال و اگر
آن باشد که بدست خویش نوزود نتوانند کرد پس
ناچار میباید کردن که گیتی خرید بفرمایند پیشتن
چه همچنان باشد که بدست خویش نوزودی کرده
باشد و مرد و زن هردو درین کرفه یکسانند
ونشاید که این کار سست فرو گذارند چه سر
کرفهٔ دین اینست چه دردین پیداست که آنروز
که نوزودی یا گیتی خرید می یزند سه بار آنکس
به بهشت برند و جایگاه او بدو نمایند و بروی
نثار کنند و باز گیتی آورند و تفسیر کاهان آنست
که یعنی جایگاه خویش آنروز به بهشت بدید
آورده باشند و اگرنه نوزودی بکنند یا گیتی خرید
بفرمایند همچنان باشد که مردی غریب که بشهری
فراز رسد یا جایگاهی نیابد که آنجا فرود آید اگرچه

شهری خوش باشد او در رنج بود پس هیچ گرفه
جایگاه خویش بدست نشاید آوردن بجز کردن
یشت و نوزودی گرفه کردن یا فرمایند که بکنند از
بهر روان خویش در ششم اینکه این گرفه بکنند
از روان خویش مزدهای عظیم ستانند و اگر نکنند بسر چنود
پول پادفراه گران باشد یکی کهنبار کردن است
دوم فرورد یکان یشتن سیم روان پدران
و مادران و دیگر خویشاوندان که حق بدو دارند
چهارم هر روز سه بار خورشید نیایش کردن
است و پنجم هر ماه سه بار ماه نیایش کردن
است یکبار که نو شود و یکبار که شب چهاردهم
باشد و یکبار که باریک شود که نا بدیدار خواهد
شدن و ششم هر سال یکبار رفتون یشتن
است و اگر ندانند یشتن بفرمودن تا از بهر
وی بیزند این شش چیز همه کس فریضه است

وهیچ نه ازانست که اگر وقت خویش در گذرد
درشاید یستن یا اگر آن باشد که یکبار در گذرد این بار
دیگر دو چندان بکنند بتو جبش آن نشود یا گناه
گذارش آنرا سودی دارد چو این هر شش
گناه پول خوانند یعنی هرکس که ازین گرفها
باز مانده باشد بسر چنود پول پادفراه آن
بدو رسد و بهیچ گرفه بجایگاه این بنه ایستد
که اورا از عقوبت پادفراه برماند پس جهد
باید کردن تا هریک بوقت خویش بکنند و
سست فرو نگذارند و چو هرگاه که این جمله
بجایگاه آورند مزد و ثوابی عظیم باشد بمینوان
بهریک گرفها پاداش بسیار یابند در هفتم
اینکه چون عطسه فراز آید یک یتاهی ویریو
یک اشم وئی بباید گفتن زیرا که در تن ما
درجی و پتیارهٔ هست که پیوسته بامردم میکوشد

"ا علتی و بیماری بر مردم مستولی کند و در تن ما آتشی
هست که اورا اجل خوانند و بتازی طبیعت خوانند و
آتش عزیزی نیز خوانند با درج پیوسته کارزار و
کوشش میکند و اورا از تن باز میدارد و چون این
آتش بران درج چیره شود اورا به هزیمت بکند
عطسه از بهر آن آید که اورا از تن بیرون میراند
و عطسه چون فراز آید می باید که یک یتا اهی
ویریو و یک اشم وهی بخواند و آن آتش
را دعا کردن که دیر گاه بمان و باقی باش تا
این درج از تن ما شکسته میداری و چون
عطسه بشنود هم این معنی بخوانند و آفرین مینو
بکویند تا آن درج بر تن چیره نشود درهشتم
اینکه دین به دستوران باید داشتن و یکرمان
سر از فرمان دستوران بیرون نیاوردن همه
کرفها بخشنودی و رضاء دستوران دین بباید

کردن

کردن هرچه دستوران بفرمایند فرمان دار آن
باید بودن چه اندر دین پیداست که اگر کسی چندانی
گرفه بکند که بقدر برگ درختان و قطرهٔ باران و
ریگ بیابان باشد و نه برضاء دستوری دستوران
کند و ده یک دستوران مُدّ و خشنودی
ایشان بجویند آن گرفه هیچ بروان او نرسد گرفه که
کرده بود گناه ازین او نرود و هیچ سودش ازان
مزدها و گرفها نباشد تا زنده باشد اورا اشو
نشاید خواندن چو بمیرد به بهشت نرسد و هیچ
امشاسپند بنزدیک روان او نشود اورا از
دست اهرمن و دیوان رها نکنند و از دوزخ
رهائی نیابد چه کار گرفه آن وقت بروان
رسد که بدستوری دستوران و دین اگاهان
ده یک ایشان ازمیان بدهند خشنودی ایشان
بجویند **دربهم** اینکه [illegible] کردن مواجبی

مجری بلغ حرام

سخت عظیم بباید پرهیختن چه سر همه گناهها اینست
وازین بتر هیچ گناه دردین نکفته است ومرکزان
بحقیقت ایشان راشاید خواندن واگر بریشانها
رسد وایشان را درمیان آن گناه پیند هردورا
نیست کند یا سر ببرد یا شکم بدرد وهیچ گناه نباشد
وکس بی دستوری دستوران وفرمان پادشاه نشاید
کشتن بجز غلامباره ومواجر چو هرجایگاه که ایشانرا
بران گناه پیند کشتن برایشان واجب است
چو اندر دین پید است که غلامباره با اهرمن مقابل است
با افراسیاب وباضحاک وتور برادروش که
زراتشت کشت وبا ملکوس که خواهد بودن و با
ازاسرور که در روزکار سام نریمان بود راست است
چندانش گناه باشد که ایشان راست واو همچندان
هست وچه که چندین سالها از همه گناهها بگرده اند
وچه آنکس که غلام بارکی کند ودردین میگوید

که آن

که آن کند تا بگروثمان میرسد و همه امشاسفندان
ازان رنج و دشواری میرسد و دستوران
گویند که آنکس که آنکار میکند خود نیست شود و
هیچ گناه بتر ازین نیست و هر دو یکسانند هم آنکس
که میکند و هم آنکس که میدهد و این دو ناکس از
دوزخ رهائی نیابند و به آب و آتش و همه فره وهران
اشو هر چه ایزد بیافریده است رنج و دشواری
میرسد و به بهشت نرسند چو آنگاه که این کار
باطل میکنند اورمزد و امشاسفندان دشواری
میرسد و چون بازنان کنند همچنان باشد که غلام
باری کرده هر دو یکسانست دردهم اینکه
همه بهدینان زنان و مردان هر که اورا پانزده
سال باشد واجبست نوزود کردن و کشتی داشتن
و چون کشتی کمربندکی و فرمان برداری طاعت
داشتن و نشان آنست که کمربندکی برمیان دارد

اول کشتی داشتن جمشید بدید آورد و همه دیو و
درج که او نیست گردانید همه بجوره کشتی داشتن
بود و هرکس که کشتی برمیان بست از نیمهٔ اهرمن
بیرون آمد و در نیمهٔ اورمزدی رفت و تا کشتی بر
میان بسته دارد هر کار و گرفه در هفت کشور
زمین کنند او هم بهر و هم نصیب ایشان باشد
و مانند آنست که با ایشان بهازور اشو میکنند
و این کشتی داشتن از بهر آن نهاده است
که مثلا آنکس که اکنون به ایران ویج یا به
کنکدز یا به کشمیر یا به ورجمکرد گرفه میکنند ما با او
هازور و اشو نمیتوانیم کردن پس ایشانرا
که کشتی بسته است و کشتی دارند آن گرفها که
ایشان میکنند و همادین که ایشان می یزند آنکس
که کشتی دارد هم چنانست که بدست خویش میکند
چون کشتی ندارند آن هیچ گرفه دیگر بدو نمیرسد

اورا نباشند و میباید که مردم بهیچ حال کشتی
از میان باز نکنند تا پوسته کرفه همدینان
بدو میرسد ازان بهتر چه باشد که شخصی
بکار خویش مشغول باشد و نونو کرفه که
دیگران کنند بدو رسد از بهر کشتی داشتن
که بر میان دارد و آن چهار کره که کشتی میزنند
اوستا چهار کواهی میدهد اول بهتی و
یکانکی و پاکی دلی همتای ایزد عزوجل و دوم
کره معنی آنست که کواهی میدهد بهستی
دین به مازدیسنان که کفتار یزدانست
بی هیچ شکی و شبهتی سیم کره برمیزند کواهی
میدهد بر پیغمبری زراتشت سفشمان چهارم کره
آنست که اقرار می آورد و کواهی میدهد و ها
می پذیرد که نیکی کویم و نیکی اندیشم و از همه
بدیها دور باشم و دین برکزیده اینست

که من دارم و هرگز ازین دین برنگردم هرگاه
که اسفندارمد امشاسفند برشاه منوچهر دیداری
شد آن چنان دید که کشتی بستن پندیعنی چشمه
چشمه برمیان بسته بود وهمچنین امشاسفندان چون
برزر اتشت پیدا شدند همه کشتی بسته داشتند
وفرق میان ایران وانیران آنست که ایران
کشتی بسته دارند وانیران ندارند واشوان دین
کشتی داشتن دریازدهم اینکه آتش که در
خانه بود نیکو نگاه دارند ونگذاشتن تا بمیرد
وچیز پلید رمین به آتش نسوختن وازسه کام زن
دشتان به پهریختن چه هرگاه که آتشی که درخانه باشد
نیکو نگاه دارند هر آتش که درهفت کشور زمین است
ازو خشنود باشد وچون آیفت خواستاری
کند حاجت که خواهد زود روا شود وهرگاه که
آتش که درخانه باشد نیکو نگاه ندارند وست

فرو گذارند

فرو گذارند تا بمیرد هر آتش که در هفت کشور
زمین باشد از آنکس آزار کیرد و آفت خواستاری
حاجت که خواهد نیابد و اگر کسی آتش که در
خانه باشد نیکو به نپرهیزد مثلا اگر او صد دینار باش
آدر شب فرستند هیچ پذیرفته نباشد و آن گناه
از بُن وی نشود چو در دین پیدا است که دادار
اورمزد پادشائی در بهشت به ارد بهشت امشاسپند
داده است و گفته است که هر که تو از وی خشنود
نباشی ویرا در بهشت رها مکن و این نیز در دین
پیدا است که هر گاه که آتش نیکو نگاه ندارند
زنان کم آبستن شوند و فرزند نرینه کم بماند
مردان را نزدیک پادشاهان حرمت و
قولش کمتر باشد و هر آتش که در خانه بمیرد
سه درم و دو دنگ بجز استهٔ آن خانه زیان
باشد یا از خانه بشود یا از جایگائی که چیزی

بدو خواهد رسیدن این مبلغ کمتر رسد در

دوازدهم اینکه کسی که فرمان یابد هر چند که

بتواند کردن جامه کمتر پلید باید کردن و در کفن

وی الا چیزی گذشته که بکاری باز نیاید و اگر

نه چیز نیک در تن مرده نباید کردن و در زند

وندیداد گوید که اگر چند انکه زنی بیکبار ها دوکی

کند در تن مرده بگذاشته باشد بجز از آنکه

ناگزیر باشد هر او تائی بدان جهان باری سیاه

باشد در جگر آنکس آویزد که آن جامه

فضله بگذاشته باشد و به بهشت نرسد هم آن خصم

آنکس باشد و در دامن او آویزد و گوید این

جامه که در تن من کرد بر درون شب چهارم

بایستی نهادن تا مرا هم ازان سودی بودی

نه آنکه در تن من کردی بخورد خرستران

شد و پوسته مرا ازان هیچ منفعت و راحت

نبود

نبود و ازان پس پشیمانیها خورد و رنج و باد فراه
کشیدن احتیاتی تمام میباید کردن و هر چند که بتوانند
کردن کمتر اکار کردن چند انکه بتوانند ازپس
نسا بباید رفتن چو هر گاه که ازپس نسا بشوند
هر کامی تیرست استیر کرفه باشد و هر استیری
چهار درمنک چنانکه هزار و دویست درمنک
کرفه باشد پس فریضه باید کوشیدن تا انچه توانند
بجای آورند تا رستاخیز عذاب کمتر باشد در
سیزدهم اینکه روان پدران و مادران نیکو باید
داشتن و چون روزکار ایشان باشد اکر ماه باشد
اکر سال چند انکه طاقت باشد باید فرمودن و درون
دمیزد و آفرینکان بکردن چو دردین پید است
که هر کاه که روزکار ایشان باشد نه هزار و نهصد
ونود و نه فره وهر اشو باخویشتن بیاورد
وبخانهٔ خویشتن برند مانند انکس که ازجائی

بخانه شود و قومی بخویشتن بمهمانی برد و چون درون
ومیزد و آفرینگان کویند جمله خرم شوند و شادی کنند
و آفرین کنند آن خانه را و آن کدخدایان و
کدبونویان و فرزندان که دران خانه باشند
همه را آفرین کنند و بانشاط و خرمی از آنجا
بیایند و اکر درون ومیزد و آفرینگان نکویند از
وقت روز شدن از بامداد تا وقت روز
هم آنجا بمانند و امید میدارند که مکر مارا بیاد
آورند و اکر آن باشد که درون ومیزد و
آفرینگان نکویند وقت روز شدن از آنجا بر
کردند همچو تیر پرتاوی بر بالا شوند بکویند که
ای دادار اورمزد وه افزونی ایشانرا
نمیدانند که ایشانرا نیز همچو ما بدین جهان می باید
آمدن وکس را بدان جهان به نکذارند و او
نیز به درون ومیزد و آفرینگان حاجت باشد

نه آنکه ما را بدان حاجتی هست ولیکن روزگار
ما را نگاه داشتی مانیز کونه کونه بلاها و محنتها
که به ایشان خواستی رسیدن نگاه داشتمانی
ونگذاشتمانی که به ایشان رسید ولیکن چون
روزگار ما نگاه ندارند مانیز بیاری این خانه
نتوانیم رسیدن و بدین مایه بکویند و بجایگاه
خویش بازشوند ونفرین کنند بدان خانه و هر که
بدان خانه باشد پس جهدی تمامتر میباید کردن
از بهر روان نیاکان پدران و مادران و
خویشاوندان و هرکس که حقی بدیشان دارد
تا خشنود باشند و آفرین کنند ونفرین نکنند

در چهاردهم اینکه چون ناخن به چینند در کاغذی
باید کردن و اج سروش کرفتن و سه پتائی
ویریو نخواندن و بهر پتاهی ویریو کشتی کرد
برکرد آن برکشیدن پتتی مره غه تا سرخواندن

واج باز گفتن ویتا اهی ویریو که واج نخواهند گفتن
بهریک قدری خاک بسر ناخن چپین بر باید گرفتن
و درمیان ناخن کردن و به پهریختن و اگر
پیتی مره غه ندانند واج سروش گرفتن
یتا اهی ویریو سه کش کرد برگرد در کشیدن
و واج بگفتن و بدشت بردن و بجاهی که کشته
نباشد بنهادن که ایزد تعالی مرغی بیافریده
است اورا اشو زشت خوانند به آواز
مردمان اشو خوانند بهمن مرغ نیز خوانند
و ناخن خورد البته نشاید که نه افسوده بگذارند
که بصلاح دیوان میشود در حالت جادوئی
بتوانند کردن و اگر افسوده باشند جادوی
که کنند کارگر نباشد و در خانه نشاید گذاشتن
بزودی بکوه و دشت باید بردن چو اگر
درمیان خوردنی افتد و کسی که بخورد

ازان بیماری و درد باریکی برهم باشد پس
می باید که درین باب تقصیر نکند نیکو به پرهیز
که نا مانده است **در پانزدهم** اینکه هر چیز
که به بیند که به چشم نیکو آید نام ایزد بباید
گفتن چو اگر نام ایزد نه برند آن چیز را زیانی
رسد و آنکس گناه کار باشد **در شانزدهم**
اینکه هرگاه زن آبستن شود در خانه جهد
باید کردن که تا پیوسته آن خانه آتش باشد
و نیکو نگاه باید داشتن و چون فرزند از مادر
جدا شود سه شبانروز چراغ باید که
میسوزد و یا آتش می افروزند تا دیوان و
درجان گزندی و زیانی و فسادی نکنند
چون سخت نازک می باید که آن سه روز که فرزند
زاده باشد و درین پیدا است که چون
زرتشت سفنتمان از مادر جدا شد سه

شب دیوی با صد و پنجاه دیو بیامدی تا زرا
تشت
را هلاک کند چون روشنایی آتش بدیدندی
بگریختند و گزندی و زیانی نتوانند کردن و
تا چهل روز بر آمدن فرزند تنها رها نباید کردن
و مادر را نشاید که پای برهنه بر آستان
سرای نهد و کوه بچشم نیند که گویند بدشتان
زیان باشد چون چنین است پس نیکو خود را
نگاه باید داشتن در هفتم هم اینکه از جامه
خواب برخیزند هم آنجا یگاه کشتی باز باید
افزودن و کامی بی کشتی که نه افزوده باشند
نباید نهادن چه اندر دین پید است که کامی
که بی کشتی فراز نهند فرمانی گناه باشد و بچهار
کام تنا فوری گناه باشد که هزار و دویست
درمنگ باشد پس خویشتن ازین همه گناهان
نگاه باید داشتن و کشتی بر سر افزودن

و بی کشتی نباید بودن **در هجدهم** اینکه چون خلال
تراشند یا چوبی که در دندان کنند و بنگنند نباید
افگند چه اگر زن آبستن پای بران نهد بیم باشد
که بچه بزیان آورد **در نوزدهم** اینکه مردمان جهد
می باید کردن تا بجوانی و برنائی زن بکنند و
فرزندان را نیز و زنان را همچنین بشوهر کردن
و بخشش تمام باید کرد چو اندر دین پید است
که هر کار کرفه که فرزند کنند مادر و پدر همچنان
باشد که بدست خویش کرده باشند معنی پورپوست
یعنی بدین پول بدان جهان نشاید گذشتن و تا
رستاخیز هرچه بر فرزند بر فرزندان آنگس کنند هم
بهر و هم نصیب یکدیگ باشند و اگر کسی که فرزند نبود
بریده پول باشد یعنی که راه آن جهان بریده
باشد و بدان جهان بریده باشد و بدان جهان
نتواند رسیدن و بر سر چنود پول گذر نشاید کردن

اگرچه بسیار کار و کرفه کرده باشد برچنود پول
گذر نتواند کردن و حساب و شمار او نکنند
هر اشاسفندی که آنجا فراز رسند اول این سخن
گویند و پرسند که بدان جهان عوض خویش بدید
آورده یا نه و چون نیاورده باشد بزودی بگذرند
و هیچ دیگر نگویند و روان او با درد و غم و حسرت
همچنان موقوف بماند چنانکه کسی در بیابان که سیم
درد باشد و شهری خوش بدان نزدیک بود و
رودی آب در پیش بود که بدان رود گذار
ناپدید کردن و پولی باشد میان در افتاده
باشد و آنکس بدان جانب پول بماند با ترس
و بیم و این شهریران سوی رودی می بیند و همه
دل و اندیشه اش آنجا باشد از جهت پول که
در افتاده بود بدان شهر نتواند رسیدن
و همیشه دران حسرت باشد و اگر کسانی که

ازان سوی پول باشند و بنزدیک باشد زنهار
میخواهند و خواهش ولابه وزاری میکنند هیچکس
بفریاد وی نرسند و روان همچنان می باشد که
بی فرزند ازین جهان بشود پس دادار اورمزد به
بخشاید پس اگر کسی باشد اورا از علتی یا از
برهنش آسمانی یعنی که در طالعش فرزندش
روزی نباشد و فرزند نیاورد اورا بفرمایند تا
کسی روان دوست را به ستری خویش بگمارند
و به فرزندی خود بپذیرند چه هر گاه که کسی را
بگماشت آنکس را بجایگاه فرزند خویش بایستد
واگر کسی ازین جهان بگذرد و اورا فرزند نبود
برخویشاوندان آنکس و دستوران و موبدان
واجب است که ستر او بگمارند و کسی از بهر
وی بدید آورند تا روان اورا ازان عذاب
برهد و هر گاه که مردم او خویشاوندان این

تیمار بنه برند روان او همچنین بریده پول بگذارند
چون بدان جهان روند روان آنکس در ایشان
آویزند و گوید که من چیزی که بر من چندین سالها
اندوخته بودم و رنج برده بودم بشما بگذاشتم
و شما بی رنجی بدان چیز برده بودم و تو بر گرفتی
در خرج و نفقهٔ خویش کردی و شفقت بر روان من
نبردی هم چنین من اینجا موقوف بانده ام و شما
را نگذارم که به چندود پول گذر کنی تا داد من
بدهی پس رشن ایزد و مهر ایزد شمار او
بکنند و هر چه آنکسان قماشهٔ او بر گرفته باشند
و بخرج کرده بهر یکدینار چهار دینار باز ستانند
بران جهان زر و سیم نباشد گرفهٔ که ایشان
کرده باشند از روان ایشان باز گیرند
و بدین روان دهند ولیکن تا ستر به نگارند بر
چندود پول نتوانند گذشتن و بجایگاه خویش نتوانند

رسیدن پس برخویشاوندان هیچکار و کرفه ازبهر
روان خویش نزدیکی خواهند کردن ازین فریضه
ترنیست چو هرگاه که استر آنکس بنه نشانند وکسی
بکارند چندان کرفه بود مردی اشو راکه مرده
باشد زنده بازکرده باشند درپیشم اینکه
برزیگری کردن مانند آنست که کسی نیرشن یزدان
میکند هردو هم کرفه یکدیگر اند بدین مایه از
برزیگری کردن بهتر هیچ کاری دیگر نیست
حرمت برزیگران نیکو باید داشتن چو دردین
پیداست که هرکس که درختی بازنشانند تا آن
دارو درخت برجایگاه باشد هرکس که بران درخت
میوه خورد از خوردن کار و کرفه کنند آنکس که
درخت نشانده یا فرموده که بازنشانده نو نو
روان او راحت و آسانی میرسدش و غله
هم چنین باشد زیراکه هرکس که ازان گندم بخورد

وبدان سیری کرفه که کند آنکس که درخت خورد نی
وطعام که کشته و رنج برده باشد همچنان باشد
که بدست خویش کرده است وخرداد وامرداد اشا
سفند را شناسیده بود و ویزشن ایشان کرده
باشد زیرا که جان مردم از خوردن است وهرکس
که چیزی نخورد بمیرد پس جان مردم بعد از خدای
تعالی از برزیگرانست پس آنکس که جان مردم را
از کشتن وفعل او باشد عزیز کسی باشد پس حرمت
ایشان داشتن فریضه است درپیست و یکم
اینکه بر همه بهدینان فریضه است جهد باید
کردن تا پیوسته چیزی وخوردنی به بهدینان و
مردمان نیکوکاران دهند تا خورند که دردین
گوید که چون کسی را چیزی ها دهی تا بخورد و هر
کاری وکرفه که او دران سیری کند و آنکس که
آن نان وخوردنی بدو داده باشد همچنانست

که بدست خویش کرده باشد و اگر گناه کند این
کس بیگناه بود اگر مثلا آبی بکسی دهی تا باز
خورد هر گرفه که او تا تشنه شدن آنکس که
آب بدو داده باشد هم نصیب او بود که آب
بدو داده باشد **در بیت دویم** اینکه چون نان
خورند واجبها باید گرفتن خاصه اندر آفرینگان
چه اندر دین پیداست که چون میزدو آفرینگان
خواهند گفتن همه کس بواج باشد چو در میزدی
که نشسته باشد هر مردی را فریشته بردست
راست ایستاده باشد و موبد را فریشته
بردست راست ویکی بردست چپ ایستاده
باشد وچون درنان خوردن حدیث کنند
فریشتگان بروند بجای فریشته دیوی بایستد
درروزگار پیشین عادت چنان بود که اگر در
میان آفرینگان کدخدائی حدیث کردی هرچه بدان

آفرینگان درخرج کرده بودندی از آنکس که حدیث
کرده بودی باز استدی و حدیث کرده گفتی
که میزد من باز دهی بازندو ندیداد گوید که در
نان خوردن حدیث کند وسخن میگوید میتوان یزدان
وامشاسپندان هم چنان می آزارد که کسی که
نا بر آتش نهاده باشد آن کند بر اورمزد
برسد اگر کسی نان خورد و حدیث کند آن کند
تا بگروثمان برسد و اگر کسی درون نتواند نشستن
باژ اورمزد باید کرفتن و اتا آدیزه میده
بباید گفتن وسه اشم وهی و دو یتا اهی ویریو
گفتن چندان مزد باشد که هرچه دادار اورمزد
آفریده است ستایش کرده است بهر لقمه بدهان
نهند بخورند چون بوانج باشد خرداد وامرداد امشا
سپندان بر آنکس آفرین کنند گویند که نوش باد
وگوارند باد و اگر بی وانج خورند نفرین کنند و

گویند

گویند که حرامت باد **در بیست و سیم** اینکه جاذنکوئی
از بهر درویشان و نیازمندان و نیزشن کردن
و چیزی خواستن و بهره یک موبدان و دستوران
از مردم بخواستن و تخشا باید بودن و جهد کردن
که پیوسته از مستحق جاذنکوئی میکند چو در زندها دو
چنان گوید که هر کس که جاذنکوئی کند از بهر بهدینان
چیزی از مردمان فراز گیرد به ایشان رساند
چنان باشد که از مال خویشتن آن چیز بدان
مستحق رسانیده باشد بمینوان برحساب وی
گیرند و همچنان که آنکس داده باشد آن نیز که مردم
درخواسته بود هم چندان گرفه اش باشد و
مزدها گیرد **در بیست و چهارم** اینکه پیوسته از گناه
بباید پرهیختن و خویشتن و خاصه آنکه گوشت خورده
باشد خویشتن از گناه کردن بهتر نگاه داشتن
جهد کردن چند انکه پیشتر کردن تا گناه نکنند هر

گناهی که حیوانات کند آن گناه بزه آنکس را
باشد مثلا اگر اسبی لگدی برکسی زند یا گاوی
سرویی برکسی زند یا اشتری جفتهٔ برکسی زند
جمله آن گناه در گردن آن کس باشد که گوشت خورده
باشد گناه در گردن ایستد **در بیست و پنجم** اینکه از
روزه داشتن بباید پرهیختن چو در دین پیدا است
که نشاید روزی همه روز چیزی نخورد که گناهی بزرگست
مارا روزه داشتن آنست که از گناه روزه داریم
وآنچنانکه قومی دران گویند همه روز چیزی نخورند واز
همه چیز خوردن احتراز کنند و ما نیز همه روز جهد دران
باید کردن که از دست و زبان و اندیشه گناهی
حاصل نیاید و همه روز از بدی و گناه احتراز باید
کردن آنچه بدیگر اعتقادها از طعام و خوردنی احتراز
کنند و نخورند گفته است که روزه باید داشتن
دردین ما از گناه روزه باید داشتن **در بیست و ششم**

اینکه چون کودک از مادر بزاید نخستین چیزی که
بخورد او دهند فراهوم یشته باید دادن و هر
گاه که چنین کنند عقل و خرد و دانش بهتر
باشد و عاقل و زیرک بود و بلاش کمتر بود
و تیمار یها کردن کمتر باشدش اگر در وقت
فراهوم یشته بدست نیاید اندک هوم و آب
اُرورا ن فراز باید گرفت و یتا ائی ویریو
بگفتن و آبش درکردن و بیفشاردن و آن
آب بکودک دادن و بعد ازان شیر دادن
تا فرزند دانا و منجم و رشید بود البته تقصیر
نباید کردن درین و هفتم اینکه چون بخواهند
خفتن یک یتا ائی ویریو و یک اشم وئی باید
گفتن و پیت گفتن او اخش و پشیمان و پتفتم اج
هر گناه کم جست ام گفت اُم کردا م منید ایوو
کردها اج هما و ناهی او اخش و پشیمان و پتیتم

و بخفتن چو هر گاه که چنین کند آن کس هم بهره و
نصیب و هم کرفه دران شب هفت کشور زمین
بکنند هم بهره باشد و هر دمی که بر آورد و فرو
برد سه درمسنگ کرفه باشد چون پهلو در پهلو
کردد هم چنین یک اشم وئی بباید گفتن
که چنان باشد وقتهای دیگر ده هزار پس چون
چندین کرفه است هرچه تمامتر باید کوشیدن
تا کرفها بکنند در بیست و هشتم اینکه هر کس که قول و
پیمان بکند بجای باید آوردن اکر چه بسیار چیزی
بدان سبب بزیان شود بدروغ نباید کردن و بر
کفتار خویش باید بودن چو در دین پیدا است که با
هیچکس مهر و درج نباید کردن هیچ بتر از مهر و درج نیست
و کسی که مهر و درج کرده باشد آنکس بدبخت هر دو
جهان باشد و این قول با همه کس یکسانست چو با اشو
و چو با دروندان در دل نباید آوردن و اندیشه

کردن

کردن نه از اعتقاد سنت قول او بدروغ بگنم گناهی
بس نباشد چه عهد و پیمان با همه کس یکسانست چه آنکس
که بدین نباشد چه آنکس که در دین باشد و هر کس
که مهر و درج کرده باشد هر گاه که در آفتاب برود
آفتاب بروی تابد مهر ایزد بروی نفرین بکند پس
ازین گناه خود را نیکو نگاه باید داشتن **درست نهم**
اینکه دانایان گفته اند که مردم چون پانزده ساله
شود می باید که از فرشکتان استاد یکی را
پناه خویش باید گرفتن و از دانایان و زیرکان یکی
را بدوست خویش باید گرفتن و موبدان و دستوران
یکی را بدستوری خویش باید داشتن تا اگر وقتی آستانه
پیش آید ازان استادان آنیفت خواستاری
کند تا اورا ازان آستانه فرج آورد یا رهاند اگر
وقتی کاری پیش آید رای مشورتی باید کردن با آن
دانا سگالش کند و مشورت با او پیوند و به ایستد

اگر شایست و ناشایستی پیش آید با آن دستوران
پرسند و آن چنانکه او فرماید بران بود و هیچگونه از
فرمان او بیرون نباید رفتن طاعت و خشنود خدای
تعالی چه در خشنودی ایشان پیوسته است چون ایشان
فرمان بردار باشند و فرمان برداری بکنند همچنان
باشد که فرمان برداری ایزد تعالی کرده باشد چو
هرگاه که دستوران بیازارند ایزد را بیازرده باشند
اگرچه بسیار کار و کرفه بکنند دستوران دران رضا
نبوده و خشنودی دستوران نه جسته بود هیچ
بفریاد روان او نرسد چه دردین گوید که دستور
آزرده بود ایزد آزرده بود و دستوران چندان
مرتبه است اندردین گوید که سیکی[۳] گناه از مردم
چون ایشان بمردم بخشند ایزد بران سیکی حساب
نکند و عقوبت و پادافراه نفرماید درسی ام
اینکه اگر کاری پیش آید که نداند این کار کرفه

است

[۳] سه یکی حصه

است یا گناه رها باید کردن و در باقی کند تا آنگاه
که بدرستی باز داند و از دستوران بپرسیدن
چه در دین پیداست که دادار اورمزد زراتشت
را گفت ای زراتشت نباید که کار بدرستی ندانی
که گناهست یا گرفه آن نکنی چه هر گاه که دانسته
و ناپرسیده کاری بکنند اگرچه گرفه باشد گناه
بود چو در دین ما بجز آنکه از دستوران پرسند
هیچ کار نشاید کردن **درسی ویکم** اینکه هر
کاری پیش آید با دانایان و خویشاوندان و پیران
باز باید گفتن و آشکارا کردن و بمشورت ایشان
کار کردن و رضا و تد پیر خویش هیچ کاری نکردن
چه در دین پید است که ایزد عزوجل زراتشت را
گفت که هر گاه که کاری خواهند کردن خرد و
دانش بیک جا برید و با دانایان باز گویید و نا
سگالیده مکنید تا اهرمن درمیان راه نیابد و آن

کار را خلل نرسد هم چنان که اسفندارمذ امشاسفند
که بر شاه منوچهر بیداری شد اورا این اندرز کرد
و گفت ای منوچهر اگر چه کاری نیز باشد اورا از انسان
گزند نباشد اگر چه تیز آسیبی باشد اورا از تازیانه
گزیر نبود اگر چه دانا تر مردی باشد و از کسی مشورتی
کند به نگریزد درسی دویم اینکه اوستا که می آموزند
دران باید کوشیدن که درست بیاموزند و آهستگی
می آموزند و دران کوشیدن که هرچه می آموزند
پیوسته می باید خواندن و بر یاد میداشتن و نگذاشتن
که از یاد برود چه دردین بد است که ایزد میگوید
که هرکس که اوستائی بیاموخت و آن از یاد باز
کند روان از بهشت چندان دور گردانم که پنهای
زمین و بروز کار پیشینگان کسی که اوستای
بیاموخته بودی و از یاد باز کردی تا آنگاه که اوستا
دیگر باره نرم کردی اورا نان چنان دادندی که

سکان دهند **درسی سیم** اینکه سخاوت و رادی
خواهی کردن تحمل کردن که این کسی بدین چیز سزاوار
هست یا نه وجهد کردن تا کسانی که نامستحق و نا ارزانی
که باشد ندهند چو در انگس را سخاوت بنا ارزانیان
کند هرزه کاری و بی ستودی خوانند و بروان
بدان سبب پادفراه عقوبت ستانند چه هرچه بنا
ارزانیان دهند کم کرده باشند و آن رادی نخوانند
درسی چهارم درشب نشاید که آب ریزند خاصه
از جانب باختر ریزد بتر باشد و اگر ناچار باشد
بباید ریخت و یتاهی ویریو بباید گفتن و شب آب
از چاه نشاید کشیدن و اگر فریضه بکار باید یتاهی
ویریو بباید گفتن بشب آب کمتر باید خورد چه
گناه باشد و ناچار بود روشناهی آنجا بباید بردن
و بتاریکی هیچ گونه آب نشاید ریختن و نشاید کشیدن
و نشاید خوردن که گناهی بزرگ باشد **درسی پنجم**

چون نان خورند از بهر سگ سه لقمه بباید نهادن
و بسگ دادن و سگ نشاید زدن که از درویشان
هیچ درویشتر از سگ نیست و پوسته رانان دادن
چو کرفه و مزدی عظیم باشد **در سی و ششم** اینکه بهد نیان
که چون مرغ مانندهٔ خروس بانگ میکند که دران
خانه درجی راه یافته است و خروس طاقت
ندارد و مرغ بیاری خروس باشد و پس جهد باید
کردن تا خروس دیگر بیاری آن خانه برند تا بمدد
یکدیگر درج بزنند و مرغ نشاید **در سی هفتم** اینکه
هر جایگه که بیم و ترسی نبود و نشاید زیر زمین پنهان
بود آشکارا بباید کردن چه کرفه و مزدی عظیم باشد
چه در دین چنانست که ناکه در زیر زمین نهند و سرش
بگیرند اسفندارمد امشاسفند میگوید چنانکه رنجور
میشود که کسی کژدم و مار در زیر جامه باشد
اورا میکند و میگزد و رنج و دشواری که نشادرش

پنهان کنند هم چنان رنج و دشواری باشدش
وچون آشکارا باز کنی همچنان براحت میرسد
که آنکس را که مار و کژدم از زیر جامه بیرون
آورند کرفه بزرگست **درسی و هشتم** اینکه سخت
عظیم پرهیز باید کردن از بسیار کشتن حیوانات
و هرکه کوسفند بسیار کشد بدان جهان هر تای موی
آن کوسفند مانندهٔ تیغ تیز باشد و در روان
آنکس نشیند و چند چیز از حیوانات کشتن ایشان
سخترو بدتر و گناه مندتر است و نیک بباید پرهیختن
از کشتن بره و بزغاله و گاو و رزا و اسب کار
زاری و خروس و مرغ کاسکینه که لمخ گیرد و ازین
همه خروس بتر بود که بانگ کرده باشد و اگر ناچار
بود سرشان بباید شستن نشاید که هیچ چیز نایشته
بخورند که حرام باشد **درسی و نهم** اینکه چون روی
بخواهند شستن نخست یک اشم وهی بباید خواند

و دهن سخت بر هم نهادن و روی شستن و چون
روی باز سترده باشند کیمیا مزد اخواندن چه اگر
کیمیا مزد انخوانند دست و روی ناشسته باشند
پاک نبود **در چهلم** اینکه کسی که بر شنوم مردم کند
باید که مردی بود پیر باشد بروی هیچ گناه پدیدار
نیامده باشد و راست گفتار باشد یعنی دروغ کم گفته
باشد و باید که مردی سخت نیکو و روان دوست باشد
چنانکه هیچ خطاهی از دست و زبان و فعل او نیامده باشد
نیک مردی معروف و مشهور بود چو در دین ما هیچ
کاری ازین نازکتر نیست چو اندر دین پیداست
که اگر اندر دل بر شنوم کرنا راستی فراز آید یا ناراستواری
بروی دیدار آید بند بند آنکس از هم جدا میکنند
و یک یک بخورد سگ میدهند و به میگذارند
تا آن بخورد پس دیگر باره اندام او جدا میکنند
و هم چنین بخورد سگ میدهند تا آنگاه که بند بند او

جدا باز میکنند بدان جهان بر عقوبتها که دوزخیان
باید کشیدن یعنی آن عقوبت که با دزدان کنند با وی
نیز بکنند و عقوبت که مرد اشو بکشته باشد اورا نیز
همان عقوبت که نمایند و اگر کسی غلا مبارکی کرده باشد
اورا همان عقوبت دهند آن بان برشنوم کن آن عقوبت
بدهند پادفراهش نمایند پس برین کار مردی سخت
دیندار بروان دوست پاک آنچه بکاری باید که پسندیده
دستوران باشد و نشاید که بی فرمان و پسندیده
موبدان اینکار برشنوم بکنند و برشنوم کردن بر همه کس
واجب است زن و مرد یکبار کی بکردن از بهر آنکه مردم
درشکم مادر از دشتان خوردن زنده باشند و
دشتان خورند پس بسبب آن برشنوم بباید کردن
ازان پلیدی پاک شوند چون پانزده ساله شوند برشنوم
نه کنند بهرچه دست باز نهند خرده و پاکی وان
چیزی بکاهاند درون چیزی که پادیاب باشد نشاید

که دست بدان باز نهند و در دین گوید که اگر کسی
بمیرد و بر شنوم نکرده باشد روان او چنان کند د که
نساء که تا بستان یکماهه باشد چه روان آنکس بکنار
چینود پول رسد امشاسفندان ویزدان از کند آن
روان شه بانجا نتوانند ایستادند و حساب او نتوانند
کردن هرامشاسفند که آنجا فراز رسند گویند پلید روان
آنجا ایستاده است و بزودی از آنجا بگذرند روان
روان او متحیر و درمانده و پشیمانی میخورد هیچ
سودی ندارد همچنین کس را که بر شنوم بروی واجب
بود و بر شنوم نکند اگر هزار بار سر بپادیاب بشوید
ازان پلیدی هیچ پاکیزه نشود از سبب آنکه پلیدی
نسرشتی پادیاف که درمیان استخوان و پی و گوشت
ورگهاست الا به نیزنک دلی اگر نه پاک نباشد زیرا
که آب چیزی که از بیرون پوست بود و ظاهر پیدا باشد
و اگر نه چیزی که از اندرون باشد آب آنرا پاک باز نتواند

کرد

کرد هرکس که برشنوم باید کردن بنه کند بهرچه دست
باز نهند آن چیزی ریمن و پلید نو بنوآن روان
پادفراه گیرد چو بتوانند بودن که روزی چندان
عقوبت بدو رسد که بدیگر دوزخیان به نه هزار
سال نتوانند رسیدن زیرا که آنکس هیزیت
ویزیت که کند یعنی بهرکس که باز افتد آنکس
اگر بکسی دیگر باز افتد از یکی دیگر ریمن بکند
و نو بنوآن گناهان بخویشتن میرسدش که بن
ریمن ازویست پس می باید که این کارها را
سُست نگیری و نگذارند آنکس که برشنوم
کنی باشد و نه آنکس که برشنوم اش بباید کردن
چو پادفراه ایشان سخت تر از همه پادفراهاست
و توجش ایشان بسیار ترست از توجشهاء گناه کارهاست
فریضه تر ازین هیچ کاری نیست سُست نباید هشتن
و روان خویشتن درعذاب آخرت رهانیدن ازاهریمن

در چهل و یکم

اینکه چون فرودآن در آید که هرکس که درخورد و طاقت خویش بود بردرون ویزش ومیزد و آفرینگان بفرمایند و این ده روز همه کس آن بهتر باشد که در خانهٔ خویشتن فرمایند چورون هرکس باز خانهٔ خویشتن شوند و کوشش بدیشان دارند تا درون ومیزد و آفرینگان سازند و آن ده روز همه روانها نیکوتر دارند ایشان خرمتر باشند و آفرین کنند بران کدخدایان و کدبانویان و فرزندان پیشتر ستانند و چو هرکرفهٔ از بهر روان و دردکان بکنیم هم چنان که ایشانرا کرفهٔ این کس که روان ایشان داشته باشد کرفه بود چو از این گیتی بگذرد آن روانها از پیش او باز آیند و خرمی کنند و اورا دل بازمیدهند و از پیش دادار اورمزد آزادی آن روان کنند و گویند این اشو روانها مارا بیاد باز نکرده است تا دران جهان بود

ما از و خشنودی و آزادی بودیم و اکنون ما راضی و
همداستانیم که اورا از گرفتاریها که ما کرده ایم هم
بهره کنی و روان او بجایگاه خویشتن و نزدیک
ما رسانی و این سخن بگویند این روان را امید
میدهند و سخنها دلپذیر میگویند تا حساب او بگردن
و پس با او به خشنودی بپول گذر کنند و بر میان نشاط
میکنند تا به خرمی او بپول گذرد و بجایگاه خویشتن
رسیدن این روانها با او بروند پس باز گردن
و هریک باز جایگاه خویشتن بنشست و جهد باید
کردن تا غرور دیگان آنچه جهد باشد بجایگاه آورند و
روان پدران و مادران و خویشاوندان نیکو دارند
تا ایشان به خشنودی برگردند اگر به ناخشنودی برگردند
نفرین کنند و چون این روان ازین جهان بشود
اورا ملامت کنند و گویند تو پند اشتی پیوسته گذاشتن
ترا برین جهان نمی باید آمدن اکنون اگر بشوی

ما کار کرده بودی ما نیز اکنون بفریاد تو رسیدی
وازین جایگاه سهمگین ترا برهاندی اکنون تو
دانی با آنچه کرده‌ٔ هر چه کرده‌ٔ آن پشت آید این
مایه بگویند و باز کردند و اورا تنها بگذارند و او
پشیمانی میخورند وازین سود و ازین نگاه میکنند
وآن روانها میجویند و هیچ را باز نه بینند و تنها
بماند و ترس عظیم در دل او افتد همچنان کسی باشد
که درین جهان پادشاهی اورا خواند و اورا
هیچ خویشاوندان با او بدرگاه نشود و او
اندیشه کند که من چگونه تنها پیش پادشاه شوم
چو هیچکس با من نیست او می ترسید و میلرزید
وان روان نیز هم چنین باشد پس عظیم جهدی
بکرده بکنید تا روان از عقوبت پادشاه ایمن
باشد **در چهل و دویم** اینکه تا بتوانند کردن
از هم خورشی هم کاسه جُدُ دینان پرهیختن وان

وان کوزهٔ که ایشان آب باز خورده باشند
اگر بر بخین باشد سه بار بیاد یاب شستن و
پس ازان آب باز خوردن و اگر سفالین بود خود
نشاید ازان آب باز خوردن و درین کار را
اختیاری تمام بکار باید آوردن زیرا که کاه که
نیم خوردهٔ ایشان هیچگونه باز نباید خوردن دل
میل نکند و دل و دین بر حال خویشتن بماند و
سست دین نشود نیکو بدانید **در چهل سیم** اینکه
آتش ورهرام یا آتشی که در شهری نهاده باشد
که ایشان بر سر آن می آورند نیکو باید داشتن
بشب یکبار برافروختن چه دین گوید که اگر
آتش ورهرام نباشد هیچکس از شهری بشهری
نتوانستی شدن و از بیم دزدان کسی جایگاهی
نیارستی رفتن زیرا که خورهٔ آتش ورهرام
است که در راه کسی نطاولی بخوید و از ستمکاری

بر ضعیف ستم برود پس باید که چون آتشی که در
شهری باشد اورا نیکو نگاه دارند هیزمش ها
دهند و کسی که اورا دارد نفقاتش تمام برسانند
چو هرگاه که آن آتش را خشنود باشد و آفرین کنند
و هر آتش که در هفت کشور زمین هست ازان کس
خشنود باشد و آفرین کنند و هرگاه که آتش که در
هفت کشور زمین خشنود و آیفت که خواهند یابند
زیرا که فریضه تر آنست نیکو داشتن که تو آنرا
میزماهی و دوم آن آتش که در شهر باشد
سیم آتشها که جایگاهها نشسته است چو این
آتش که خانه است مانده کرده اند بکدخدای
والی شهر و آن آتش مانده کرده اند بوالی
شخنهٔ شهرها چون آدر خرره و آدر کشسب
و آدر برزین مهر مانده کرده اند بوزیر
پادشاه نتوانی رسیدن و آتشها نیز همچنین

اند وجسودر

اند وخشنودی آتش خانه بخشنودی آتش ورهرام
وخشنودی آتش ورهرام با خشنودی دادار اورمزد
بسته است پس می باید جهد کردن که مردمان همچنین
یک یک را نگاه دارند تا جمله خشنود باشند در
چهل و چهارم اینکه پدر و مادر و هیربد و استاد
که چیزی بتو آموزند نیکو باید داشتن ونباید
آزردن اگرچون بسیار رنج ودشواری وزیان از
ایشان باشد باآن همه رنج ایشانرا نیکو باید داشتن
وجواب باز نباید دادن و هرچه ایشان بگویند
فرمان درخشنودی ایشان باید کوشیدن وسراز
فرمان وطاعت ایشان پرون نباید آوردن
چو خشنودی پدر درخشنودی ایزد بسته است
وهرگاه که پدر و مادر بیازردند خدارا بیازرده
باشند و بهیچ کار کرفه بمینو نشاید رسیدن
به بهشت ممکن نیست که هیچکس حق از سر تن

می نتواند گذاردن و بزند یا دوخت بدین درکوید
ای زرادشت نباید که پدر بیازاری که ترا پرورده
است و نه مادر که ترا زاده و در شکم کشیده
و شیر داده و پرورده و نه هیربد را که ترا
فرهنگ آموخته است هرگاه ازین سه تن
یکی را بیازاری در گیتی آن سختی و آستانه باز
پیش تو آید که بهیچ تدبیر و چاره ازان
باز نتوانی رستن بمینو پاداش گران گذاری
چو هرگاه پدر و مادر ازوی خشنود نباشند
بهر کار کرفه گرداری پیش نگیرند بمراد دل نرسند
و پیوسته رنجها یابند و بلاهای پیش می آید
و کم باشد که دل وی بکاری خرم گردد و نیز
فرزندان که باشند باوی همان کنند که او از
مادر و پدر کرده باشد و بمینوان که امشاسپندان
فراز رسند و آن روان بنیند گویند دشمن

ایزد آمد و این آنست که پدر و مادر را آزرده
و برکنار پول باز دارند و از پول نتوانند
گذشتن تا آنگاه که پدر و مادر خشنودی
نشوند و پس عظیم باید پرهیختن از آزار ایشان
هر روز بامداد دست بکش بکردن و پیش
پدر و مادر به ایستادن و ایشان را نماز
بردن و گفتن شما چه می باید و مراد شما چیست
تا من آن کنم که رضاء شما در آنست دست
ایشان ببوسیدن و آنچه فرمایند هم چنان بر
انکار کردن و نماز شام دیگر باره دست بکش
کردن و دیگر نماز بردن و بگفتن اگر امروز از
من حکایتی یا گناهی آمد که شما را از ان دل
گرانی بود باید که مرا عفو کنید و ببیامرزی
و بر من دل باید که گرانی ندارید پیت بگنند
باز کردن و بجای خویش باز شدن و فرمان

بر داری این سه تن کردن واجب است در

چهل و پنجم اینکه زن دشتان پهریز سخت عظیم

باید کردن زن دشتان باید که خویشتن از

همه چیزی نگاه دارد و نان خورشن به پیمانها کیرند

وچندان بستانند که جمله بتوانند خوردن و آنچه از

زن دشتان به پردازد به هیچکار باز نباید وچون

نان خواهد خوردن دست به آستین برند و

پارهٔ رکوع ببالای آستین نهند و نان بخورند

و آب در چیزی مسین خورند یا از زیرین وطاسی

که آب در آنجا کنند دوبره آب کنند تا به

آستین او نرسد و چو هر سرشکی و قطرهٔ آب

که در آنجا در اندام دشتان آید تیرست استیر

کناه باشد که هزار و درسنک کناه باشد

بباید پهریختن و از مرد اشو سه کام باید که

دور بود و هر چیز که از درون ساخته باشند

یا خواهد ساختن نشاید که به چشم بینند پاکیش
و پادیا بیش بگاهاند و خوره آن چیز کمتر کند آب
روان که بچشم بینند بگاهاند و نشاید که در آب
روان بنینند و در آسمان و ستاره و در خورشید
ماه و در آتش و در آب خوره و ورج بگاهانند
او نشاید که با مرد اشو نگاه کند و با مرد
سخن گوید که نه روز خوره و ورج مرد
بگاهاند و در سه روز پیشین سخت تر است
خویشتن پرهیزی باید داشتن و اختیار
پشتر کردن بر هر زنی فریضه است دوازده
دشتان وناه بهشتن یکی از جهت آن
گناهی که در مینوی آسمان جسته باشد
یکی از جهت آن گناهی که در خورشید جسته
باشد یکی از جهت آن گناهی که در آتش جسته
باشد یکی از جهت گناهی که در زمین جسته

باشد یکی از جهت آنکه در مرد اشو جسته باشد
یکی از جهت آنکه در خرداد امشاسفند جسته
باشد یکی از جهت مینوی باد و آن کناهی که در
امرداد امشاسفند جسته باشد و یکی از جهت آن
کناهی که در هر وسف دام اورمزد جسته باشد
و بهر وقت که بنا دانسته جسته باشد پس بر
همه کس فریضه است این دوازده کانه به یشتن
تا هر کناهی که درین چیزها جسته باشد شصت
هزار تنا فور کرفه شود و هر سال که بر آید دو
چندان همی شود و هر چه پیشتر فرمایند بهتر باشد
زیرا که هر سال چندان دیگر فضله میشود و ان
اصلش زیادت میکنند تا آنکس زنده باشد
همه کرفه چنین باشد زیرا که ازان کار که
بکنند همچون درختی باشد که باز نشانند و
هر سال زیادت میشود و برش پیشتر میشود

دخلش میباشد و آن کرفه که از پس مردکنند
زیادت نشود همچون بماند که کرده باشد پس
می باید که مردم هر کار کرفهٔ ایشان را
بباید کردن بدست خویش بکنند هر سال
دوچندان زیادت میشود و نیز آن باشد
که هرچه مردم را دل نیاید از بهر خویش
بکردن بعد ازان که از بهروی که از دل بر
آید بهروی بکردن و آن نیز باشد که
هرچه از پس وی کند زیادت نشود و هم
بر حال خویش بماند پس فرقست از
آنکه خویشتن یا آنکه بکسی فرمایند پس هر
چه جهدی تمامتر کنند درین کرفه بکنند در
چهل و ششم اینکه عظیم پرهیز می باید کردن
از گناه همیمال آن باشد که کسی بر کسی
بهتانی نهد یا زن کسان ببرد و از شوهر

خویش بستر ببرد چون این گناهی است که آن
هیچ توجش الا که ازان کس که ترا گناه در وی جسته
باشد و آمرزش خواهی وگرنه فایده ندارد
چینود پول آن روان ها باز دارند تا آنگاه که خصمش
در رسد و داد خویش ازوی بستاند آنگاه
رهائی یابد و هر کس که دروغی یا بهتانی بر
کسی نهد تا آن دروغ و بهتان مردم باز پس
گویند و آن کس باز می شنود و بدان غمناک
میگردد نو نو روان آنکس بهتان گفته باشد
پادفراه بروانش میرسد چون چینود پول
رسد اگر آن خصم بده سال پس او رسد
واگر پیشتر البته البته حساب وی نکند اورا هم
چنان موقوف همیدارند تا خصمش در رسد
بدین درازگناهها صعب یکی همیمالی است
زیرا که بکار کرفه کردن آن گناه به نشود

تا خصم خشنود نگردد هیچ گناهی فایدهٔ ندارد
و از پیش روان و دستوران رود هر گناهی که
کرده پیت بکند و توجش بدهد و این بشود
الا این گناه که در خصم بباید پیت کردن و گر
نه ازین به نشود پس خویشتن را نیکو نگاه باید
داشتن ازین گناه در چهل و هفتم اینکه تخشش
باید کردن و بکشتن خرفستران و حشرات
خاصه این پنج چیز پیشتر گرفه است و مزد پیشتر
است یکی ورق که در آب باشد و دوم
مار گزنده و سیم کژدم و مگس گه پرد و چهارم
مورچه دانه کش پنجم موش چه هر گاه ورقی
که آب پیاورند و خشک گردانند و بکشند
هزار و دویست درمنگ گرفه باشد و اهرمن
و دیوان و جمله دیوان بگریند و زاری کنند و هر گاه
که ماری بکشند و اوستائی که آنرا هست

بخوانند چندانشان گرفه باشد کمنافقی یا اشموغی
ازدین بگشته باشند هرکسی که کمسی بکشد چندانش
گرفه باشد که کسی ده روز یزشن یزدان بکرده
باشد بشتاب اوستا میخوانند و همه دام اورمزد
وامرداد وخرداد اورا آفرین کنند واز دادار
اورمزد اورا نیکی وتندرستی خواهند زیرا که
دراهرمن ازو گناه کارتر چیزی نیست و
اگردرهوا میزد مار افعی ازو باشد واگردر
گوشت میزد کرم ازو باشد واگر در آب
میزد خرستر آبی ازوی باشد واگر درسرگین
وپلید میزد مار افعی گزنده ازان باشد
واگر گوشش گفتار میزد مار سرخ ازان باشد
وهرکه که مورچهٔ دانه کش بکشد چندانش
گرفه که کسی چهارشیر بگشته باشد پس بر
همه بهدینان فریضه است بجز ستر گشتن تخشا

بودن که هرکس که بجز ستر کشتن مشغول باشد چندان
گرفه باشد که هیربد که یزشن یزدان میکند هر
دو هم گرفه باشند **در چهل هشتم** اینکه تا بهدینان
بتوانند پای برهنه بر زمین نه نهند و نباید نهادن
که گناهی سخت باشد و اسفندارمد امشاسفند
میلرزد وازان کسان آزار گیرد و هم گناه کاران
باشد و روان خویشتن بدوزخ جای کنند **در**
چهل و نهم همیشه باید که پیت کردن بر زبان
دارند و هر گناهی که از دست بجهد جهد باید
کردن تا بزودی پیت بکنند در پیش ردان
و دستوران شوند و پیت بکردن چه گناه
باشد گرفه است هم چندان بر سرش می نشیند
و چون پیت بکنند دیگر بر سرش بیفزاید و
چون درختی باشد که خشک شود و دیگر ازان
پس نکند و پیت آن بهتر باشد که در پیش

روان و دستوران کنند توجش که ایشان فرمایند
بدهند هر گناه که جسته باشد از بن بشود و آنرا
پتت چو خواهند و هر گاه که دستوران و موبدان
و ردان حاضر نباشند پیش مردی روان
دوست و اگر روان دوست حاضر نباشد برابر
خورشید باز ایستادن و پتت بگردن و در
وقت آنکه از دنیا بخواهند رفتن بر پسران
و دختران یا خویشاوندان بدو گویند "تا بکنند چو
دستوران گفته اند که چون پتت گویند اگرچه
بسیار گناه کرده باشند بدوزخ نرسند
و بسر چنود پول پادفراه شان نهادند
بجایگاه خویش رسانند چو هر گاه که پتت
کردند راه دوزخ بسته شود مینوی پتت
مانندهٔ دیواری بباشد که پنهایش چند پهنای
زمین باشد و از میان روان آنکس که پتت

کرده باشد

کرده باشد و میان دوزخ به ایستد و نگذارد
که روان او بدوزخ شود و بدین درگوید که از
پشتی روان راه بدوزخ نیست هم چنین گوید
پشت کردن از گناهان همی شوید تا از بیم
دوزخ روان برهانید و اگر در وقت جان
کندن زبان بسته شود و پشت نتواند کردن
او فریضه است که از بهر او پشت بکند" باشب
چهارم بفریاد روان او برسد بهمه وقت مردم
می باید که پشت کردن در زبان دارند تا روان
او از عقوبت دوزخ نگذارد **در پنجاه ام**
اینکه مردم چون چارده سال تمام شوند کشتی بستن
بروی واجب است چون دستوران گفته اند
که نه ماه که در شکم مادر باشند در حساب
باید گرفتن چو در دین ما فریضه تر از
کشتی داشتن نیست بر مرد و زن فریضه است

بروز کار پیشین اگر کسی را پانزده سال تمام
بودی و کشتی نداشتی گفتندی نان و آب
بروی حرام باشد و کشتی کمربندگی دین است
از کشتی داشتن هیچ کاری نیست **در پنجاه و یکم**
اینکه کودک تا هفت ساله فرمان یابد یشت سروش
بباید یشتن درون شب چهارم بباید یشتن چو
در دین گوید که روان کودکان با روان
پدر و مادر رود اگر پدر و مادر بهشتی باشند
با مادر و پدر در بهشت شود اگر دوزخی باشند
با هر دو بدوزخ شود پس هر گاه که یشت
سروش کرده باشند و درون شب چهارم
بهشته باشند روان ایشان از او جدا گردد
و بنزدیک خورشید پایه به ایستد چون
پدر و مادر بسر چینود پول رسد از بهر ایشان
شفاعت خواهد در پیش ایشان میرود و

ایشان را به بهشت رهنمایی میکند اگر روان
مادر و پدر دوزخی باشد اورا از ایشان
باز کردد و هرگاه که برایشان بر دوزخ اهرمن
گشته پادفراهی بکند آن بمینوان بانگ و آشوب
میدارد و ایشان سغندان ببیاری میخواهد و در
سغندارمد شفاعت وخواهش میکنند تا آن
رنج و پادفراه از ایشان باز میدارد پس
بسبب این ناچارمی باید کردن که ریشت سروش
از بهر روان کودکان بکند تا روان ایشان
از روان پدر و مادر جدا کردد و از بهر ایشان
شفاعت خواه باشد **در پنجاه و دویم** اینکه چون
دیک پزند آب دوبهره در دیک باید کردن وسه
یکی تهی بکذاشتن تا اکر بجوشد در آتش نشود
که کناه بزرک باشد چنانکه هزار و دویست
درمسنک کناه باشد پس کناه باید داشتن این

گناه به نه جهد **در پنجاه سیم** اینکه چون آتش
برچیند یکساعت همانجا بباید گذاشتن تا آنگاه
که بوم سرد شود و پس برگرفتن و به آتشگاه
بردن چونشاید که بوم گرم باشد که آتش از آنجا
ببرند چنین باید کردن **در پنجاه چهارم** اینکه هر روز
بامداد که از خواب برخیزند نخست دست باب
رز بباید شستن پس وچشم و بعد ازان بآب پاک
بشستن و پس کیمنا مزد انجواندن (چو هرگاه که چیزی
بواج خورند باید که دست بآب رز شسته باشند)
اگر نه اوستا پذیرفته نباشد و درج نشش
از تن برخیزد و هزار و دویست درمنگ گناه
باشد و بامداد دست و روی بآب شستن
در پنجاه و پنجم اینکه چون فریضه بایدنشاندن
کودکان را بدبیرستان فرستادن و چیزی آموختن
نیکو باید داشتن و رنج و بیکار ازوی برگرفتن

و نان و نفقه نیکو باید دادن چو هر کار و کرفه که
فرزند کند پدر و مادر بدست خویش کرده
باشند پس جهدی می باید کردن تا چیزی
بیاموزندشان و از کرفه و گناه آگاه کنند
چو آن بهر روان خویش میکنند تا ایشان بر کرفه
حریص تر باشند چو اگر نیاموخته باشند
پس کار کرفه کمتر کنند بروان پدر و مادر کمتر
رسد و نیز آن باشد که فرزند را که بدبستان
و هیربد نبهند که چیزی نیاموزند بر گناه کردن
دلیر شوند آن گناه بگردن مادر و پدر باشد
که ایشانرا نیاموخته باشند پس حق فرزند
آنگاه بگزاردن که ایشانرا دانش و دین بر
ایشان عرضه کنند از مزد و گناه بر ایشان
روشن گردانند و از دین شایست و ناشایست
بدانند چو سرمایهٔ دین اینست اگر به کار جهان

به نیک و بد بسر آید و هم چیزی بگذرد قرار نماند که چون
بروی یقین باشد **در پنجاه و ششم** اینکه هر سال بر همه
کس فریضه است که چون فروردیان در آید روز خرداد
هرچه بدست توانند آوردن از همه جنسی بران
درون نهادن و به خشنومین ایریه نامچه بایستن
تا آن سال کار بهتر باشد روزی و دخل و در آمدن
بیشتر باشد چو دردین بید است که هرسال خرداد روز
و فروردینماه روزی مردم بخشند و هرچه اندران
سال بمردم رسد دران روز بنویسند چون این
درون به یزند خرداد امشاسفند شفاعت
خواه آن روان باشد و آن سال روزی مند
تر باشد خشنومین اینست ایریه نامچه اسنیه
نامچه ماهیه نامچه یاریه نامچه سره نامچه
به یزه میده ایریه اشهه رتوو رتو فره تیم
یزه میده سرده اشهه رتو فره تیم یزه میده

این درون خشنومین باید افزودن و هرکس
را فریضه بیشتن یا فرمایند که بیزند از بهدی

در پنجاه هفتم اینکه در روزگار پیشین چون
بسفری خواستی شدن که کمترین دوازده
فرسنگ بودی یک درون بیشتندی تا دران
سفر بلائی بوی نرسیدی و کار بمراد بودی
و شغلها گشاده شدی و بر همه کس واجب
است که بسفری خواهند شدن این درون به
بیشتن تا انکس بسفر باشد باید که خانه از
بهرور بهرام روز این درون بفرمایند تا آنکس
بسلامت بازخانه رسد خشنومین اینست
اهورهه مزدا ریبوتو خره ننکهتو مشنام
سفنتام امهه هوتاشتهه هورودهه وره ترغنهه
اهوره داتهه وئن تیاسچه آفره تاتو

در پنجاه هشتم اینکه کسی زن چگر زنی دارد

اگر از وی فرزندی نرینه حاصل آید به استر
نشاید و ان کس بریده پول نباشد و اگر مادینه
باشد مرد باید که غافل نباشد و از بهر خود
استری بنشاند چو در دین پیداست که من
پسر تو پسر شهید من دخت تو دخت نشهید
پس باید که مردم بکار خویش بیدار باشند
و دانند که دختر باستری نشاید و از بهر خویش
استری بدست آوردن بدان خویشاوندان
که روان دوست تر باشند باستری بگمارند
و ازین کار غافل نباشند تا روان از بیله
پول بر نماند و بجایگاه خویش رسند در
پنجاه نهم اینکه آنکس که نوزودی ویشت کرده
باشند اتفاق افتد که درون بباید ویشتن
بولج اورمزد فراز گیرند و نان بخورند بولج
چنانکه از درون گویند بگویند تا کم گناه تر

باشند

باشند **درشصتم** اینکه چون آب تاختن
خواهند کردن باید از پای آب خانه ایستاده
نکنند و درزند و ندیداد گوید گناهی گران گفته است
که آب تاختن بنشینند و نگذارند که از یک وجب
دور بشود که هزار و دویست درمنک گناه
باشد هرگاه که آب تاختن کنند و اوستا
چمش تمام بگویند اوستای چمش آنست
که چون باب خانه شود پیش از سه گام یک
تیاهی ویریو باید گفتن و خاموش بودن
واز آب خانه بیرون آمدن و پس سه اشم
وهی بگفتن و هتمنام وهخشتروتمای و تیاهی
ویریو واهوم ویریم یزه میده تا سر
گفتن چو هرگاه که چنین کنند بر چشم و دل
مردمان شیرینتر باشند و سنخشان قبول بود
درشصت یکم در اینکه جیجه نشاید کشتن و چون

جایگاهی به بنیند بر باید گرفتن و بدشت بردن
تا بسوراخ شود چو کرفهٔ عظیم باشد زیرا که جیجه
که در خانهٔ مورچه میزد هزار مورچه بمیرد و
مار هرجا که پیند بگیرد و بخورد و بسیار خرستر
همی کند و بسیار سودها از وی باشد در
شصت و دویم اینکه سک آبی نشاید کشتن
اگر جایگاهی که به بنیند بر باید گرفتن و باب
بردن چه در زند و ندیداد گوید که گناهی عظیم
باشد و عاقبتش نیک نباشد و تخمه دانشان
به نماند در شصت سیم اینکه بهدینان همه کس جهد
بکنند تا زنده روان ریشته باشند که هرسال
هم چندان دیگر کرفه بسرش میشود و دو سال
چندان کرفه باشد که زنده روانی دیگر
ریشته باشد و هم برین نسق تا زنده بود
هرسال چندانی اصل زیادت میشود و از

زنده

زنده روان بشتن این نیز هست که اگر دران
ساعت کسی نباشد که درون سروش آنکس
بهیزد چو زنده روان بشته باشند سروش
آن روان بجویشتن پذیرد و دران سه روز
نگاه میدارد و نگذارد که هیچ گزندی و زیان
بوی رسد و شب چهارم به چینود پول بارشن
ایزد شمار آن روان بکند بجایگاه خویش
شوند و این زنده روان بسبب این
نهاده است همچنان که کودکی که از مادر جدا
شود اورا قالیدهٔ باید که اورا نگاه دارد
واز زمین برگیرد از علت که می زاید نگاه
دارد و می باید که آنجا حاضر باشد تا تدبیر
کار کودک کند هم چنین چون روان از تن
جدا میشود مانندهٔ طفلی و کودکست هیچ
راه بجایگاه نمی برد و چون زنده روان بشته

اند سروش اشو بشناسیده اید و سروش
اشو مانند قابله می باشد که آن روانرا بخویشتن
پذیرد و از دست اهریمن و جمله دیوان نگاه
دارد و چون زنده روان نه یشته اند بعد ازان
بهیربدان تدپیر سروش یشتن کنند مانند
آنست که چون زن فرزند بزاید پس تدپیر
قابله کند آن فرزند باشد که تا کسی رسیدن
که اورا بردارد و ناف ببرد و بشوید و اورا
در پیچد و از هلاکیت نگاه دارد پس واجب
کند که باز همه کس را بدست خویشتن بدست
آوردن تا کودک نگهداری بکند تا هلاک
نشود و واجب میکند بر همه کس زنده روان
خویشتن به یشتن تا ازین بلاها ایمن باشند
و نیز آن باشد که اگر جایگاهی وفات یابد که
کس نبود که روان او بهیزد چون زنده روان

یشته بود اورا باکی نبود و ایمن باشد و چند
چیزها آنست که زنده روان یشتن واجب
بود خاصه درین روزگار که هیربدان کم مایه
تر اند بهتر کاری آنست که هرکس بدو این
شفقت بهردو بدست خویش زنده روان
به یزد چه کاری است که فریضه ناچار بمی باید
کردن باری بدست خویش بکرده باشند
درشصت چهارم اینکه چون کسی از جهان بشود
دران سه روز جهد می باید کردن تا پوسته
یزشن یزدان و سروش میکند و آتش می
افروزند و اوستا میخوانند چه روان آن
سه روز اندرین جهان باشد و شب چهارم
درون بباید یشتن یکی به خشنومین رشن
واشتاد و یکی بخشنومین سروش اشو و یکی
بخشنومین اشوان هرجامه که بسوی آنکس

بر درون خواهند نهادن بر درون اشوان
فره وهر باید نهادن جامه باید که همه چیزی
باشد دستارچه وشبی وشلوار وزیرکشتی و
موزه چه میتوان با ایشان دهند که بران
درون نهاده باشند و جامه نیکوتر بر نهند
آن روان را خرمی بیشتر باشد زیرا که آزرم
وشکوه آنجا بیشتر بکار باید از اینجا زیرا
که خویشاوندان و آشنایان ودوستان
ورفیقان که آنجا مارا روی در ایشان
می باید قومی باید از پیش بدانجا رفته اند
وقومی از پس باید آنجا آیند چون اشو
باشند یکدیگر باز شناسند وهرکس را
که تحمل و جامه بهتر باشد بانشاط و خرمی
بیشتر و خوره مندی وشکوهش بیشتر باشد
هرکه جامه خلق تر بود درمانده تر بود شرم

عظیم

عظیم باشدش از دیگر روانها و بران کس آن
از بهر او تمام جامه بر درون نهاده باشند دل
گرانی بیشتر کنند از یرا جامهٔ اشو داد خوانند
و می باید که همه هیربدان با یکدیگر هم نصیب
و هم بهر باشند چون مزد یزشن خود دیگرست
و این جامه دیگر است نیمهٔ ازان روان
دستوران باشد نیمه ازان هیربدان قیمت باید
"ا بروان ایشان بهتر بود چون جامه بر
درون نهند و هیربد آن درون به یزد
حساب وشمار او نگاه کنند که چون فرهست
اهورمزدا بگوید و فرهست ازین جانب
درون با آن جانب نهند و درون چندو پول
خواهند شدن نخست بخانهٔ آتش ورهرام
شوند و پس دیگر کام بماه پایه شوند و پس
به ستاره پایه شوند و پس بجایگاه خویش

رسد در شصت و پنجم اینکه در دین مازدیسنان
زنان را ستایش کردن نفرموده است و ستایش
ایشان آنست که همچنان که مردان بامداد ان
روند و برابر خورشید باز ایستند و دست
بکش کنند و نه بار نماز و سجده کنند زنان
فریضه است هر روز سه بار بامداد و نماز
دیگر به پیش شوهر و سالار خویش بایستدن
و بپای باز ایستادن و دستها بر هم نهادن
و نه بار پرسیدن و گفتن ترا چه اندیشه است
تا من همان اندیشم که تو می اندیشی و ترا چه
باید که من کنم که تو فرمان دهی و ترا چه در
اندیشه است تا من هم آن اندیشم که تو
اندیشی و هر چه شوهر فرماید بروز بران
کار کردن رفتن البته بی رضای و دستوری
شوهر هیچ کار نکردن تا خدای تعالی ازان

زن

زن خشنود باشد که خشنودی ایزد در خشنودی
شوهر بسته است چو هر گاه که این چنین
کند آن زن را بدین ایزدی خوانند
اشو و بهشتی باشد و هر گاه که جواب
شوهر باز دهد و فرمان شوهر نبرد و دو دلی
و دو گیسگی کند بدین در اورا جه باید خواندن
دروند و دوزخی باشد و چون شوهر از
وی خشنود نباشد اگرچه بسیار کار و کرفه
کند هیچ بروان او نرسد و از دوزخ
رهائی نیابد تا آنگاه که شوهر از وی خشنود
شود در شصت ششم اینکه ما دین وُه مازدیسنان
از بهر آن امیدواریم تا روان از دوزخ
رستگار باشد و امیدهای تمام بسته ایم و
تحقیق بدانسته ایم که چون بر دین پیمان باشیم
به بهشت رسیم بکردار نیک باشد و بدان

رستگار باشیم که نیکی کنیم و نیکی اندیشیم و گوئیم
و هیچ نیکی که مردم کند بهتر ازان نیست که
چون بهدینی را کاری سخت درپیش آید
و درماندگی عظیم باشد چنانکه کار او بجایگاهی
رسیده باشد که به جایگاه دین رها خواهد
کردن تا تو اورا بدانچه دست رس
باشدت یاری دهی و اورا ازان آستانه
رها کنی و نگذاری که او دین به نسپارد
که بعد ازان تا زنده باشد و بر دین مازد
یسنان باشد پس ازوی فرزندان وی
بر دین بمانند هر کار کرفه که او کند یا فرزندان
و فرزند زادگان او کنند آنکس همچنان باشد
که بدست خویش کرده باشد همچنین زرجزیه
اگر کسی از بهدینان درمانده باشد و وجوه
آن دشواری می تواند داد اورا از بهر

آن زر جزیه دین را بباید سپاردن ترا یاری
دهی زر جزیه از وی بدهی همچنان باشد که
بهدینی از بهر کشتن گرفته باشند تو اورا
ازان رهائی و از کشتن برهانی و بمینوان
چندان مزد و پاداشن که هیچ کرفه درین
روزگار بهتر ازین نیست که در حال بهدینان
نگاه کنند وضعیفی حال ایشان تمام کنند و بدان چه
بتوانند کردن در حق درویشان جهد کوشش
کنند تا مگر او بر دین بماند و به بیچاری اورا بدان
نیاورد که دین از دست بگذارد آنکس که چنین
کند با زراتشت اسفنتمان هم کرفه و همکار باشد
هم مزد و هم سپاس باشد همچنین اگر کسی زر جزیه تا
گیرد و در وجه کدخدائی خویش خرج کند و ازان
نفقه سازد مانندهٔ آن باشد که نساء مردم
خورده باشد و هیچ زر در دین مابتر ازین نیست

وازان زر عظیم پهرنختین که ازنساء مردم هر خانه
که زر جزیه دران خرج شود بسیاری آن خاندان
بنه ماند و تخمه دان زود نیست شود نا بدبدار
شوند وشوم تر ازان چیزی دیگر نیست **درشصت**
هفتم اینکه سخت عظیم باید پهرنختین از دروغ گفتن
چو هر گناه که مردم کند از یاری دروغ گفتن نشاید
کردن و سد همه گناهها دروغست و زراتشت از
ایزد عزوجل پرسید که دروغ زن مانندهٔ کیست دادار
اورمزد گفت دروغ زن مانندهٔ اهریمن راست
وهمچنین دردین پیداست که دروغ گویان را
خوره نباشد درمیان مردمان حقیر باشد اگر مردی
محتشم باشد اورا نزدیک مردم خطری و حرمتی
نباشد و فرجام دروغ گویان بد باشد اگرچه مال
بسیار دارد همه ازوی بشود و عاقبت محتاج
بمردم باشد پس و تخمدان شان کم بماند زود نا

بدیدار شوند و اصل تخمشان بشود **در شصت هشتم**

اینکه راست گفتن و راستی کردن پیشه باید کردن

و خویشتن را بدان داشتن چو هیچ چیز در مردم به

از راستی نیست و چو ایزد تعالی آفریده بهتر از راستی

و این جهان و آن جهان ایزد از راستی آفریده

و بر راستی برجایگاه ماندست و از بهر راستی اهرمن

کجسته از هیچ چیز به نترسید بجز از راستی و رستخیز

از بهر راستی نشاید کردن و هر که راستی پناه

گرفت خوره دران جایگاه راه یافت و بهر

روز آن خاندان برافزون باشد و اهرمن

دران خانه راه نیابد یک مرد راست گوی بهتر

از دروغ زن که در عالم هست و کاوه آهنگر

از بهر آن که پای بر راستی داشت سخن راست

میگفت بر پادشاهی چون ضحاک که هفت کشور

زمین در فرمان او بود و مردم ازوی می ترسیدند

تنها جواب او باز داد بهر گفتار چیره تر بود
و اهرمن کجسته چون مینوی راستی دید هزار
سال بیهوش افتاده بود از بیم راستی در جهان
نیارست آمدن و هر چیزی که تو در ان نگاه کنی
از بهر راستی بجای بمانده است و اگر نه یکزمان
بنه ایستد و زند و تفسیر اشم وهی پیش تر
از همه اوستا ها می باید خواندن چو سر همه
کرفها راستی کردن است و اول این عالم که پیدا
آمد و هر که او راست گفتار باشد تا آن سخن
بر استی میگوید همچون کسی باشد که اوستا میخواند
و دادار اورمزد میگوید که من گفتار راست
گویان دوست دارم که شنوم که تا راست گوی
گفتار راست میگوید امشاسپندان آفرین میکنند
هم در دین گوید ممکن نیست که مردم راست گوی
هرگز بسختی و نیازمندی نرسند و عاقبت فرجام

راست گفتاران بدنتوانند بودن که مینو راستی
به نگذارد که راست گویان عذاب پیش
آید **در شصت و نهم** اینکه عظیم پرهیز باید کردن
از روسبی بارگی و زن کسان فریفتن از بهر
آنکه هرکس که زنی کسی بفریبد و باوی بی
رسمی کند و فساد کند آن زن ساعتی بر شوهر
خویشتن حرام شود و بعد ازان هر باری
که شوهر بنزدیک اوشود همچنان باشد که
مردی پگانه بنزدیک اوشده باشد و نو
نو آن مرد که آن ناسپاسی کرده باشد
کرده کرده نو نو گناه می ستاند و آن
گناه با بن وی میشود هم آن زن و آن مرد
هر دو گنه کار باشند و شوهر آن زن چون
نداند بی باشد و چون داند که آن زن بستر
ازوی ببریده باشد دیگر نشاید که بنزدیک

او شوند چه اگر دیگر باره نزدیکی کند با ایشان
هر دو هم گناه باشند و هر بار که بعد از ان با آن
زن، باشد چنان باشد که با زنی کرد آمده باشد
هرگز بر شوهر حلال نشود و این حال با آن زن
جد دینان بتر باشد از بهر آنکه اگر آن زن
آبستن شود هم چنان باشد که بهدینی بدیگر
اعتقاد دیگر برده باشد آن مرد بدان
مرکرزان شود اگر آن باشد که آبستن
شود و از رسواهی و شرمساری و اندیشه آن
بچه را بزیان آورد آنکس که آن کار کرده
باشد همچنان باشد که کسی را بدست
خویش بکشته باشد و مرکرزان و گناه باشدش
و اگر آن باشد که آن کودک بزاید و بزرگ
شود و بر اعتقاد مادرش باشد هر گناه
که از وی حاصل آید آنکس که آن فساد

کرده

کرده باشد همچنان باشد که او همه گناه بدست
خویش کرده باشد نو بنو بروان پادفراه
عذاب بمینو بود و باهد یکان کردن چنان
باشد که آنرا بر شوهر حرام کرده باشد همه
گناه آنکس را باشد که آن زن بفریفته
باشد و هر دو هم گناه باشند پس خویشتن
ازین کار سخت نگاه باید داشتن چه کاری
بود که عاقبت بجز پشیمانی نبود و اگر نه چیزی
دیگر نباشد و گویند روسپی باره زدخروه
باشد و مال و خواسته نزدیک او قرار
نگیرد و عقل و تمیز با او نباشد و چو هر بار
که با زن روسپی کرد آیند چهل روز خرد
و دانش و پیش بینی و رای و تدبیر ازوی
بشود پس نیک خود را نگاه باید داشتن
در هفتادم اینکه سخت نیک بباید پرهیختن

از دزدی کردن و چیز از مردمان بروز وغضب
ستدن چه دردین پیدا است که هرکه نیکدرم از
کسی بدزدد چون بدانند دو درم ازوی باز
باید ستدن یک درم آنکه ببرده باشد و
یکدرم تاوان و توجش کوشش بباید بریدن
و ده چوب بزدن ویکساعت بزندان باز
داشتن و اگر دو درم دیگر بدزدد همچنان دو
درم بازستدن وکوشش ببریدن و بیست چوب
بزدن و دوساعت بزندان باز داشتن
اگر سه درم و دو دانگ بدزدد دست باید
بریدن و اگر پانصد درم بدزدد بباید آویختن
و اینجا پادفراه و عقوبت گذارد اگر آن باشد
که کسی به ندانند بمیرد آن روان دو چندان
که بدزدیده باشد گرفه از روان او بازگیرند
و آن روان دهند اگر گرفه نکرده باشد از

گنج همیشه سود آنکس را عوض باز دهند و او
بروان پاداش فراه بنماید و آنکس که چیزی بزور
از کس بستاند چهار چند آن گرفته عوض باز باید
دادن اگر از اینجا بگیرندش واجب کند چهار
چندان از وی بستدن باز دادن آنکس که راه
داری کند خود چون بدانستند ساعتی بگشتن
واجبست پس نیکو خود نگاه باید داشتن
ازین گناه در نهاد یکم اینکه جهد باید کرد تا
گناهی از دست و زبان و اندیشه بر نیاید
همیشه از گناه حذر میباید کردن و هر چند که اندوه
بوی رسد سپاسداری بباید کردن و شکر
ایزد بگذاشتن چو دادار او مزد از بنده
دو چیز خواهد یکی آنکه گناه نکند یکی آنکه بهمه
چیز سپاسداری کند و مردم هر چند سپاس
دار تر بود به نیکی ارزانی تر بود و سپاسداران

را روزی بیشتر نبخشد که دیگر کس که سپاسدار
نبود بهیچ نیکوئی ارزانی نرسند نان که خورد
حرام بود و با او هیچ نیکوئی نباید کردن و در
دین پیداست که ناسپاس مردم چون بمیرد
ونشاء وی هرجایگه که بنهند اسفندارمذ مشا
سفند بلرزد مانندهٔ گوسفندی که گرگ را
بیند و مرغ که نشاء ناسپاس مردم خورده
بود بهر درخت که بنشینند آن درخت
بخشاند مردم که بسایهٔ درخت نشینند بیمار شوند
و این چند چیز مردم می باید که بر خویشتن مستولی
دارند و بهوی خویشتن کنند یکی سخاوت و رادی
کردن و دوم راستی کردن سیم بر همه کس و
همه چیز مهربان بودن چهارم یکدل و یک زبان
بودن و راست خانه و دوراهی از خویشتن دور
داشتن و این خاصیت در کسی موجد باشد

که هرچه بخویشتن نه پسندی بهیچکس نه پسندد
وبناء ما این یک سخن است و اصل اینست
زیرا که دادار اورمزد زراتشت اسفنمان
را میگوید ای زراتشت اگر خواهی که پاکیزه شوی
و رستگاری یابی بجایگاه خویشتن این دو
کار بکن یکی آنکه مهرمینو بر مهر کیتی بگزین و چیز
کیتی بجوار دار و آن مینو کرامی دار و از بهر
این محقر چیز جهان از خوره مینو بجایگاه محل و
دوم آنکه همه کس را نیک اندیش و نیک گوی
و نیکی کن به همه کس آن کن که با تو کنند خوش
آید و زیان همه کس بزیان خویش دار و به نیکی
همه کس خرم باش که هرگاه چنین کنی چون ازین
جهان بیرون شوی باز آمدن نتوانند بودن و تو
بگاه و پایه خویش رسی تا درین جهان باش
هرگز بد بروی تو نیاید هیچ آشتانه نباشد

که بدان درمانی پس همه کس را این اندرز نگاه
می باید داشت و جهد کردن تا چنین باشند تا نیکبخت
هر دو جهان باشند و از دوزخ رهائی یابند
و به بهشت فشوم کروثمان شوند و بجایگاه خویش
بکام و مراد بنشینند **در هفتاد و دویم** اینکه جهد باید
کردن تا هر روز کمتر یک درون هیربدان از بهر
وی به یزند یا خویشتن به یزد چو اندر دین پیداست
که در خانه هر روز درونی به یشته باشد نه هزار
و نهصد و نود و نه روان اشوان آنجا آن روز
مقیم شوند و چون شب در آید و خورشید فرو
شود دیو و درج از دوزخ بیایند تا مردم را
زیانها کنند و چون بدانجایگاه رسند و آن معنی
روانها به بینند در خانه نیایند و در نتوانند شدن
و هیچ وزند و زیان دران خانه نتوانند کرد
تا هر روز در خانه ایشان درونی به یشته شود و

این فره و هران آنجا ماهان مقیم شوند و دیو درج
بران خانه کار کر نباشد و اگر درون و کوشدا
و اگر کوچک باشد هم شاید کرفه هیچ کم نشود و
هر درونی را هزار و دویست درسنگ کرفه
باشد و درون سه کانه سه درون کرفه باشد
درهفتادسیم اینکه بر همه زنان واجبست دوازده
هماسب آبان فرمودن چوکناهی که در دشتان
و دیگرها جسته باشند جمله پاک بشود و درزند وندیداد
کوید که هرکس دوازده هماسب آبان نشسته باشد
همه کناه ازوی چنان پاکیزه شود چون بادی
که دشتی برآید که بدان دشت کاه باشد همه
دشت ازان کاه پاک کند و هم چنین کناه
ازآنکس پاک کند و آن زن را ازین فریضه
ترهیچ چیزی نیست چو دردین پیداست که دوازده
هماسبی که به یزند صد هزار تنا فور کرفه باشد

و دوازده هماسب بدو همچند این از بهر روان خویش

در هفتاد و چهارم

اینکه زنان را سخت عظیم پرهیز باید کردن از روشنی بارکی چه آن زن را جه خوانند و تفسیر جه آنست که با همه جادوان و گناه کاران یکسانست و در زند و ندیداد گوید که هر زن که با دو مرد با او گرد آمده من که اورمزدم نخست رنج و دشواری من باشد و دشواری من باشد و دشواری اشا سفندان باشد و آن زن اگر رود نگاه کند آب بکاهاند و اگر در دار و درخت نگاه کند بر درختان بکاهاند اگر در سپرغم و سبزه نگاه کند رزبون و بریش کم شود و اگر در مرد سخن گوید فرزانهٔ حکمی پیش پینی مرد بکاهاند و چندانکه میشود برو بوم اسفندارمد اشا سفند بکاهاند و زراتشت سفنمان گفت ای دادار اورمزد او زود بباید کشتن که از همه

اژدها زود ترکشت از کرگ و شیر و پلنگ و اژدها
کنا همینو چو او بدام زیان بیشتر میکند که همه
دیوها اهرمن چون چنین است زنا را خویشتن
نگاه می باید داشتن تا بر شوهر خویشتن حرام
شوند چو هرگاه که چهار بار تن دیگر مرد دهد بعد ازان
چندانکه در خانهٔ شوهر بماند و بر شوهر حرام باشد
و هرگاه که شوهر بنزدیک او شود چنان باشد
مردی بیگانه بنزدیک او آمده باشد و نو بنو
گناه بر وانش می افزاید و روان او دوزخی
باشد و خویشتن نگاه باید داشتن ازین گناه

در هفتاد و پنجم اینکه زن دشتان که چشم
بر آتش افکند یا نزده درمسنک گناه باشدش
که در یانزده گام آتش شود دوازده درمسنک
گناه باشد و سه گام آتش شود هزار دویست
درمسنک گناه باشد که دست بر آتش برند

پانزده تنافور گناه باشد که باران هر قطره بر
اندام او بارد تنافوری که هزار و دویست درم
سنگ گناه باشدش و خورشید نشاید نگریدن
پای برهنه نشاید بزمین نهادن و با مرد نشاید
سخن گفتن آسمان نشاید نگریدن و بدست
هیچ چیز نشاید خوردن و دو زن دشتان
با هم نشاید بنشستن و نشاید خفتن و خوردنی از
کاسه نباید خوردن که آب خواهند و جایگاهی
که آب کند نیمه در باید کردن و دست در
آستین پنهان باید کردن و پارهٔ رکوع بر
بالای آستین نهادن تا آستین تر نشود و که
چیزی خورند هم چنین باید کردن و در آفتاب
نشاید نشستن و چون دشتان شود اگر در
روز هم پاک شود تا سه روز بنیاید
سر نشاید شستن و بعد از سه روز اگر خویشتن

پاک پیند روز دیگر بباید نشستن و تا روز دیگر
بباید نشستن و چون نه روز بر آید و خویشتن
را پاک پیند زمانی سر بباید شستن و
اگر پیت و نه روز بدشتان باشد دیگر باره
پنداشتن که نو دشتان است تا سه روز
نشاید نشستن به جز بر همچنان باید کردن که اول
بنشستم اگر گمانی باشد که دشتان ام جامه
بباید کندن و پس نگاه کردن اگر دشتان
شده باشد و جامه بکنده باشد پاک باشد
و اگر کودک بشیر دارد جامه از کودک بباید
کند و شیر دادن و پس بگمانی دیگر نشاید شود
و ریمنی نکند چون مادر سر خواهند شستن
کودک نیز سر بباید شستن و زن دشتان
بر بالای هیچ پادیاب نشاید که برود
چو وادیاب کند و اگر هیربدی بر سم بدست

دارد و درون پزد و دشتان آن برسم
پیند و ادیاب بکند و اگر کسی درونی دارد و
دشتان با وی سخن گوید یا در سه گام زن
دشتان بود یا دیاب کند و زن دشتان
که در آب روان نگاه کند بر کمر دهند و چشم
زن دشتان همه چیزی را نقصان در آورد
اگر دست بر خیار برد تباه کند اگر در خم
نیل دست برد نیل را رنگ بشود پس میباید
که خویشتن از همه چیزی نگاه دارد خاصه در
سه روز نخستین که بتر باشد **در هفتاد و ششم**
اینکه آفتاب نشاید که بر آتش افتد چه هر
گاه که آتش بر آفتاب بگذرانی سه استیر
گناه باشد و اگر چیزی بر سر آتش فرو کنی
او سوراخ باشد بهر سوراخی که آفتاب در
آتش افتد سه استیر گناه باشد چو قوت

آتش کم شود که آفتاب بروی تا بدو اگر از
بامداد تا نماز شام آتش در آفتاب بروی می
تابد و بگذاری تیرست استیر که هزار و
دویست درمنگ گناه باشد در هفتاد و هفتم
اینکه کسان نسا بدادگاه برد و دستی جامه باید
که بهر ایشان بنهاده باشند و آن جامها در باید
پوشیدن که نسا را سگ بنمودن یکبار آنگاه که
جان در از وی جدا شود یکبار آنگاه که خواهند
پس آن هر دو تن هم بند باید بودن و رشته
دیگر در بند دستها بستن و خاموش بودن
و با کس سخن نگفتن و نسا بر گرفتن و بدادگاه
بردن و اگر زنی آبستن باشد به چهار تن
بر گرفتن چو آن دو نسا است و چون بیایند
جامه به پرهیزد و سر به پادیاب بشستن و
آب بشستن از بهر آنکه دیگر باز کس بدان زود

به پرهیزد و سگ نیک بباید نمودن چو اگر نشارا
سگ به نشناسند و بگیرند که بهزار تن بگیرند هر
هزار زمین باشند در زند و ندیداد گوید که
آنکس که نا سگ نه دیده بگیرند زمین و
مرکزان باشند و هرگز پاک نشود و روانش
در وند باشد در نهتاد و هشتم اینکه دار و چوب
که مرده بدان بزند و آنکه مرده بدان بشویند
آنکه بخون و پلیدی مرده بیالایند و آنکه زن
دشتان پای برهنه بران باز زند و آنکه
مردم بردار کنند این جمله چوبها حذر باید
کردن و بدان نیفتادن جامه پلید کند نشاید
سوختن و بجایگاهی بردن که کسی برنگیرد و
به نسوزند و باز بکار مردمان نیاورند
در نهتاد و نهم اینکه اگر کسی از بهر دار و
درمان بهدینی را بفرماید که نا بخورد البته

فرمان نباید بردن چه در زند و ندیداد گوید
که هر کس او نسا خورده بود سزای او
آن بود سروخان و مان او بباید کندن
و دلش از تن کندن و باین همه علتها که نمایندش
روانش تا ابد الابد در دوزخ باشد
الا که پیش ردان و دستوران که بگویند
و دستوران بفرمایند تا سرش ببرند پس
روان پادفراه نمایند و عذاب خود بپرهیزند

درهشتادم اینکه عظیم گناه باید داشتن
تا نسا به آب و آتش نرسد چو هر کس که
نسا باب و آتش رسانند روانشان به
دوزخ هرگز رستگار نباشد بدین در گوید
که سین و ملخ که بسیار بود از بهر آن باشد
که نسا به آب و آتش نه پرهیزند و زمستانهای
سخت و سرمای عظیم از بهر آن باشد تا دانند

در هشتاد و یکم اینکه اگر کسی نسا بحیلت بخورد
بهدینی دهد یا نسا بر بهدینی افکند بی کام و فرمان
بر شوم باید کردن باید پیش ردان و دستوران
پیت بکردن و توجش که دستوران گویند گذاردن
راستکار دو نرخ بباشند **در هشتاد و دوم** اینکه اگر
کادی یا کوسفندی جایگاهی نسا بخورد تا یک سال
بر آمدن گوشت نشاید خوردن و شیر و موی و
سرگین بکار باز نیاید و بعد از سال اگر نسا خورده
آبستن باشد بچه نیز بیک سال پاک بشود و اگر بعد ازان
آبستن شود چون بچه از مادر بزاید پاک باشد
و مرغ خانگی نسا بخورد همچنین تا یکسال گوشت
وضایهٔ او پلید باشد پس یکسال پاک شود
در هشتاد و سیم اینکه نشاید که چیزی بکنه کاران
دادن که مرکزان باشد مانندهٔ باشد که ظفر
اژدها نهاده باشند و اگر خوردنی به ایشان دهی

تا آن بخورد

تا آن بخورد و بکنه کردن مشغول شوند و آنکس
که آن خورشن به ایشان داده باشند
هم گناه باشد در هشتاد و چهارم اینکه بامداد
چون از خواب برخیزی نخست چیزی بدست
باید افکندن و پس به آب پاک بشستن چنانکه
دست از ساعد تا سر دست سه بار شسته باشد
روی از پس گوش تا زیر زنخ و میان سر
شسته باشد و روی از پای تا ساق سه بار
بشویند و اوستا بخواند و اگر جایگاهی باشد
که آب نبود و هم آن باشد که نیایش در
گذرد دست بخاک سه بار باید شستن و
نیایش بکردن و چون بآب رسند دیگر باره دست
روی شستن و نیایش باز کردن و پیش
آنکه چیزی بر دست افکند دست بآب
نشاید شستن و دست بآب نشاید بردن

و دست بهیچ چیز نشاید نهادن **در هشتاد و پنجم**
اینکه مرد بزیگر جو آب بکشته زار خواهد برد
اول بهمه راه گذار آب و کشت زار باید کردن
و نیک نگاه کردن تا خود هیچ جا یگاه نشایا چیزی
پلید افتاده است یا نه و بعد ازان آب در
کشته زار افگندن اگر دران میان که آب در
بسته باشد نشاء دیدار آید اگر نشاید پرهیختن
بپرهیزد و اگر ناگاه با آب رسد اورا گناه
نباشد و اگر جوی بنه دیده باشد و آب به
نشا رسد کنه کار و رمین باشد و بر شنوم
باید کردن **در هشتاد و ششم** اینکه زن زاده باید
که تا پست و یک روز بر آمدن سر نشوید
و دست بهیچ چیز باز نهند و بر بام نشود و به
آستان در سرای پای بیرون نهند و بعد ازان
پست و یک روز بر آمدن اگر خویشتن را

چنان

چنان بیند که سر بتوانند شستن سر بشویند
بعد ازان تا چهل روز بر آمدن از نزدیک
چیزی چوپین وسفالین باشد باید پرهیختن و
پس چهل روز باشد سر شستن وهمه کاری
شاید کردن و تا چهل روز باشد بر آمدن مرد نشاید
که بادی نزدیکی کند البته بهیچ حال که گناهی
سخت باشد و تواند بودن که دیگر باره آبستن
شود و کودک شیر زده شود و گناه بکردن پدر و مادر
بود چون زن در چهل روز آبستن زود تر پذیرد
که بعد از چهل روز چون خویشتن را پلید بیند الا
که بدرستی داند که از هدر دشتانست بجایگاهی
دشتان بنشستن برین کار دلیری نکردن که
گناه زود
درهشتاد و هفتم اینکه چون زن کودک
بزیان آورد نخستین چیزی پاویاب روز باید
دادن تا دل و اندرون او پاک بکند بعد ازان

سه روز آب نشاید دادن تا درین کار رخصت نیست
الا که از مردن بیم بود و این سه روز از وقت باشد
چنان که اگر کسی نماز پیشین ازین کار افتد تا نماز
پیشین شدن و یکساعت در گذشتن آب نشاید
دادن و بعد ازان تا چهل روز بر آمدن بکناری باز
نشستن و پس بر شنوم بکردن و کودک تا
چهار ماه بر آمدن پس هر گاه که بزاید خود زده
باشد از بهر آنکه تا چهار ماه برسند خود جان دار
نبود و اگر پیش از سه ماه این حادثه افتد
سک باید نمودن و طشتی را پادیاب در کردن
و بدو تن آن بر گرفتن و دران طشت افکندن
اگر سعید بود نابود و بر مادر بر شنوم
واجبست و اگر سرخ شود خون باشد و مادرش
بر شنوم نباید کردن و اگر بعد از سه ماه این
کار افتد احتیاط بجایگاه آوردن بدین کار

زنهار زنهار دلیری نکردن چه دین ما بدین
کار باز بسته است چه اگر ریمن باشد
و خویشتن را بپاکی باشد تا خویشتن زنده باشد
هرگز ازان ریمنی پاک نشود اگر هزار بار بیاد یاب
بشوید که البته هیچ از آنکه باشد پاک تر نشود چه
این ریمنی نه از بیرون است چه این ریمنی نه از بیرون
است چه این ریمنی اندر میان استخوان و رگ و
گوشت و پوست آمیخته است و آب چیزی پاک
کند که بیرون ظاهر بود و آنچه اندرون باشد
نیز نک دینی است پاکیزه است تا آن پلیدی
نیز نک برخیزد و هرکس که درین کار سستی
بکند هرگز ازان ریمن پاک نشود و دست
هرچه باز نهند ریمن میکند و آن چیزها هر
گاه که آب و آتش و خوردن مردمان میرسد
که اورا گناه بر گناه نشیند و یک بده و ده بصد و

صد بیزاری شود و درون که دست بدان برند پلید
زمین باشد تا آنگاه برشنوم بکند و نه شبه بدارد
و هر بیست روز سر بیابان و آب بشوید شاید
که دست بهمه چیز برد پاک باشد **درهشتاد و هشتم**
اینکه در سرائی که کسی از دنیا برود سه روز دران
خانه گوشت تازه نباید که بپزند و بخورند چو
پیم باشد که کسی دیگر ویران شود بر ماست و
پنیر و ماهی قناعت باید کردن و خویشاوندان
آنکس سه روز گوشت نشاید خوردن
درهشتاد و نهم اینکه پیوسته جهد باید کردن
تا سخاوت و رادی کند چنان بزرگوارست
که زمین را آن بهتر و خوشتر آید که مرد راد بروی
رود و ابر و باد و باران آن بهتر آید که
بر سر مرد راد جهد و اسب زان بهتر آید و
خوشتر که مرد راد بروی نشیند و کوشند

را ارزان خوشتر آید که مرد راد کوشت وی خورد
و ماه و خورشید و استاره آن خوشتر آید که بر مرد
راد تابد و آن رادی و سخاوت عزیز است
که دادار اورمزد میگوید که خواستم که پاداشن
دهم مرد سخاوتی را که خورد ایشان باشد و
هیچ پاداش نیکو را نیافتم که در خورد او باشد
الا آفرین همت نیک مردان و پیوسته امشا
سفندان آفرین میکند و مرد راد که او چیزی به
ارزانیان دهد و از نیکان خویش دریغ ندارند
چه در دین پیداست که دادار اورمزد زراتشت
اسفنمان را گفت که بهشت و کروتمان از بهر رادی
آفریده ام بارزانیان و مستحقان رادی کند و
چیزهایشان بخشد دوزخ تاریک آنکس راست
که با نامستحقان و نا ارزانیان رادی کند و عطا به
ایشان بخشند هم در دین پیداست که کسی سه راه

بهشت است الا روان راداران واگر نه روان
هیچکس بدان راهها به بهشت نتواند شدن الا
بیک راه و روان راداران بسی و سه راه در
بخواری و آسانی به بهشت توانند شدن آمدن بهر
راهی که بشوید امشاسفندان پیش وی
باز آیند چنانکه دل او بدان صورتها خوش
شود چینود پول نه نیزه پنهایش باشد
هر نیزه نه گز باشد در بهشت هیچکس را
جایگاهی بهتر آن نیست که راداران و راستان
و بهیج گرفه را ازان بلند تر نباشد در نودم
اینکه وقت باشد که یک اشم وهی بگویند
چندان گرفه باشد وقتهای دیگر صد وقت
باشد که یک اشم وهی را چندان گرفه
ارجمندی بود که وقتهای دیگر هزار وقت
باشد که یک اشم را گرفه ارجمندی بلندی

باشد

باشد که دیگر وقتها ده هزار وقت باشد
که یک اشم وهی را چندان کرفه باشد
چند قیمت این جهان و هرچه درین جهانست
وآن اشم وهی که ارجش چند ده است
که چون نان خواهند خوردن بگویند و آن یک
اشم وهی که بخوانی و بجُبی چندانکه صد وقت
دیگر اشم وهی خوانده باشی آن یک
اشم وهی را که بخوانی و پهلو کردی چندان کرفه
باشد که وقت دیگر هزار وآن اشم وهی
که از خواب برخواهی خواست بخوانی چندا
نش کرفه باشد که بوقتها دیگر ده هزار
وآن یک اشم وهی که قیمت را چندانکه
عالم است وهرچه دروی است آنست که در
وقت جان کندن بخواند اگر نتواند خواند
دوستان را در دهان باید نهادن چه دران

وقت یک اشم وهی بگویند اگر دوزخی باشد
همیستانی شود و اگر همیستانی باشد بهشتی گردد
گروثمانی باشد فشوی گردد همچون که باشد
یک پایه بلندتر گردد و پس ازین کار کرفه
بیدار بایدبودن تا روان را بلندی و ارجمندی
باشد و هرچه تمامتر باید کوشیدن
بدین کار در نود و یکم اینکه هر کار و کرفه
که بباید کردن در روز جهد باید کردن
تا بکنند و باز فردا نیفکنند چه دردین پیداست
که دادار اورمزد زراتشت به از تو در
عالم کسی بیافریدم و تو کزین منی و این
عالم از بهر تو پدیدار کردن و این همه خلق
و خلایق که من آفریدم و این پادشاهان
که بودند و امید داشتند که در روز کار
ایشان پیدا کنم تا ایشان دین از تو پذیرند

بدان سبب گرو ثانی شوند و من ترا آفریدم
الا اکنون درمیانه روزگار که از روزگار
کیومرث تا اکنون سه هزار سال است اکنون
تا رستخیز تن پسین سه هزار سال مانده است
پس ترا درمیان از بهر آن آفریدم چه هرچه
درمیان باشد عزیزتر و بهتر باشد و ارجمند
تر باشند نه پینی که دل عزیزتر همه اندامهاست
از سبب آنکه درمیان است و ایران شهر
که اقلیم چهارم است از دیگر جایها عزیزتر است
که درمیان است پس عزیزی ترا درمیان
روزگار به پیغمبری دیدار کردم پادشاهی
دادم چون وشتاسب که درین روزگار
داناتر ازوی و دانش دوستر ازوی
دیگر کس نباشد و عالم را چنان گردانیدم
که کس را بدانش طلب کردن مشغول اند

وتفضیل بر یکدیگر نه بمال و نه بخواسته می آورند
نه بر اصل و نسب نه بزور و قوت خود تفضیل بر
یکدگر دانش می آورند و هر که داناتر است گاه
پایه و منزلت او بیشتر است و در میان این قوم
ترا بدیدار آورده ام تا چون به پیند که هر چه
ایشان بر نجها بروزگار بسیار طلب کرده
اند بیاموخته بنزدیک تو خوار و آسانست تا
بدانند که از حکیم تا پیغمبر بسیار فرقست و تو
کلی و ایشان جزوی اند پس ترا ازان دانشها
آگاه کردم که ایشان آموخته اند و آن بر نجهای عظیم
در می یابند و اوستا بزبانی بتو گفتم که هیچ
زبان در جهان بدان نماند تا نتوانند گفتن که صنع
مردم است و زند تفسیرش بزبانی بتو گفتم
که در میان مردم روندتر است تا بتوانند که
آن نیز زبان که در میان مردمان روانست

هم تو بدان فصیح تری و این همه بزرگی که بتو
داده ام ای زرا تشت اسفنتمان ترا اندرز
میکنم که هرگرفه ای زرا تشت که امروز
بتوانی کردن باز فردا میفکن بدست خویش
تدبیر روان خویش بکن وبدان غره مباش
که هنوز جوانی است وبشاید کردن یا اندیشه
کنی که پس ازمن ازبهرمن بکنند چه بسیار
کسان بوده اند که زندگانی ایشان یک روز
مانده بود وایشان کار پنجاه ساله فراز پیش
گرفته بودند پس جهد کن که کار گرفه امروز باز فردا
میفکن چو اهرمن گجسته دوزخ برین بگاشته
است یکی رانام دیرست ویکی رانام بس و هر
دو آنند که مردمان رابفریبند واز کار گرفه خویش
بازمیدارند چو هرگاهی که گرفه فراز پیش
آید وقتی بباید کردن چو آن درج که دیر

خوانند گوید که تو دیر بخواهی زیستن و این
کار همه وقت بتوان کردن و آن دوج که نفس
خوانند گوید که فراز گذار که پس آن بشاید
کردن و پیوسته این دو دوج روان را از همه
کار و کرفه خویش باز میدارد تا فرجام در رسد
و همه کارها باز پس افتاده بود و هیچ سود ندارد
و کار کرفه ازین جهان بشود و بمینوان پادفراه
برد و خواسته و چیزی که دارد هر کسی برگیرند
و دیگر نام او نبرند و گناه در گردن وی بماند
پس نیکو آگاه باشند در نود دوم اینکه هر
چیزی که نارینه بوده باشد و چگونه باید
شستن زرکه نارینه باشد یکبار بیاد باید
بباید شستن و یکبار بخاک خشک کردن و یکبار
به آب بشستن پاک باشد و برنجین و ارزیرین
و رویین و سرپین سه بار و پولاد چهار بار

سنگین شش بار و فیروزه و یاقوت و کهربا و
سنگ عقیق و مانندهٔ این هرچه از کانها معدنها
خیزد همه شش بار بباید یاب شستن و بخاک
خشک کردن و مروارید دستور ان دو گونه
گفته اند و لیکن قرار برآنست و چنانست که
چون سنگ بشویند چوپین و سفالین همه باید
افگندن و جامه نیز همه باید شستن و شش بار
چنانکه گفتیم و پس ششماه برجایگاه بنهاده و
خورشید بران می تابد و بعد ازان نشاید
بردن و بدشتان شاید **فریوذسیم** اینکه
آتش ورهرام نگو باید داشتن و کسی که عمارت
و خدمکاری وی کند نیکو بداشتن و نفقاتش
تمام بدادن چنانکه امسال هیزم پارینه سوزد
و این سال دیگر از هیزم پارین و فریضه نیم
شب آتش برافروختن چه هرگاه که بنیم شب

برافروزند و بوی بروی نهند چنانکه با دبوی
آن مهرد دیو و درج و جادو نیست میشوند
چه از قوت آتش ورهرام است که درمیان
این همه خلق زندگانی میتوانیم کردن واگر
نه از ورج اشاسفندان و آتش ورهرام
بودی یک روز به نگذاشتندی که زندگانی
بتوانیم کردن و اگر نه بودی پس تا بتوانند
کردن داشن و آذران و آتشان می باید
دادن و آیفت خواستاری بکردن چو ورج
و خزوه آتش بسیارست **در نود چهارم**
اینکه کهنبار کردن هرسال شش بار فریضه است
و بباید ساختن و درخورد و طاقت خویش
بکوشیدن تا بکنند و اگر سه مرد بتوانند کردن
هم بباید کردن و اگر طاقت ندارند چون
کهنبار توجی باشد چیزی بدادن تا ازان

کرفه باز نمانند و اگر این نیز طاقت ندارند
چون کسی کاهنبار ساخته بود اگر نخورند باید
رفتن و چاشنی بکردن و آفرینگان بگفتن و این در نود و پنجم
کاهنبار از بهر آن نهاده است که دادار اورمزد
این جهان با هرچه باوی است بیک سال بیافرید
اول چیزی که آفرید آسمان آفرید بچهل و پنجروز
خیر ~~ماه~~ روز اردیبهشت ماه اول کاهنبار است و
بسازند و آفرینگان بگویند چندانش کرفه بود
که هزار میش ابا بره از بهر روان خویش
بوهان و ارزانیان داده باشد به شصت و ششم در نود روز
دادار اورمزد آب آفرید خیر روز و تیر ماه
کاهنبار باشد پنجروز بود آنرا میدیوشم گاه
خوانند اگر کسی درین پنجروز کاهناری تمام
سامانها بسازند میدیوشم کاهنبار کرده بود
چندانش کرفه بود که هزار گاو با گوساله

بوهان و ارزانیان داده باشد از بهر روان
خویش سیم کاهنبار بهفتاد و پنجروز داد ار اورمزد در نوذ هفتم
زمین بیافرید هشتاد روز شهریور ماه
اول کاهنبار ست هر که درین روز کاهنبار بسازد
و آفرینگان بگوید و از هردو که پیش نموده است
کرده است فیتیشهیم کاه خوانند چندانش
کرفه باشد که هزار اسب با بچه بوهان وارزانیان
داده باشد چهارم کهنبار ایاثرم خوانند در نوذ هشتم بسی
روز داد ار اورمزد نبات و درخت داد
این کهنبار ایاثرم خوانند به اشتاد روز
و مهر ماه باشد و پنجروز بود پس هر کس
که این کهنبار درخورد و طاقت خویش بگوید
چندانش کرفه بود که هزار شتر با بچه
بوهان و ارزانیان از بهر روان خویشتن
داده باشد پنجم کاهنبار میدیاریم خوانند در نوذ نهم

بهشتاد روز دادار اورمزد چیو انانت
آفرید و این کاهنبار مهر روز و از دیماه باشد
پنجروز بود پس هرکس که این کاهنبار بکند
چندانش کرفه باشد که هزار کاو با هزار
کوسالہ و هزار اسب با بچه و هزار اشتر
با بچه بوهان و ارزانیان داده باشد
از بهر روان خویش ششم کاهنبار همسفسمیدیم
خوانند در پنجه وه مازدیسنان باشد ایزد
عزوجل بهشتاد و پنجروز درین وقت مردم
آفرید و مردم انگاه پیدا آمد که همه چیزی
تمام بیافریده بود پس هرکس که این کاهنبار
بسازد و آفرینگان بگوید پنج کاهنبار کرده
باشد چندانش کرفه باشد که همه جهان با هرچه
اندروست بیکبارگی همه بوهان وارزانیان
داده باشد از بهر روان خویش پس چهد

باید کردن تا ازین گرفه باز نمانند چو این کنبار
جمشید نهاده است دادار اورمزد این کنبار
وگرفه به جمشید نمود از بهر آن بود که جمشید
رسم چنان بودی که هر یگانه که از راه درآمدی
اورا بمطبخ فرستادی تا خوردنی بجوزدی یک
روز دیوی خویشتن را صورت درویش
گردانید وبدرگاه جمشید آمد وخوردنی خواست
که بجوزد جمشید برعادت خویش اورا بمطبخ
فرستاد او هرچه در مطبخ جمشید ساخته
بودند بجوزد وگفت هنوز گرسنه ام مرا از
طعام سیر گردانید این مطبخی خبر بجمشید بازداد
وجمشید گفت که گله گاوان واز گوسفندان
چندانکه بتواند خوردنی بسازد تا او سیر گردد
مطبخی همچنان کرد وساخت ودیو خورد و
دیگر چیزی طلب کرد ومطبخی عاجز شد وبنزدیک

محمد

جمشید آمد و احوال باز گفت جمشید عاجز شد
و گفت این عیبی بزرگ باشد که گویند که در مطبخ جمشید
چندان خوردنی نبود که یک مرد سیر تواند
کردن مطبخی را گفت برو از اسب و گاو
از گوسفند کله چندانکه خواهی میکش و بخورد
او میده تا سیر شود مطبخی برفت و
همچنین کرد تا آنگاه که بی طاقت شد و
بنزدیک جمشید آمد و فریاد کرد جمشید بر
دادار اورمزد بنالید دادار اورمزد بهمن
امشاسفند فرستاد و گفت برو و گاوی
سرخ فراز گیر و بنام ایزد بکش و درمیان
سر گه کهن بفرمای تا به پزند و سیر و سداب
درش کنند و پس هم بنام ایزد از دیگ بر
آورند و به پیش او نهند تا بخورد همچنین
بکردند چون لقمهٔ بخورد از آنجا بگریخت و

ونیت شد پس ازان روز کار کهنبار کردن بنهادند
و هر وقتی که قحط و تنگی پیش آمدی همچنان کاوی
بکشتندی و بسر که و سداب به پختندی آن قحط و
نیاز زایل شدی و چون زرتشت اسفنتمان نیز نکها
کهنبار بمردم نمود پس فریضه کرفهٔ عظیم است
کاهنبار ساختن هرکس در خورد خویش هرچه
تمامتر باید کوشیدن تا ازین کرفه باز نمانند
یزدان کام باد این صد در شایست و ناشایست
که از پارسی بدپهری نقل کرده است

نوشتم من دین بنده رستم کشتاسب اردشیر
اندر روز رام و ماه دی و سال برهزار و
هفتاد و پنج یزدجردی تا هر که خواند روان
من به اشایه و نیکنامی یاد کند ایدون
باد ایدون ترج باد

در ذکر ملوک فرس از اردشیر بابکان تا یزدگرد شهریار
که آخر ملوک عجم بوده است و ساختن یزدگرد
بن شاپور شهریزد و هر کس بر وجهی از زدن
از ولایت و قصبه وغیره منفصلا تا زمان دولت
اسلام الی یومنا چنین آورده اند که چون اسکندر
وفات یافت او را در اسکندریه دفن کردند امرای دو
سلطنت بر پسر اسکندر عرض کردند اسکندر روسی
که از دختر دارا بود قبول نکرد و گفت پدر از مملکت
چه طرف بربست که من نیز همان طلب کنم ترک
سلطنت کرد و در غاری رفت و بعبادت مشغول
شد تا در گذشت و در اقالیم ملوک طوایف
پیدا شدند و هر کس ولایتی که داشت آنرا گذاشت
سر بدیگری فرو نمی آورد و مدت چهارصد سال

ملوک

ملوک و طوایف بود مولود عیسی علیه السلام درزمان
ایشان بود تا آخر آفتاب دولت اردشیر بابکان از افق
شهریاری بر آمد و بر تخت سلطنت نشست و نام
شاهنشهی بر خود نهاد و ملوک طوایف دختر اردوان
در تحت نکاح آورد و از و پسری آمد و نامش شاپور
و شاپور بعد از اردشیر بر سلطنت نشست و مدت
سی و شش سال سلطنت کرد و بعد از و فرزند او قایم
مقام شد نام او هرمزد و سه سال پادشاهی کرد و از و
پسری ماند بهرام نام و او هم چهار سال پادشاهی کرد
و بعد از و ملک به پسر داد و او را بهرام بهرامیان
گفتندی و دو سال پادشاهی کرد و در گذشت و
پسری داشت نام او نرسی بپادشاهی نشست
و چون پنج سال بر آمد وفات یافت او را برادری
بود شاپور نام و ایالت کرمان با او بود و علم و خرد
داشت و او را کرمان شهان خواندندی چون

نرسی که برادرش بود در اصطخر وفات یافت
اورا فرزندی نبود پس کرمان شهانرا طلب کردند
و اورا بر تخت اصطخر بنشاندو بزرگان ایران باو
بیعت کردندو او مدت پنجسال عدل و داد ورزید
بعد ازان حال برو بگشت و ظلم در طبیعت او پیدا شد
وخون و عرض و مال مردم را مباح داشت و بغرور
هیچ آفریده نمیرسید و سخن امرا نمی شنید بلکه
ایشانرا تعذیب میفرمود و یکی را دیده از سر میکند
و دیگری را زبان از قفا میکشید و هر که برابر او
رفتی طمع از خان و مان خود برداشتی و تدبیر نبود
و اورا فرزندی آمد بهرام نام کرد مشهور به بهرام گور
و امرا صلاح چنان دیدند که اورا بدایه دهند
و از ولایت عجم بیرون برند تا چون بزرگ شود
خوی پدر نگیرد و ظالم و سفاک نگردد و انگیز کردند
و نعمان بن منذر از یمن بطلبیدند و شاهزاده بدو

بسپردند

سپردند تا بزمین عرب و ملک یمن برد و پرورش داد
تا بیست سالگی شد و او را بولایت عجم بفرستادند
تا بمدت چهل سال ازین سلطنت بگذشت مردم از جور
و ظلم متفرق گشتند تا گاه روزی ستاره شناسان را
بطلبید و ایشان را گفت در زیچ نگاه کنید و مدت عمر
و سبب مرگ مرا باخبر کنید و ایشان را در خانه جمع کرد
و منجمان سه روز درین باب سعی نمودند و روز چهارم
بجان امان خواستند و گفتند ترا یکسال از عمر مانده
است و موت تو در خراسان بولایت طوس بر کنار
چشمهٔ شیر خواهد بود و او سوگند خورد که من هرگز
متوجهٔ طوس نشوم چون بششماه رسید دماغش
بگشود و خون روان شد و بهیچ نوع بسته نمیشد و اطبا
عاجز شدند و عاقبت اتفاق کردند و گفتند تو از حکم
ایزد تعالی سر نتوانی پیچید علاج تو آنست که بخدا
بازگردی و توبه کنی و متوجهٔ ولایت طوس شوی

وآن آبرا بر سر ریزی خون باز ایستد چون دید
تدبیر نبود در مخفه نشست و با امر او لشکریان
روانه شد چون بدین ولایت رسید که اورا
کینه میخواندند فرود آمد هوای این ولایت بر
او اثر کرد و خون از دماغ او بقدر باز ایستاد
و اندک توانائی در جسد او بدید آمد چون
تنومندی یافت گفت این زمین مبارکست
من اینجا شهری سازم بجذا باز کردید و توبه
کرد و بنایانرا بطلبید و مصالح داد و بفرمود
و گفت اینجا بنام یزدان شهری خواهم ساخت
بنایان در کار آمدند و اختر شناسان زیج
برداشتند و بطالع سنبله طرح عمارت بینداخت
و بکار مشغول شدند و چون بنام یزدان میساخت
آنرا یزدانگرد نام نهاد و اسم او گرشاپور
بود به یزدگرد مشهور شد و این خطه به یزد مشهور

گشت

کشت و چند قنات در و جاری کردند و ساختند
یزدگرد متوجه خراسان شد و بطوس آمد و بکنار چشمه
سبز آمد و روی بر خاک نهاد و از گذشته
ندامت برد و آب چشمه بر سر نهاد خون از
دماغش بکلی باز ایستاد و بحال صحت آمد و بر
کنار چشمه لشکرگاه بساخت و دو ماه برلب آب
بود بعد از دو ماه روزی در خیمه نشسته نگاه کرد
اسبی را بغایت مرغوب چنانکه مثل آن ندیده بود
بی زین و لگام بفرمود که این اسب را بگیرند هرچند
سعی کردند نتوانستند که بگیرند نزدگردخود برخواست
و متوجه شد و اورا باواز نرم بخواند و اسب رام
شد و زین طلب کرد و بر پشت او نهاد و تنگ او
بر کشید چون خواست که دست اورا از پاردم
برون آورد اسب لگدی بر سینهٔ او زد
یزدگرد فی الحال بیفتاد و بمرد و آن اسب

خود را بنشاند و زین را از خود جدا کرد و خود را
در آب چشمه انداخت و ناپدید شد و غریو از
لشکر بر آمد و آشوب برخواست و خبر به اطراف و
اکناف رسید معماران که بعمارت یزد مشغول بودند
دست از عمارت بداشتند و عمارت نیمه کار بماند

نکته چون این خبر به بهرام رسید که پسر یزدگرد بود
با نعمان و منذر از عرب لشکر گران برداشت و
متوجه ملک عجم شد و اکابر عجم از غایت ظلم یزدگرد
با هم اتفاق کردند و سوگند خوردند که ما فرزندان
او را بسلطنت نگذاریم با او بیعت نکنیم و کسری
نام از نسل ملوک عجم بپادشاهی بنشاندند و با او
بیعت کردند و میان ایشان و بهرام گور رسولان
مترددگشتند و لشکر پیش همدیگر آوردند و آخر
بران قرار یافت که تاج پادشاهی در میان
دو شیر بنهند و تاج در سر تخت نهادند و شیر انرا

در پای تخت بزنجیر به بستند و بهرام گور بیامد
شیران برو حمله کردند او هر دو را بقتل آورد
و بر تخت نشست و تاج بر سر نهاد سپاه عرب و
عجم با او بیعت کردند و بهرام بعدل و داد کوشید
و مردم در زمان او مرفه الحال بودند و او پادشاه
عیش دوست بود و بخشنده و شکار دوست و
قوی دولت و بهادر و صاحب زور و زهره بود
و مدت سلطنت او شصت و سه سال بود او را
پسری بود یزدگرد نام کردند هم نام پدر و یزد
باقطاع و دبیرستان او نهاد تا برین مدت بیست
سال شاهزاده بزرگ شد چون سرو روان ببالید
و گل رخسارش در باغ دولت بشکفت شاه
بهرام گور همسر شایسته در کنار او کرد و بعد از
مدت شاهزاده در طیفسون و باجرم و خاصان
متوجه فارس شد و از انجا به یزد آمد و چون با

عمارت یزدنیم کار مانده بود بفرمود که دیگر
بنایان دیگر بار بعمارت مشغول شدند و از
همه مملکت خانه و کوچ بیاوردند و در یزد مقیم کردند
و دوسرهنگ همراه داشت یکی را نام عقدا گویند
سه سرهنگ بودند سیوم را میبد بود و ایشان
هریکی هریک دهی بساختند پدار بیده بساخت
و عقدا از عقدا بساخت که بده کبران مشهور
است میدا از میبد بساخت این هر سه ده برکنار
دریای ساوه بود و از ساوه تا همدان "تا ده
فرسنگی مشهور است نزد این دریا بود و چند کوه
درمیان این دریا بود بنداو بارجین بود که امروز
اورا بارگین میخوانند و از معجزات مولود حضرت
پیغمبر آخرالزمانست یکی آن بود که دران شب آب
دریا خشک شد و آتش تمام آتشکدها بمرد و طاق
ایوان کسری بشکست چنانکه گفته اند مثنوی

آن شب که زمادر او جدا شد عالم همه از خوشی جدا شد
هم آتش تیز فارس مرده هم آب سیاه ساوه برد
اما بنای مدینه میبد اصح آنست که در زمان
قباد شهریار بود و تحقیق آن و بنای قلعهٔ رفیع
آن در قصهٔ شاه قباد در محل خود خواهد آمد اما یزد
گرد اصغر در یزد بناهای عالی بساخت و قصری
رفیع برافراخت و مغنیان بیاورد و چند کاریز
جاری کرد یکی یزد آباد و دیگری دهاباد و ثالث
بادین بفرمود که در یک فرسنگی شهر دخمهٔ در
سنگ برید مشهور بکوه لولویه که در اندرون
آن روی بقریب نیم فرسنگ در سنگ تفت
بریده اند و گویند آب در آنجا جاریست و آواز آب
می آید و شاه بهرام شب و روز بعیش و شکار مشغول
بود و شاهزاده یزدگرد در یزد بعمارت مشغول
بود آمدن خاقان به ایران و محاربهٔ شاه بهرام بخاقان

چون امراو لشکریان دیدند که شاه بهرام از مملکت
و رعایا فراغت دارد بعضی مفسدان بخاقان نامه نوشتند
و از بهرام گله کردند و خاقان را بایران و تسخیر ملک
عجم نوید دادند و خاقان خرم شد و لشکر بیشمار بعدد
سیصد هزار عرض داد و از جیحون عبور کرد بخراسان
در آمد و تمام خراسان در تصرف گرفت و چون این
خبر به بهرام رسید بغایت متوحش شد امراو
لشکریان را طلب کرد ایشانرا نه برجادهٔ متابعت
یافت از خاصان سیصد گزین کرد و دو اسبه مکمل
و از طیفسون برسم شکار سر در شکار کشید و از
مملکت بیرون رفت و صیدکنان کوه بکوه میراند و کرد
آبادانی میگشت و جاسوسان را بهر جانب روانه
کرده بود و خبر گیری میکرد و مدت دو ماه در کوه و
دره بسر میکرد و امراو لشکریان بیکبار از و دل بر
کندند و نفشد بهرام هزیمت یافت و ملک عجم

بخاقان کذ اشت وکریخت واین خبر بخاقان
رسید وخاقان خرم شد لشکریان را باطراف
فرستاد وخود بشراب خوردن مشغول شد جاسوسان
این خبر به بهرام رسانیدند بهرام با آن سیصد
سوار کوه بکوه میراند تا بدرمرد رسید ونیم شب
شبخون برلشکر خاقان زد تا روز محاربه کرد
ولشکر خاقان سراسیمه کشتند وچون شب
بود تیغ در یکدیگر نهادند ومیکشتند وچون
روز شد سیل خون بردرمرد روان شد

سر بی تنان وتن بی سران سواران چوشیران کفل افکنان
بکشتند چندان بران رزمگاه که شد نیلگ برمور وبرپشه راه

خاقان گرفتار شد ولشکرگاه اورا بهرام تاراج
کرد وغنیمت خاقان بدست بهرام افتاد وباطراف
فتح نامه نوشت وشاهزاده یزدگرد ازین واقعه
بیخبر وخایف بود ازلشکر خاقان ودرکنار صحرای

یزد بر سر ریگ فرود آمده بودند برغم آنکه
قرار نماید و حرم او حمل داشت و بر سر آن
ریگ فرود آمده بود او را در زادن بگرفت
از سر شب تا دم صبح چون صبح بدمید بریگ
از راه خراسان مژدهٔ فتح نامه شاهزاده بهرام
بشاهزاده رسانید و در حال از حرم خبر آوردند
که فرزند نرینه متولد شد شاهزاده بزرگ
بغایت خرم شد و فرزند را فیروز شاه نام
کرد آن ریگ را ریگ فیروزی خواندند و
اکنون بریگ فیروزی مشهور است و بهرام
بترکستان رفت و غارت کرد و بازگشت و
منارهٔ میان ایران و توران بساخت که از هر
دو جانب لشکر ازان میل در نگذرند و هریک
بولایت خود بسازند و عهد نامه برین بنوشت
باز بقر سلطنت رجوع کرد بعد ازان برسم

رسالت بهندوستان رفت وخویش شکل
که پادشاه هند بود مردانگیها نمود و دختر او را
سمنبوی زن کرد و باز با ایران آمد و بعد از
چند سال زمانش سپری شد و گویند که در شکار
گاه از دنبال گوری برفت و گور در غار رفت
و بهرام از عقب گور در غار رفت و ناپدید شد

اگر بهرام گوری زد درین دام بیا تا بنگری صد گور بهرام
جهان از نام آنکس ننگ دارد که از بهر جهان دل تنگ دارد
آن قصر که بهرام در و جام گرفت روبه بچه کرد و آهو آرام گرفت
بهرام که گور میگرفتی همه عمر دیدی که چگونه گور بهرام گرفت

نشستن شاه یزدگرد به پادشاهی ملک یزدرا
بشاه زاده وفیروز شاه و شاه بلاس وغارتی
که در زمان ایشان ساخته شد در دو برادران
بلاس کرد که مشهور است به ابوالعسکر و فیروزآباد
و فخرآباد و فیروزآباد میبید چون بهرام گور در

گذشت یزدگرد بر تخت سلطنت بنشست به عدل و
داد کوشید و دست عطا و سخا برگشاد و مردم در زمان
او مرفه الحال بودند و او را پسر بود یکی فیروز شاه که ذکر
او گذشت و دیگری شاه بلاس بعد از مدتی که شاه
زادگان در رسیدند شاه بلاس و شاه فیروز یزد
را به اقطاع ایشان داد و در وجه مصالح ایشان نهاد و
فیروز و شاه بلاس یزد آمدند و مال شهر و ولایت
قسمت کردند و بر طرف جنوب یکفرسنگی جهت حفظ
اموال و انتقال حصنی بساختند و کوتوالی بنشاندند و
مال و جهات را در آنجا جمع میکردند و نایبان در وجه
مصالح شاهزادگان بکار میداشتند و آثار آن
حصن هنوز باقیست و مشهور است پدر و برادران
و مردم گاه گاه بعزم طواف بدانجا روند و بعضی
که خاک آنجا می کاوند می باشد که در میان خاک
چیزی بیابند و هم بر ان طرف شهر شاه بلاس

باغستان بساخت و آب جاری کرد و اکنون
مشهور است به ابو العسکر و مردم بدانجانب اکنون
میروند و سماع و طنج میکنند و مقام حیدریانست سرزمینی
خوش است و شاه فیروز دوده در ولایت یزد
بساخت یکی فیروزآباد و مجومرد و دیگری فیروزآباد
میبد و چون هژده سال از سلطنت بزدگرد
بگذشت شاه فیروز را ولی عهد کرد و درگذشت

پادشاهی فیروز بن یزدگرد

چون شاه فیروز بر
تخت سلطنت بنشست بنیاد ظلم و تعدی نهاد
آب در چشمها خشک شد و باران باز ایستاد و
قحط در میان خلایق واقع شده بعوذ بالله خلقی بسیار
بمردند و مدت چهار سال این قحط واقع شده بود و شاه
فیروز بر ظلم کردن توبه کرد و بعدل و داد در آمد و خراج
از مملکت برداشت و دست ظالم از مظلوم کوتاه
کردانید لاجرم باران باریدن گرفت و آب در

چشمها بسرزد و در صحرا سبزه و ریاحین دمیدن
گرفت مثنوی فراخی که آمد بتنگی بدید ٥
جهان آفرین داشت آنرا کلید ٥ فیروز شاه از بلای
قحط خلاصی یافت لشکران جمع کرد و روی بولایت
ماوراالنهر آورد و او را دو پسر بود یکی قباد و یکی هرمز
و هرمز شاه را قایم مقام خود گردانید و شاه قباد را
همراه لشکر بردو پیش روکرده نامهٔ بملک ماوراالنهر
نوشت و طلب تاج کرد و خوشنواز که ملک ماوراالنهر
بود گفت که عهد شاه بهرام کور دارم که شما را بماوراالنهر
و ما را بولایت شما کار نباشد شاه فیروز چون بشنید
غضب کرد و لشکر براند چون بپای آن میل رسید که بهرام
کور ساخته بود که لشکر از میل نگذرد بفرمود تا میل را بر
کندند و بر پشت پیلان بار کرد و در پیش خود روان
گردانید و خوشنواز چون این خبر بشنید متوهم شد بفرمود
که بر سر راه لشکر روان گردانید و خوشنواز زمین را خفر

کردند

کردند و خندقها بکندند و سر خندقها بجا شاک بپوشیدند
و خود لشکر برداشت و روبحرب فیروز شاه نهاد و چون لشکر
برابر یکدیگر رسیدند فیروز شاه از جفر خندق بگذشت و
لشکر را بحرب راند و شاه فیروز در کنده افتاد و شاه
فیروز بقتل آمد و شاه قباد در بند افتاد و اموال و
خزاین در دست خوشنواز افتاد و شاه قباد را بند
کرده بقلعهٔ بجار فرستادند و در طیسفون چون خبر
رسید مردم بهم برآمدند و در ولایت فتنه ظاهر گشت
و هرمز شاه مردم را استمالت داد و او را سپاه سالاری
بود نام او سوفرای و فارسی بود اما ولایت سیستان
به اقطاع او بود و چون سوفرای ازین واقف شد ماتم
فیروز شاه بداشت و لشکران جمع کرد و روی بحرب
خوشنواز نهاد و با او حرب کرد و شکست بر خوشنواز
و عاقبت صلح کردند بنا بر آنکه اموال و خزاین و جهات
شاه فیروز باز دهد و شاه قباد از بند بیرون کند و

بدو سپارد برین قرار یافت و خوشنواز اموال و
شاه قباد باز فرستاد و سوفرا شاه قباد و خزاین
برداشت و بطیفسون آمد و هرمز شاه را از سلطنت
عزل کرد و شاه قباد را بادشاهی بنشاند **پادشاهی**
قباد بن فیروز چون شاه قباد در طیفسون بر تخت
نشست کار ممالک تمام بدست سوفرا بود و او مردی نیکو
نهاد بود و سوفرا بفارس آمد و مال ولایت عجم پیش
سوفرا آوردندی و شاه قباد را در پادشاهی غیر از
نامی نبود و چون مدتی برین بگذشت قباد به تنگ آمد
و لشکر بفرستاد و سوفرا را بگرفت و به طیفسون آورد
و در زندان کرد و او را بقتل آورد چون امر او لشکریان
خبر قتل او معلوم کردند بر شاه قباد خروج کردند و او را
بگرفتند و در بند کردند و بدست پسر سوفرا زرمهر نام دادند
که بعوض قتل پدر او را بقتل آورد زرمهر شاه قباد را
بگشت و محافظت نمود و بران بند که او را بند بردارد

اما رزیم امرا نمی بایست وامرا هرمز شاه را باز
بر تخت نشاندند و کمر متابعت در بستند و چون
پنجاه برین بر آمد شاه قباد دانست که زرمهر با او
دل یکی دارد با هم دیگر هم سوگند شدند و زرمهر بند
از قباد برداشت و در شب با پنج تن دیگر از طیفون
بگریختند و روی بولایت هیتال آوردند و شاه قباد
نذر کرد که اگر پادشاهی بدو رسد آتشخانه معتبر
بسازد و چون هیتال و فرغانه نام آمدند و قباد بشناختند
اورا گرامی داشتند با همدیگر عهد کردند و
لشکر کران بقباد دادو اورا روانه کردانید چون
قباد با لشکر نزدیک طیفون رسید دران سه روز
برادرش شاه هرمز بطاعون در گذشته بود شاه
قباد بیامد و بر تخت نشست و منادی و ندای امن و
امان در داد و امرا را نوازش کرد از گذشته
بروی ایشان نیاورد چون پادشاهی بر قرار یافت

مداین بساخت دارالسلطنت پای تخت مداین شد
وبعد ازان خواست که برندرخود وفا کند و آتشخانه
بسازد از مداین بفارس آمد و از فارس به اصفهان رفت
واز اصفهان به یزد متوجه شد گفت همان بهتر که آن
آتشخانه درینجا بسازم بفرمود تا بنایان را بیاوردند
در ولایت میبد قصبه کرد و آتشخانهٔ معتبر بساخت
واز هفت آتش خانهٔ بزرگ بفرمود که آتش بیاوردند اول
از آتش خانهٔ فارس و دویم از آتشخانهٔ بلخ و سیم
از آتشخانهٔ آذر بایجان چهارم از آتشخانهٔ نساوپنجم
از آتشخانهٔ اصفهان ششم از آتشخانهٔ طیفون هفتم از
آتشخانهٔ غزنین این هفت آتش از آتش خانهٔ مملکت
بیاوردند و در آتشخانهٔ این قصبه افروختند و این قصبه
را هفت آذر نام کردند و بهدین این قصبه را بمثابت
بزرگ داشتند ذکر تحقیق بنای مدینهٔ میبد را
جمعی از مورخان برانند که مدینهٔ میبد از سرهنگ

یزدگرد اصغر ساخت چنانکه ذکر آن رفت اما اکثر
بر انند که در زمان شاه قباد ساخته شد و این
چنان بوده که شاه قباد را دو پسر بود یکی را
نام انوشیروان و دیگری را شاه موبد و شاه موبد پسر
کوچک بود و قباد او را بغایت دوست میداشت و
ناگاه شاه موبد را مرضی واقع شد و هر چند اطبا
بمعالجت مشغول شدند شافی نبود شاه قباد پیش
ملک هند فرستاد و از وی حکیمی حاذق طلب کرد رای
هند حکیمی جهت معالجهٔ شاه موبد بفرستاد و چون حکیم
بدین پیش شاه قباد آمد و شاه موبد را بدید و تشخیص
مرض او مداومت نمود شربت نافع نبود حکیم با قباد
گفت که این همه ای مداین بسبب بامرض شاهزاده
مخالفت او را ازین ولایت بیرون می باید برد و
در هر زمینی تحقیق هوای او کردن تا بهوائی رسند
که در عین اعتدال باشد معالجت شاه موبد نافع گردد

شاه قباد شاه موبد در محفه همراه حکیم کرد و بعضی از
اکابر و اطبا را مصحوب او کرد انید و از مداین بیرون
فرستاد و این حکیم مزروق نام داشت منزل بمنزل
می آمد و در هر ولایت و هر شهر تجسس هوای او میمود
هیچ جا قابل این مرض نیست شاه قباد متالم و نومید
شد امر انگشت از حکیم چه آید کار از حضرت ایزد گشاید
همان بهتر که شاهزاده را به آتشخانه برند و بصدقه
و دعا مشغول گردند باشد که ایزد تعالی شفا بخشد
شاه قباد فرمود که او را با آتشخانه نو برند یعنی نهتاد
روز صدقه دهند شاه موبد را با حکیم و امرا روانه یزد
گردند و از یزد بهفت آذر روانه گشتند چون بدین
مقام رسیدند که اکنون مدینه میبدست مزروق
حکیم آن هوا که می جست و بیافت بغایت خرم
شد و نامه بشاه قباد فرستاد که چون توجه بحضرت
ایزد تعالی کرده شد آنچه مقصود دست حاصل آمد و

آن هوا که می جستم یافتم و بمعالجت شاه موبد مشغول
گشت و شاه موبد روز بروز بحال صحت بازمی آمد
تا کلی مرض ازو زایل شد شاه موبد بفرمود که بنایان
اطراف بیاورند و مدینه میبد بساخت و سوقات
و بساتین و اشجار و انهار روانه کردند و بر بالای
پشته که مثل کوهیست از کل بمثابه سنگ است
قلعهٔ بساخت و درمیان مدینهٔ میبد دوازده کنبد
عالی مفتوح کرد و بعضی مورخان آورده اند که مدینه
میبد شاه موبد بساخت اما قلعه در زمان سلیمان
علیه السلام فارس تختگاه سلیمان بود و دیو و پری
و وحش و طیور و انس و جنس او را در فرمان بود
مشهور مذکور است و سلیمان بفرمود که دیوان کوهی
که قابل قلاع باشد بجهت حفظ خزینه قلعهٔ بسازند و
عمارت سلیمان علیه السلام در عالم بسیار ست غرض
آنکه در هر طرف میگشتند و کوههای و پشته‌ها قابل

پیدا میکردند و قلعه میساختند و آذال دیو بدین کوه
کل رسید بغایت قابل قلعه دید جهت سلیمان علیه السلام
خواست که قلعه بسازد خبر بسلیمان رسید و سلیمان فرمود
که برین پشته کل سنگ قلعه حصین بسازد ذال دیو
بفرمان سلیمان علیه السلام قلعه میبد بساخت و بعضی
از خزاین سلیمان بدان قلعه نقل کردند و چون
سلیمان علیه السلام وفات کرد یوم لرزی پیدا
شد چنانکه کوهها از همدیگر میشکافت خزینه که درین
قلعه بود در شکاف زمین محجوب شد و بعضی را دیوار
و عمارت بر سر آمد و در زیر خاک بماند و بعد از سلیمان
علیه السلام بسیار خزاین و دفاین درین قلعه در زیر
خاک مانده و هیچ پادشاه این قلعه را بجنگ و لشکر
و لعب نگرفته الا آنکه رعیت بسپردند اکنون که حصار او
کنده اند همچنان سخت ترین قلاعست و او را قلعه دالان
خوانند و بنام ذال دیو گویند مقصود آنکه بنای مدینه

میبد بواسطه شاه موبد شد و چون شاه موبد مدینه
تمام کرد اورا موبد کرد نام کرد و بمرو رایام کرد را
مخذوف کردند و موبد را میبد گفتند اما خاکیت که
اکثر اهالی او سعادتمند می باشند و مستعد اهل قلم
و اهل تمول و سرافراز و دولتیار و پشت چهار ولایت
تابع اوست بعد ازان شاه قباد بفرمود که چند
ولایت در نواحی یزد بساختند مثل فهرج و خویدک
و فرافر و در زمان اشکانیان اشکبن زال کرا از
ملوک طوایف بود اشکذر او ساخت و چون چهل
سال از پادشاهی قباد بگذشت انوشیروان را
ولی عهد کرد و زمانش بسیری شد و او را در خمه مداین
دفن کردند ذکر پادشاهی انوشیروان بن قباد
چون شاه قباد در گذشت انوشیروان بپادشاهی
نشست وصیت عدل و داد او در اقصای عالم منتشر
شد و بنیاد ظلم و تعدی برانداخت عرصهٔ زمین رشک

فردوس برین شد چنانچه تا دامن آخر زمان
کارنامهٔ عدل او منشور دیوان پادشاهان روزگار
باشد و پادشاهان سعادتمند را بدو مثل زنند او را از
دختر خاقان ترک دو فرزند آمد یکی پسر و یکی
دختر پسر را هرمز شاه نام نهاد و دختر را مهر
نگار و چون فرزندان او بزرگ شدند انوشیروان
یزد را بمهر نگار بخشید و مهر نگار از مداین مغنیان
را به یزد فرستاد و در یزد عمارت بساخت
و در پیرامن شهر به هشت فرسنگی دهی معتبر بساخت
و آن را نام مهر کرد نام کرد و اکنون آن قریه
را مهر یجرد خوانند دهی وسیع معمور است و انواع
فواکه و عناب الوان در غایت بی نظیر می باشد
و دوشاب او از غایت حلاوت و طعم و رنگ با
انگبین برابری میکند و شفتالوهای او سرخ
و سفید بغایت شیرینست چنانکه هر بهاری که از

سیب ببوی قانع باشد چون شفتالو بخورد به
کردد و بقاع خیر درکشاده و اهالی و اکثر اهل تمیز باشند
و بیشتر سیادات و صحیح النسب باشند و همچنین مهرنکار
برکنار میسبد دهی دیکر بساخت و آنرا مهرجردنام نهاد
یعنی مهر کرد و برادر او شاه هرمز درجنب مهرجرد
دهی بساخت و آنرا هرمزنام نهاد و اکنون آنرا خورمیز
خوانند و هرمز درخورمیز قلعهٔ بساخت و قنالی
جاری کرد و چون پادشاهی انوشیروان باخر رسید
شاه هرمز را ولی عهد و چون کسری وفات یافت
شاه هرمز بپادشاهی نشست امرا و وزرای
پدر را تعذیب کرده پیشتر بقتل آورد و او مرد
عادل چندخوی بود کسی را یارا نبود که سر موئی
از سخن او تجاوز کند و او را پسری نبود که او را
خسرو پرویز خواندندی و از ولی ادبی صادر کشت
و شاه هرمز خواست که او را بگیرد و در بند کند

خسرو متوهم شد و بعزم شکار بیرون رفت
و متوجه دیار ارمن و آذربایجان شد و
اورا دو خالو بود یکی را نام گستهم و دیگری را بندوی
هرمز از غضب خسرو خالان اورا بگرفت و به بند
کرد و در زندان کرد اورا سپهداری بود نام او
بهرام چوبینه با هرمز مخالفت ورزید و لشکر با
بهرام یار شدند و گستهم و بندوی را از بند بیرون
آوردند و بر در بارگاه هرمز شاه آمدند و در شب
اورا بگرفتند و هم در شب میل کشیدند و قاصد
از پی خسرو به ارمن فرستادند و دو اسبه از
ارمن بدین آمد بهرام چوبینه طمع در پادشاهی
کرده بود و لشکر بدین آورد و با خسرو محاربه
کرد و خسرو منهزم شد و مدین بگذاشت که خسرو
عشق شیرین در سر داشت و ششماه با شیرین
در ارمن بود و از ارمن بروم رفت و دختر

قیصر روم مریم نام را زن کرد و لشکر از روم
بیاورد و با بهرام جنگ کرد و ملک از بهرام باز
گرفت و بپادشاهی نشست ذکر پادشاهی
خسرو پرویز چون خسرو بپادشاهی نشست
از مشرق تا بمغرب در تصرف او آمد و شیرین را
زن کرد و او را چهارده پسر آمد و دو دختر و از مریم
دختر قیصر یک پسر داشت و شیرویه و دختران
یکی را نام ایران دخت و دیگری توران دخت
و خسرو به آوازهٔ لشکر از مداین به اصفهان آمد
و لشکر را زن کرد و دو سال در عراق بنشست
و مال یزدرا بدختران بخشید و باز بمداین آمد و زمان
ظهور دولت محمد بود و بخسرو پرویز نامه نوشت
و او را بدین دعوت کرد و در نامه چنین نوشت که این
نامه از من که محمدام بخسرو پرویز که اعظم فرس
است مسلمان شو تا از آتش مسلم کردی و دولت

سلطنت در خاندان تو بماند و از عذاب دوزخ
برهی چون خسرو پرویز آن نامه را بر خواند
آتش غضب دود از دماغ او بر آورد و نامه
پیغمبر را بدرید و گفت کز ابره که با این احترام
نویسد نام بر بالای نام مم درید آن نامه کردن شکن را
نه نامه بلکه نام خویشتن را این خبر بحضرت رسالت
پیغمبر رسید و دعای بد کرد و شیرویه پسرش
بر بالین پدر آمد و شکم او را بدرید و استمالت
نامه جهت محمد بفرستاد اما خود مسلمان نشد و روز
دیگر سیزدهم خود را بر سر خسرو کشت و چون ششماه بر آمد
شیرویه را هم بکشتند و سیزده پسر خسرو را بکشتند
مگر یکی که در فارس بود و او را شهریار نام بود و دولت
از ملوک عجم برگشت و از نسل ساسان کسی نبود که او را
بپادشاهی نشانند مگر دختران خسرو توران دخت
و ایران دخت و چون از ملک زادگان نرینه نمانده

بود

بود بر توران دخت بیعت کردند و اورا بپادشاهی
نشاندند و چون یزدخسرو باقطاع دختران کرده بود
و معماران بفرستاد و در قهستان یزدی معمور بساخت
و آنرا بنام خود باز خواندند و اکنون مشهور بتوران بشتست
دهی خرم و معمور است و الوان نعمت ازو حاصل میشود
و اهالی او همه خوش وقت و اهل طاعت باشند
و چون توران دخت هشتماه پادشاهی کرد محابادر گذشت
و لشکر بر خواهر او ایران دخت بیعت کردند و بپادشاهی
نشاندند و ایران دخت از مداین سرهنگ خاص خود
جهت ضبط اموال به یزد فرستاد ایزندنام و اورا
فرمود که یزد خاص نیست آن را عمارت کن و بر ولایت
او بیفزای چون ایزند بیزد آمد و ضبط مال و جهات یزد
بداد و دو فرسنگی شهر دهی از نو حدوث کرد و بیوتات
بساتین و کشتخوان و قنوات جاری کرد و آنرا ایزندآباد
نام نهاد و بر کنار ده دزی محکم بساخت و جفر

خندق کرد اکنون ازان ده آثار هست اما خراب
و مردم در انجا ننشاند و چون زمین قابل بود مردم
رغبت کردند اهل صلاح در و وطن ساختند و خدای
تعالی بجهت صلاح و درستی و راستی که آن طایفه را
جبلی است برکت بر بشان ارزانی داشت و اکنون
آنرا بنام آن سرهنگ باز میخوانند و ایرانا باد به ایرند
آباد مشهور گشت و چون ایران دخت باندک روزگاری
بگذشتند از نسل ملوک هیچکس نماند از زن و مرد
که شایستهٔ پادشاهی بود لشکر اسلام بر اطراف
عجم استیلا یافتند امرای عجم عاجز شدند خبر شنیدند
که در فارس از شهریار بن پرویز پسری هست
یزدگرد نام قاصد روانه کردند و اورا از فارس
بدین آوردند و بر تخت سلطنت نشاندند و امرای
عجم با او بیعت کردند خبر پادشاهی یزدگرد بن
شهریار چون یزدگرد بن شهریار بپادشاهی

نشست

نشست و استقامت ملک عجم بدو اشد و مردم را
استمالت داد و امرا را ترتیب کرد و لشکری را
از عجم پیدا کرد و برگزید و صد هزار سوار مکمل بر رستم
اورمزد یار داد و اورا بقادسیه فرستاد و صد هزار
سوار بفرخ زاد داد و اورا بجزیر فرستاد و
صد هزار سوار بجالینوس داد و بکنار چشمهٔ فرات
فرستاد و زمان خلافت مخالفان بود و چون یزدگرد
سر راه بر لشکر اسلام گرفت عمر وسعد وقاص
را با سی هزار مرد و مغیرهٔ بن شعبه و ابوالحسن
و بعضی از صحابه بحرب قادسیه فرستاد و چون لشکر
عمر سعد در رسید لشکر رستم اورمزد یار مقابل آمدند
و در مدت یکماه حرب کردند و در آخر رستم بقتل
آمد و لشکر عجم منهزم شدند و یزدگرد فرخزاد را
بفرستاد و نتوانست که سر حد را نگاه دارد روی
بهزیمت نهاد و لشکر اسلام روی بدین نهادند

یزدگرد بر بام ایوان بود و چون دید که کار از
دست رفت از بام فرود آمد و آنچه توانست از
جواهر و خزینه برداشت و باقی بگذاشت و روی
بهزیمت نهاد و بطرف نهاوند روان شد و لشکر
اسلام مداین و خزاین اکاسره در تصرف آوردند
و از عقب یزدگرد به نهاوند رفتند و حرب کردند و
یزدگرد بجلولان رفت و از آنجا بهمدان آمد و از
همدان بفارس آمد و آخر از فارس به اصفهان آمد
و هر جا که میرفت لشکر اسلام و از عقب او میرفتند و
آن ولایت را مسخر میکردند و یزدگرد از اصفهان
بکرمان رفت و به یزد آمد و دو ماه در یزد بود و از لشکر
اسلام خایف بود و اموال جواهر و زرینه و سیمینه
که با خود داشت جمع کرد و خواست که از راه طبس بجانب
خراسان رود از کثرت مال عاجز شد آمدن یزدگرد
بشهر یزد و گنج نهادن و رفتن بجانب خراسان و آمدن

لشکر اسلام از عقب او بافرخ زاد مشورت کرد و فرخزاد
گفت زر در زمین پنهان باید کردن و بر اثر آن
نشان باید ساختن و گنج نامه همراه خود بردن تا
وقتی که ضرورت افتد آن را بدست توان آورد
فرخ زاد چون این بگفت یزدکرد صواب دید
رای او بفرمود که در خارج شهر در سه موضع سه
چاه فرو بردند و در قعر چاه طاقهای بلند بکنند تا در
شب اموال بدان نقل کردند و سر چاه بنیاشتند
و گنج نامه بنوشتند و یزدکرد با خود همراه
کرد و بر اثر موضع چاه یک تیر پرتاب کم یا
بیش بفرمود تا گنبد خانه بسازدند بجهت دلیل
گنج و این سه موضع یکی میان تازیانست و گنبد
هشت در ازان عمارتست که آثار آن هنوز باقیست
و آن غنیمت در زمان اتابکیان در عهد اتابک
غازالدین پیدا شد غازالدین لشکر ازان غنیمت قوی

حال شد دوم در مزار سادات عظام مشهور همچنان
گنبد هشت در ساختند و آن گنبد هنوز باقیست و گنج
نامه نوشته بود که در سایهٔ گنبد بقدر یکمیر تیر گنج
است بسیار بکوشیدند و از هر طرف سایهٔ گنبد تیر
می انداختند و میکاویدند ضایع بود محمد بن مظفر ازین
معنی ملول شد بود در واقعه بدید که شخصی در پای گنبد
تیر بر کمان نهادی و هم انجا بر زمین انداختی چون
محمد مظفر بیدار شد خدا را بستود و در حال سوار
شد و بدام مقام آمد که همچنان دیده بود عمل کرد و
تیر از کمان بینداخت و بفرمود تا بکندند چاه گنج
پیدا شد و غنیمت هرچه تمامتر بدست آورد و محمد
مظفر قوی شد سیوم بموضعی که آن امروز مشهور
بکورستان سر ملوک مثل آن گنبدی واقع بود و آنجا
هم چاه گنج بود و مردمان در زمان دولت امیرزاده
اسکندر عمر شیخ امیر نرمش مثل در یزد دار و غه

بود

بود گنج نامه بیافتند و آن بشکافتند و گنج برداشتند
و ازان گنبد اکنون اثری نیست و یزدگرد چون گنج
نهاد امرا با او موافقت کردند و همراه او بخراسان
رفتند و گنج نامه با خود ببردند و چون یزدگرد را
در خراسان بقتل آوردند و گنج نامها در خراسان
باز ماند و بدست مردم می افتاد و می آمدند و بر
میداشتند و غرض آنکه چون یزدگرد در یزد
گنج پنهان کرد و از یزد کوچ کرد و براه طبس
متوجه خراسان شد و لشکر اسلام به یزد آمدند
و از عقب یزدگرد براه طبس روان شدند و در چهار
دیه طبس مالک ریب و مالک بن عمر از لشکر اسلام
باز گردیدند و راه گم کردند و بعضی در بیابان از
تشنگی بمردند و از ایشان پراکنده شدند خبر واقعه
شهیدان نهرج چون لشکر اسلام در بیابان
طبس راه گم کردند و پراکندگی در ایشان افتاد

بعضی از صحابه تابعین سر بفهج برآوردند و در فهج
برآوردند و در فهج فرود آمدند و سه روز بودند
روز چهارم اهالی فهج را به اسلام خواندند ایشان
دو روز مهلت طلبیدند که باتفاق یکدیگر با اهل خانه
و فرزندان بخدمت کراهیم و باسلام در آهیم و ایشانرا
تدارک کردند و علوفه سر انجام نمودند و باز گشتند
و باهمدگر مشورت کردند و به آن قرار یافت که به
اسلام در آیند و بطلب مردم فرافر فرستادند و
مردم خویدک را همچنین طلب کردند و به ایشان
مشورت کردند ایشان ابا نمودند و گفتند که ما از
دین قدیم برنگردیم و این لشکر اندکند و اکثر ایشان
خرو اند همان بهتر که برایشان شبیخون کنیم و ایشانرا
بقتل آوریم اهل فهج چون این سخن بشنیدند از اندیشه
خود پشیمان شدند و با ایشان یار گشتند و سلاح بر
داشتند و مترصد بودند چون نیمی از شب بگذشت

بر سر لشکر اسلام آمدند و بمحاربه مشغول شدند و
بسیار از صحابه و تابعین بقتل آوردند و چون فتنه و
شغب چون برخواست ضعیف با اطفال از شر آن بی
باکان بهر اسیدند و خود را با فرزندان بکنار آن
چاه انداختند و لشکر در عقب ایشان بر اندند
که ایشان را اسیر کنند حرم حویطب بن نوفل فرزند
بشیر داشت و بر کنار گرفته و در چاه خانه آمد و
بجهت محافظت با لشکر فهرج محاربه مردانه مینمود تا
آفتاب طلوع کرد او را شهید کردند و بر پشت چاه
خانه دران مقام که امروز قبر اوست رفته و با فرزند
شیر خود را در چاه انداخت و دختران و زنان
موافق کردند بحکم باری تعالی در حال چاه خشک شد
و عمق او دوازده ارش بود پنجاه شد و چون لشکر
در اندرون چاه خانه آمدند معصومان را ندیدند
بندار نامی که سرهنگ لشکر بهدین بود دست

در چاه کرد هر دو چشمش نا پینا شد و هر چند فریاد
کرد سود نداشت و آن معصومان در کنف عصمت
حق تعالی پنهان ماندند و اکنون بر سر آن چاه مردم
بزیارت روند و بوی خوش بر آتش نهند و حاجت
طلب کنند پیشتر حاجت روا شود و بعضی نیت حاجت
کنند و سنگ در تیره چاه اندازند و اگر در چاه آواز
غریدن بگوش آید حاجت روا باشد و اگر آن حاجت
روا نشود هیچ آواز بیرون نیاید و بعد از آن روز
دیگر آن کشتگان خشک شد و صحابهٔ تابعین در آنجا
شهید افتاده بودند و لشکر بهدین خواستند که
ایشانرا برهنه کردانند باد و طوفانی برخواست
و آفتاب سیاه شد و باد ریگ در چشم آنجماعت
زدن گرفت و سراسیمه گشتند و آنچه نیز با خود داشتند
بگذاشتند و بگریختند و دو شبانروز این باد و
ریگ متصل بیامد و تمام شهیدان در زیر ریگ

نا بدید شدند چنانچه هیچ اثر ایشان بر روی زمین
نماند و جمعی زخم داران براه یزد بیامدند و در
یزد در گذشتند و هر کس بمقامی که فرود آمده بود
دران مقام وفات کرد و دران مقام او را دفن
کردند و قبر ایشان مشهور است ازان جمله یکی
در مزار مریا باد خلف چنانچه مولانای اعظم سعید
مغفور اند آسوده است و قبر او خامشست و
دیگری در مزار کورستان غاریان کنار کوه آهنگران
بر در مسجد نو در میدان کاه خلف دروازه مهریجرد
آنکه او را پیر برج خوانند دیگری در مقابل
مزار امامزاده معصوم و در صحرای فهرج قطعه
قطعه زمین چنان می باشد که گویا اثر باد و غبار
برو نگذشته و در دهه عاشورا آن چنان سرخ
میشود که گویا خون جوشیده است خبر رفتن
یزدگرد بخراسان و کشته شدن در آسیاب

لشکر اسلام که در فهرج آمده بودند آنچه از قتل باز
مانده بودند بگریختند و براه کوفه پیش سعد وقاص
رفتند و خبر باز گفتند و یزدگرد بخراسان رفت و
در مرو ماهوی سوری کنار رنگ یزدجرد بود باستقبال
آمد و یزدجرد را تعظیم کرد و فرخزاد یزدجرد را
بماهوی سپرد و خود متوجه طبرستان شد و پیوسته
خبر عراقین میپرسید که لشکر اسلام تمام فرو گرفت
ماهو دانست که دولت از عجم برگشته است طمع
در خزاین تاج و نگین یزدجرد کرد و قاصدی بسمرقند
پیش پزتن ترک فرستاد و لشکر طلب کرد پزتن
خود بجرب یزدجرد آمد و در روز ماهو با یزدجرد بجرب
رفت ماهوی از یزدجرد برگشت و لشکر یزدگرد
بهزیمت رفتند و یزدگرد در آسیا گریخت و
آسیابان طمع در جامهٔ یزدگرد کرد و کاردی
بر پهلوی او زد و یزدگرد را بکشت و او را برهنه

کرد

کرد و لاشهٔ او را در خزینهٔ آب آسیا انداخت
و پادشاهی ملک عجم آخر شد و باسلامیان
رسید و چون عمر علیه اللعنة و عثمان بجای او
نشست بجهت فتح خراسان و ماوراءالنهر سعید بن
عثمان را با لشکر بطرف خراسان روان کرد و
ایشان بطرف فارس آمدند و از فارس از راه
برقوه به یزد آمدند و مردم یزد تمام باسلام
در آمدند و با لشکر معاون شدند و بطرف فهرج
روان گشتند و تاراج و قتل بسی کردند و آنچه در
ولایت یزد از مجوس مانده بود جزیه قبول کردند
و در یزد مسجد و محراب بجای آتشخانه بساختند
و ادیب جهت تعلیم اطفال نصب کردند و یزد را بعمر
بن معبره سپردند و دو قبیله از عرب در یزد مقیم
گردانیدند بنی تمیم و بنی تازیان و لشکر اسلام
بخراسان رفتند و ماهوی را بقتل آوردند و مال

بسیار از خراسان بجزیه بستدند و بعثمان فرستادند
وعبور کردند در ترمذ و بعضی گویند در بلخ عکاشه
بن ثعلبه شهادت یافت و او از کنار صحابه بود
و در سمرقند و لشکر اسلام از سمرقند بسعد ولی کند
رفتند و مسخر کردند و بعضی را به اسلام در آوردند
و دیگران جزیه قبول کردند و تا سرحد ختن
برفتند و باز گردیدند و بخراسان آمدند

تمت الکتاب نوشتم من دین بنده رستم کشتاب
اردشیر کشتاب اردشیر کشتاب اج بهر اشایه
ورزیدار فرارون منشن نیک خوی نیتچه الحسب
النسب و رود دستور زمانه نیتچه و نیاوه آذرباد
مهره سفندان دستور بهرام ابن دستور اردشیر
ابن دستور ماوند اد که تا صد و پنجاه سالان بشایه
ورزشنی او فرزندان و فرزندزادگان کار فرمانه

دلم

این کتاب از مال خاص خالص

موبد اورمزیار مرحوم موبد خدابخش

صباشر جمعه کنده بلک حدالغربی ملایکه سرفنار

اندر یوم آبان ۸ ایزد مهر ماه قدیم

13-27